

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 15

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

Tập 15

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

135-(LCK-057A)	7
* Vấn đạo phá hôn trầm	
* Tứ Niệm Xứ	
* Quán thực phẩm bất tịnh	
* Ăn chay	
* Làm chủ bệnh	
* Chế ngự và ức chế	
136-(LCK-057B)	53
* Vấn đạo làm chủ bệnh	
* Quán thân bất tịnh	
* Tứ Niệm Xứ	
* Ăn uống	
* Nhân quả	
137-(LCK-057C)	93
* Vấn đạo nhân quả	
* Ưc chế	* Xả cảm thọ
* Thiện xảo	* Tứ Niệm Xứ
138-(LCK-058A)	123
* Vấn đạo quán xả niệm	
* Tứ Niệm Xứ	
* Thọ hành	

- * Phải học tập tri kiến giải thoát
- * Thông minh & trí nhớ

139-(LCK-058B) 177

- * Phải học tập tri kiến xả tâm
- * Vấn đạo Bát Chánh Đạo
- * Áp dụng Định Vô Lậu
- * Tứ Niệm Xứ
- * Tướng từ tâm sanh

140-(LCK-059A) 227

- * Phải học tập đầy đủ tri kiến xả tâm

141-(LCK-059B) 267

- * Vấn đạo đui bệnh
- * Xả tướng
- * Ăn uống khát thực
- * Tu là sống
- * Ý nghĩa độc cư

142-(LCK-059C) 313

- * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ
- * Cảm thọ
- * Huân tập tri kiến

135-(LCK-057A)

- * Vấn đạo phá hôn trầm**
- * Tứ Niệm Xứ**
- * Quán thực phẩm bất tịnh**
- * Ăn chay**
- * Làm chủ bệnh**
- * Chế ngự và ức chế**

Trong cái vấn đề hôn trầm đó, con muốn phá nó: Đầu tiên thì mình chỉ có đi kinh hành thôi, tức là mình chịu khó, khi mình thấy nó có cái dạng nó hôn trầm thùy miên, mà bây giờ tôi thì nó còn nó chưa phải là cái giờ nghỉ đó, ngủ nghỉ thì mình đi kinh hành, mình đi kinh hành hoặc là mình ôm Pháp Thân Hành Niệm mình tập nó nhuần nhuyễn thì mình mới tỉnh, chứ còn không khéo nó không tỉnh đâu, nó rất khó.

Sau đó khi mà nhờ cái pháp Thân Hành Niệm mình tu tập nó tỉnh được rồi, thì lúc bấy giờ mình chỉ cần mình ngồi mình tác ý thì nó mới đi, nhờ cái pháp đó nó đã giảm đi cái sức mà hôn trầm, thùy miên nó giảm

nhieu lắm thì mình mới tiến tới mình tu tập mới được. Còn nếu mà mình thấy mình ngồi tại chỗ mình đuổi nó bằng cái phương pháp tác ý không thắng nó được, nó rất khó con. Bởi vì nói đến hôn trầm, thù miên ai cũng quá sợ rồi, nó không đánh vô thôi, nó đánh vô nó uể oải, nó rã rời hết, nó muốn đi nằm không à, nó lười biếng lắm.

Cho nên khi đó nó ráng cố gắng, mình biết mình phải cố gắng khắc phục được cái tâm si của mình thì mình cố gắng chỉ còn có đi kinh hành thôi. Đi, nếu mà Chánh Niệm Tỉnh Giác mà mình đi mình không thắng được thì chỉ có pháp Thân Hành Niệm. Pháp Thân Hành Niệm mình tập nhiều, thí dụ biết mình hay bị hôn trầm, thù miên thì những cái buổi đó mình toàn là nó chưa có hiện tượng đó, nhưng mà trong cái thời tu tập đó mình biết nó sẽ xảy ra, như buổi tối, buổi khuya vậy, thì con ôm toàn bộ pháp Thân Hành Niệm con đi suốt 2 tiếng, hay 3 tiếng đồng hồ, thì mình tập, mình ngừa trước hết. Hể mà nó thật tỉnh thì con ngồi lại tu Tứ Niệm Xứ, mà nó chưa tỉnh thì con đừng có ngồi, thấy nó hơi hơi... buổi đó mình biết nó sẽ xuất hiện cái buồn ngủ thì cứ tập đi pháp Thân Hành Niệm, đi từng bước, từng bước.

Mình tác ý đâu mình làm đó, mình đi đó, nó không cần mà có niệm hay không niệm mình không cần, nhưng mà mình tác ý rồi mình làm cái hành động đó, nó có niệm thì cái tác ý đó nó sẽ tác ý cái hành động đó nó sẽ cán nát cái niệm đó, chứ mình đừng có đưa cái niệm đó ra làm thành cái đề tài mình quán nó. Cứ hễ mình tác ý cái hành động mình theo đó thôi, liên tục cái hành động này đến hành động khác, suốt cái thời gian mình tập luyện vậy thì cái hôn trầm, thùy miên nó sẽ giảm đi. Nó giảm đi vậy chớ mình cũng đề phòng lắm, mình đề phòng đừng có để cho nó xảy ra, xảy ra ngủ, thì do đó lần lượt nó sẽ mất đi, rồi khi đó mình thấy nó giảm, nó nhiều rồi khi mà mình ngồi lại mà nó có hôn trầm, thùy miên đó thì mình tác ý nó sẽ đi. Còn bây giờ nó đang cái lực của nó càng mạnh đó cho nên cố gắng, cố gắng hơn nữa, rồi cố siêng năng đi kinh hành nhiều là tốt.

Khi nào mà hôn trầm, thùy miên mà nó đến thì con thấy cái sức của mình, mình ngồi tác ý đuổi nó không đi thì con đi kinh hành, con đi Thân Hành Niệm. Còn tập niệm thì con chỉ cần dùng cái phương pháp tác ý thôi, bởi vì nó nhiều quá, nó tuôn trào

ra nó nhiều quá thì mình chỉ còn tác ý thôi, mình tác ý mình bảo: “Tâm phải bất động, không có tuôn trào những cái niệm này phải vắng, vắng bật, không có tuôn trào ra”, thì con tác ý là “tâm phải thanh tịnh, không còn niệm”. Con tác ý ra để mình hể có cái niệm thì mình tác ý bảo nó bất động, bảo nó im lặng, đừng có tuôn trào ra nữa.

Chứ còn khi nó thỉnh thoảng một cái niệm nó khởi ra thì mình đưa nó ra thành cái đề tài vô lậu, mình quán xét rồi mình xả nó. Còn nó tuôn trào nhiều quá, niệm này nó liên tục tới niệm kia nó nhiều quá thì con cứ tác ý mà đuổi nó thôi, nghĩa là dùng cái pháp tác ý ngắn gọn, mỗi niệm đến thì con tác ý đuổi thôi, cứ như vậy thì nó mới thảng nó được, chứ còn không thì khéo nó làm mình rối loạn, mình không có biết đâu mà mình quán. Vừa đưa cái đề tài này quán, nó có cái niệm khác nữa rồi, nó tuôn ra nhiều thì do đó thì con chỉ cần tác ý để cho nó dừng lại hay hoặc là con chỉ tác ý một cái câu trong cái Định Niệm Hơi Thở: “An tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh tâm hành tôi biết tôi thở ra” nó tuôn trào nhiều con tác ý cái câu đó, tác ý riết một hơi nó mới yên, cứ mỗi một hơi thở, mỗi hai hơi

thở thì con tác ý một lần, hai hơi thở con tác ý một lần, nó liên tục để cho cái tâm nó không có tuôn tràn.

Như vậy bây giờ cái tâm mình nó còn nhiều đó, thì mình tác ý liên tục, nhờ cái pháp tác ý nó ngăn chặn, chùng nào mà thấy nó yên lặng, nó thanh thản được thì nó từng niệm nó đến thì mình phải dùng cái Định Vô Lậu mình quét ra, chứ còn nó nhiều quá thì quét không được đâu, dùng cái tư duy mình xả nó không được. Cho nên vì vậy mà về cái Định Vô Lậu đó, các con tư duy, các con viết ra thành bài các con suy nghĩ, tự nó nó cũng giảm đó, nó giảm cái niệm, nghĩa là nó có xả tâm của mình, khi mình hiểu biết nó xả tâm mình nhiều lắm, cho nên nó có giảm tất cả những cái niệm nó giảm nó dễ, để cho cái tâm mình nó thanh tịnh, nó dễ dàng hơn.

Bởi vì khi mình không tu thôi, mình tu thì có những cái sự nó tấn công, bởi vì cái nghiệp của mình, nó đâu có để yên cho mình, cho nên càng tu Tứ Niệm Xứ mấy con mới thấy càng khó khăn, nhất là trong cái giai đoạn tu tập này là làm sao chúng ta biết cách, nó không đơn giản, khi mà ngồi mà quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mình để khắc phục tham ưu trên đó,

nó đúng thì nó không bị ức chế tâm, mà nó không đúng thì nó bị ức chế, nó khó là khó cái chỗ, nó trật là nó bị ức chế, mà nó đúng là nó không bị ức chế, nó thoải mái, nó dễ chịu. Khi mình ngồi tự nhiên mình quan sát nương theo cái hơi thở của mình mà trái lại không bị tập trung trong hơi thở. Cho nên nó không khéo thì mình bị tập trung trong hơi thở ức chế tâm mà không khéo thì bị giữ tâm thanh thân không bị ức chế nữa, cho nên chỉ có cái quan sát nhẹ nhàng nhìn 4 chỗ thân, thọ, tâm, pháp. Những cái điều kiện mà sắp sửa tới đây để mà hướng dẫn cho mấy con đi đến cái chỗ Định Vô Lậu mấy con quán xét. Từ cái thân bất tịnh, đến thực phẩm bất tịnh, rồi đến tâm từ, tâm bi, tâm hỉ, tâm xả; xong rồi thì qua một lần kiểm nghiệm lại Tứ Niệm Xứ để coi thử coi. Mấy con mỗi người đều được Thầy kiểm nghiệm lại cái quan sát của Tứ Niệm Xứ của mấy con có quan sát đúng hay sai, và mấy con trình bày lại cách thức của mấy con ngồi tu Tứ Niệm Xứ để mà quan sát 4 chỗ thân, thọ, tâm, pháp và đồng thời mấy con phải khi mà trình bày cho Thầy, rồi mấy con ngồi lại mấy con quan sát cái bốn chỗ thân thọ. Trước tiên thì mấy con tác ý hoặc là không tác ý nương vào hơi thở để nhiếp tâm, an trú, rồi

bắt đầu mới nhìn lại 4 chỗ thân, thọ, tâm, pháp. Nghĩa là 1 phút mà Thầy dạy mấy con từ lâu tới giờ 1 phút nhiếp tâm và an trú đó, bắt đầu mấy con vô mấy con nhiếp tâm và an trú tâm trong 1 phút; và khi nhiếp tâm và an trú tâm được 1 phút thì mấy con lại xả. Cái 1 phút mà nhiếp tâm an trú nó quay lại nó nhìn cái Tứ Niệm Xứ của mình, thì chỉ có nương vào cái hơi thở để thấy được cái Tứ Niệm Xứ, 4 chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mình. Rồi từng đó nó có từng niệm, từng cái đối tượng mà nó hiện lên trên bốn chỗ thân, thọ thì mấy con dùng cái Định Vô Lậu mà xả, dùng cái sự an trú mà xả các cảm thọ ở trên thân, và dùng cái pháp phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý để xả các cái ác pháp tác động vào thân tâm.

Nên nó có cách thức mà mình tu tập để đi đến cái chỗ rốt ráo làm cho cái tâm Thanh thân, An lạc, Vô sự của mình nó hiện tiền nó không bị mất nữa; nó không bị mất, cho nên vì vậy mà còn một lúc Thầy giảng dạy cho mấy con trong vòng 1 tháng, hai tháng nữa. Là khi mấy con làm xong cái bài Tứ Vô Lượng Tâm tức là làm cái bài tâm từ tâm, bi tâm, hỉ tâm, xả tâm xong rồi, thì Thầy sẽ thấy xong hết. Mọi người ở trong

lớp này đều làm xong hết thì Thầy bắt đầu thì Thầy sẽ kiểm điểm lại tất cả những điều kiện mấy con từ lâu tới giờ tu Tứ Niệm Xứ coi mấy con tu đúng hay sai. Nếu đúng thì coi như mấy con tự tu được rồi thì Thầy để cho mấy con yên tu chứ không có còn đến đây mà giảng dạy mấy con nữa, mà mấy con từng tu rất ráo sống cho đúng hạnh độc cư, đúng giới luật, không có còn vi phạm một cái lỗi nhỏ nhặt để cho mấy con tiến tới cái chỗ mà rất ráo cuối cùng. Vì cái thời gian mà tu Tứ Niệm Xứ vậy không có lâu đâu. Còn trái lại khi mà tự mà tu tập mà nó không đúng cách, chưa biết cách thức tu Tứ Niệm Xứ mà cứ bị ức chế thì mấy con tu không được, mấy con tu nó không thành tựu được là vì bị ức chế tâm của mình, nó sai sót một chút xíu là nó bị ức chế.

Cho nên, Thí dụ như bây giờ mình nương vào hơi thở đi, nhìn cái Tứ Niệm Xứ, thì trái lại nương và hơi thở để biết hơi thở, tập trung trong hơi thở thì nó đã sai. Hoặc là khi nhìn vào Tứ Niệm Xứ thân, thọ, tâm, pháp của con để giữ tâm thanh thản, lại cố gắng để giữ tâm thanh thản của mình đều là bị ức chế ở trong thanh thản rồi, nó cũng sai nữa. Cho nên cái điều kiện mà cần phải

kiểm điểm lại cái sự tu tập của mấy con trên Tứ Niệm Xứ có đúng hay không đó là cái vấn đề quan trọng. Mà khi mà kiểm điểm lại đúng rồi thì mấy con về tu chứ không có được mà đi tới, đi lui hoặc là nói chuyện suốt ngày đêm, mình cứ ở trong thất của mình, không có tiếp duyên ra ngoài, không có làm công việc gì, dẹp hết tất cả mọi cái, chỉ ở đây mà quét tâm mình thôi, tức là mấy con có đủ cái điều kiện. Và mấy con một cái người lính đã biết bốn cái cửa thành mình gác đúng rồi, nó không còn sai nữa cho nên mấy con không có để cho giặc nó xâm chiếm vào bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mấy con nữa, coi như là mấy con xong. Còn bây giờ thì mấy con còn đang trên con đường mà tập cái Định Vô Lậu, còn đang quán năm cái pháp nữa, tức là quán thực phẩm bất tịnh, rồi quán tâm từ, bi, hỉ, xả này. Năm cái pháp quán nữa, năm pháp quán nữa thì Thầy nghĩ rằng cao lắm thì năm tuần lễ nữa thì mấy con cũng xong. Năm tuần lễ nữa thì chỉ có một tháng mấy à. Cho nên mấy con cũng xong rồi, do đó thì xong rồi thì có một ngày Thầy kiểm nghiệm lại để cho mấy con tu tập cho rốt ráo hơn, và đồng thời chuẩn bị cái pháp Thân Hành Niệm để chuẩn bị đó, các con cũng nên tập cái pháp Thân

Hành Niệm, tập ít thôi, tập để chuẩn bị cho phá cái hôn trầm, thùy miên mấy con. Có đi Thân Hành Niệm mới phá được chứ còn không có Thân Hành Niệm thì không phá được. Nhưng mà khi nó vừa đủ cái sức tỉnh rồi thì không có tập nó nữa để mình ở trên Tứ Niệm Xứ mà tu suốt ngày đêm. Đó là cái vấn đề tu tập như vậy. Những cái điều mà con ghi trong này, những cái pháp tác ý nó đúng, con áp dụng vào cái gì được chứ không có gì sai con.

[Câu hỏi]: Kính bạch Thầy! Con đang tu tập “cảm giác toàn thân” và xả tâm, khi có một niệm khởi lên, con đưa niệm đó vào trong đầu cho rõ ràng rồi con phân tích. Ví dụ như hình ảnh má con, con nói: Bây giờ má không có ở đây vậy hình ảnh này là niệm vô thường là ảo ảnh, là tướng.

Bạch Thầy, tức là tức thì niệm đó biếm mất sau một cái lướt nhẹ, thật dễ dàng không có khó khăn giống như lúc trước, cứ một lần xả một niệm như vậy thì trong đầu con nặng nặng mà nó tan ra dễ chịu, hơi thở bắt đầu lại cũng nhẹ hơn, lần nào cũng y như vậy. Kính bạch Thầy, con làm như vậy có phải là xả tâm không, và có đúng sai chỗ nào không?

[Trưởng lão]: Đúng đó con, bởi vì mình đưa cái niệm đó ra mình quán xét rồi mình xả bằng cách như vậy là đúng chứ không có sai đâu con. Tức là nó đem lại cái sự bình an cho thân, tâm của con, mình không có để cái niệm đó, mình xác định từng cái hình ảnh, từng cái sự vô thường của cái niệm nó hiện đến, nó hiện lui, những cái ảnh, đó đều là do tưởng của mình thôi, trên cái ái kiết sử, cái tình thương mẹ cho nên nó còn lưu lại, cho nên nó hiện ra cho con, trong lúc đó nó thành cái niệm. Cho nên con tác ý con đuổi nó như vậy là đúng đó chứ không có sai đâu, con tư duy, suy nghĩ, rồi con đuổi cái niệm đó đi không có gì, đó là cách thức tu đúng ở trên Tứ Niệm Xứ.

[Hỏi]: Hồi đêm hôm, con tu yên ổn lắm. Sau thời tu khuya này con không có tu gì được. Con ngồi tập “cảm giác toàn thân” con không có nhắm mắt mà làm như này giờ con bị chiêm bao, giật mình lại thì vẫn tỉnh táo như thường, không bị rơi vào trạng thái gì bạch Thầy.

Nguyên nhân gì mà thời tu này tốt, thời khác tu không được. Nó thí dụ như cái thời mà tu tốt là con thấy nó nhẹ nhàng, nó dễ chịu, còn cái thời tu xấu là tại vì trong lúc

đó nó có một cái ác pháp, nó làm cho con không có tỉnh, nhưng mà lúc bấy giờ nó như cái trường hợp của con mà con trình bày đó thì con phải cảm nhận như thế này, thế kia, khi mình thấy cái trường hợp đó thì con đi kinh hành cho tỉnh, thật tỉnh con mới vô.

[Trưởng lão]: Bắt đầu bây giờ các con nhớ qua cái câu hỏi này thì các con nhớ kỹ là khi chúng ta không phải tu lúc tốt, lúc xấu đâu. Nhưng mà tại cái lúc xấu là cái lúc nó có những cái chướng ngại pháp nó đang ngự trị trên thân, tâm của mấy con rồi. Cho nên muốn mà được cái tâm mình nó tỉnh thức hoàn toàn, thì vô đầu mấy con tu mấy con thấy cái giờ này mình ngồi đây chắc có sẽ lơ mơ, nó sẽ lọt vào cái giấc chiêm bao của mình rất nhanh chóng.

Thí dụ như con ngồi vậy chứ nó lọt vô con không hay đâu. Con vẫn thấy mình đang tu, nhưng mà nó tu ở trong mộng con, nó nhiều khi nói xảy ra như vậy, hoặc là nó quên mất đi, chừng mình chợt mình tỉnh dậy thì mình thấy nó không có gì hết, nhưng mà sự thật mình thấy nó có cái gì chướng chướng trong đó nó không đúng, do đó biết rằng như vậy thì ấy thì con phải đi kinh hành thôi, con đi kinh hành cho thật tỉnh,

nhất là trong những cái buổi khuya mà dậy, hoặc là cái buổi tối mà nó sắp sửa nó bị hôn trầm thì mấy con tập, mấy con ôm cái pháp nào tập cho nó rất tỉnh rồi mấy con mới ngồi lại tu, còn không thì mấy con đừng có tu Tứ Niệm Xứ, vì Tứ Niệm Xứ nó đòi hỏi ở phải cái sức mình, nó không có cái chướng ngại gì xen ở trong đó, nó không có cái buồn ngủ, cái hôn trầm gì, nó không có một cái mờ mịt gì hết thì mấy con mới ngồi tu. Còn nếu mà nó đang ở trong cái trạng thái nó không yên ổn mà ngồi tu Tứ Niệm Xứ thì nó mất công mấy con lắm, nó không có chủ động đâu, nó khó lắm. Bởi vì Tứ Niệm Xứ là mình chỉ một cái người đứng ở ngoài mà nhìn chứ không có pháp, cho nên nó không có pháp để mình bám, mà hễ mình bám thì mình bị ức chế, cho nên vì vậy nó không có bám được do đó nó rất tỉnh thì mình tu, mà không tỉnh thì đừng có tu, mình tu Tứ Niệm Xứ mà không tỉnh thì kể như là mình mất công chứ tu không có kết quả gì đâu,

Cho nên thấy nó bất ổn nó không có an ổn, cho nên nó có thời tu được, thời tu không. Sự thật ra tu Tứ Niệm Xứ thì mấy con sẽ hoàn toàn thời nào cũng tốt, nếu mà cái sức tỉnh của mấy con thì mấy con ngồi mà

mấy con nhiếp tâm và an trú vô liền. Nó rất là nhẹ nhàng nó làm như cái người vô sự, nó không còn cái gì mà nó bận tâm nó lo lắng, cho nên nó rất dễ lắm. Là có cái điều kiện là mình nhận ra lúc này mình tu Tứ Niệm Xứ được hay không. Đó là cái câu hỏi để mà đặt trong đầu của mấy con, mấy con xét qua mình. Bây giờ đó mình ngồi đây mình nhiếp tâm, an trú mình thấy thoải mái vào một cái rất dễ dàng, thì đó mình tu được.

Mà bây giờ nó không được, mình thấy không được thì thôi xả ra, tu cái khác, tu cái pháp khác, mình tập liền cái pháp khác, chứ đừng có ép buộc nó phải tu Tứ Niệm Xứ như vậy thì mấy con phí công. Tứ Niệm Xứ nó không có cái chỗ bám, nó không có cái phao ôm đầu. Còn tất cả các pháp khác nó có phao ôm.

Thí dụ như con tu Định Niệm Hơi Thở thì nó có cái hơi thở nó ôm. Còn con tu về Chánh Niệm Tỉnh Giác con đi kinh hành, nó có cái bước đi kinh hành con nó ôm, nó có cái pháp nó ôm. Còn con tu cái Pháp Thân Hành Niệm thì nó có cái tác ý nó ôm, cho nên nó có pháp nó ôm phao nó vượt, cho nên sóng gió nó không sợ. Còn cái pháp Tứ Niệm Xứ nó không có phao, nó không có gì

hết nói như người bình thường, cho nên vì vậy mà mình ôm vô, mình ôm cái phao nào vô thì mình cũng bị ức chế hết, nó khó cái chỗ đó. Cho nên mình thấy: À, bây giờ mình nhiếp tâm, mình an trú vô, mình tác ý vô, mình thấy nó an ổn được, biết là bây giờ nó đang quan sát mà nó rất an ổn là đúng nó đang tỉnh đó. Còn nếu mà nó mà mệt hoặc là nó có gì chướng ngại, là mình biết không phải lúc này là phải dùng cái khác mà đánh.

Cho nên, trên Tứ Niệm Xứ con thấy khi mình ngồi nó an ổn vậy, bỗng dưng nó có một cái chướng ngại gì đó là ôm pháp khác rồi chứ không thể ôm Tứ Niệm Xứ mà phá được, ôm pháp khác mà phá những cái chướng ngại đó.

Cho nên tu Tứ Niệm Xứ có nghĩa là mình sống ở trong cái chân lý, cái trạng thái chân lý tức là Thanh tâm, An lạc, Vô sự tức là cái Diệt Đế, mình sống ở trong cái trạng thái đó; mà bây giờ nó có chướng ngại thì coi như cái trạng thái đó mình không có sống được; mình không có sống được cho nên mình ở trên cái pháp khác để mình đánh lui cái chướng ngại. Cho nên nói: “trên thân quán thân để khắc phục tham ưu”, mà thân có ưu phiền, tâm có ưu phiền, thọ có ưu

phiền, các pháp tác động vào thì coi như là cái Tứ Niệm Xứ của mình nó không có còn nữa nó bị mất đi. Cho nên vì vậy mình phải ở trên các pháp khác tác động đuổi cho cái chướng ngại đó ra cho khỏi. Cho nên vì vậy mà các con phải biết, phải biết cái thời gian mà mình tu được, thời gian mình tu không được. Cho nên có lúc mình ngồi Thấy nó Thanh thản, An lạc, Vô sự, từ 1 phút cho đến 30 phút thấy nó dễ dàng lắm, nhưng mà có lúc vô không được, có lúc vô không được, vô cái là bị chướng, vô cái bị chướng. Không phải là mình không tu Tứ Niệm Xứ đâu mà chính bây giờ cái tâm mình bị chướng đó, cho nên vì vậy mà mình cố gắng mình dùng các pháp khác để phá cái chướng đó.

Cho nên, khi mà nỗ lực mà tu thì mấy con lưu ý, lưu ý lúc nào tu Tứ Niệm Xứ được là tâm Thanh thản, An lạc, Vô sự là mấy con tu được, mà nó an trú, an trú một cách rất là rõ ràng mà nó tỉnh táo lắm, nó không có mờ mịt. Mà khi mà thấy nó mình vô rồi, mình vô mình thấy mình nhiếp tâm và an trú nó không được rồi thì bắt đầu biết rằng bữa nay là dùng pháp khác để phá chướng ngại, nó có chướng ngại ngay từ đầu, ngay từ đầu mình vô cái mình thấy bị chướng ngại rồi,

biết rồi đây nó bị chướng rồi, thì lúc bây giờ mấy con sử dụng pháp khác liền tức khắc để mà đẩy lùi chướng ngại pháp đó.

Cho nên cái câu hỏi Thầy, nguyên nhân gì mà thời tu này tốt, thời khác tu không được!? Nó không có nguyên nhân gì. Bởi vì ác pháp nó tác động vào 4 chỗ thân, thọ, tâm, của con rồi, nó không tác động ở thân thì nó cũng tác động ở tâm. Vì vậy mà con vô con tu thời này tốt quá mà thời này tu không được, không phải, bị chướng ngại Pháp. Bởi vì mình đang ở trên Tứ Niệm Xứ là mục đích của mình dẹp ba cái chướng ngại Pháp, cho nên nó ngay từ đầu nó đã hiện ra cái tướng chướng ngại của nó rồi thì ngay đó mình phải sử dụng ngay liền chứ chưa nhiếp vô được Tứ Niệm Xứ chút nào hết mà đã đánh nó liền rồi, tức là nó đã ngự trị ở trên 4 chỗ thân, thọ, tâm, pháp, nó tác động trên đó rồi. Cho nên vì vậy mình vô mình thấy cái thời này sao tu không tốt, tức là mình bị chướng, bị các ác pháp rồi, chứ không có gì khác. Cho nên coi như là mình đẩy lùi cho được ba cái chướng này ra thì nó mới bảo vệ được cái trạng thái Tứ Niệm Xứ.

[Hỏi]: Kính Bạch Thầy! Con không biết nấu ăn, con không biết trồng trọt, làm sao

con quán được thực phẩm bất tịnh. Nếu quán thức ăn thiu nhớt thì dễ rồi, con thấy con nói được, còn bây giờ con không làm bài thực phẩm bất tịnh được. Kính mong Thầy giúp con.

[Trưởng lão]: Con sẽ làm bài thực phẩm bất tịnh nó dễ lắm con. Con không có trồng trọt, nhưng mà con vẫn quan sát được. Từ một cái cây đu đủ, mà nếu trồng ở trên một cái đất trai, thì cái cây đu đủ đó nó không có lớn được và đồng thời nó cũng không ra trái được nữa. Rồi bắt đầu bây giờ con muốn cây đu đủ này tốt, con đem một cái đồng rác mục, con đem phân con bón, con đổ, thì cây đu đủ này bắt đầu ăn được cái phân đó nó sẽ tốt lên, cái lá nó tốt, cây nó lớn lên, rồi nó ra bông, nó kết trái, nó đậu trái; rồi cái trái nó lớn lên, rồi nó chín, nó ngọt.

Đó là từ cái đồng phân mà con đổ ở dưới cái đất thì cái cây đu đủ đó do cái chất bản, dơ nó sẽ hút lên nó làm cái trái, từ đó chúng ta ăn chúng ta cứ ngỡ rằng nó thanh tịnh, chứ sự thật ra nó bất tịnh. Bởi vì, ăn từ cái đồng dơ mà nó lên thành cái trái. Tuy rằng mình chỉ lựa qua.

Cho nên người ta dùng cái câu nói: Lấy nước làm sạch, chứ sự thật ra nó không có sạch cái gì hết đâu, nó rất là bẩn, nó dơ lắm. Nhưng vì chúng ta phải sống, cho nên bây giờ chúng ta cần sống để chúng ta ăn, nhưng mà chúng ta biết nó là bất tịnh, làm cho chúng ta nó ngăn chặn, nó làm chúng ta không có thèm khát, chứ không nó sanh dục, ăn ngon quá nó thích.

Còn mình nghĩ mình quán xét mình thấy đồ bất tịnh, có gì đâu mà ngon, mà dở nữa, do đó nó sẽ ngăn chặn được cái tâm tham, cho nó ly được cái tham ăn của mình. Cho nên vì vậy mà người ta đấm đuổi về cái ăn uống mà người ta không thấy những cái chất ăn của chúng ta bất tịnh, chứ không phải là chỉ cái đòi ăn để nó thiu lên, mà nó hôi, nó chua chát lên hoặc là nó lên meo mới là bất tịnh. Nó đã ngay từ cái chỗ mà nó xuất phát ra cái vật thực phẩm cho chúng ta ăn đều là bất tịnh.

Con thấy những cái người mà người ta trồng rau cải, người ta tưới luôn cả phân người. Ở miền Bắc người ta dùng cái phân người, người ta quậy ra nước, người ta tưới lên cây cải, cây cải đó tốt cái họ bắt đầu họ cắt. Họ tưới trực tiếp đó chứ đừng nói. Do

đó họ cắt cái cây cải họ đem ra bán, chúng ta về chúng ta rửa ăn, chứ sự thật ra hoàn toàn cây cải nó ở cái phân mà ra. Từ nó ăn cái phân đó, đó rồi từ tưới ở trên cái mình của nó, rồi bây giờ chúng ta rửa, chúng ta ăn vô thì chúng ta thật thấy, từ nó ăn nó thành cái lá cải. Rồi từ ở cây lá cải đó họ lại tưới ở trên cây lá cải, không có để cho cái phân nó ở dưới đất không đâu.

Cho nên chúng ta ăn những cái đồ bất tịnh ghê gớm lắm, cho nên cái rau cải mà chúng ta.

Rồi bây giờ mấy con thấy nó còn cái chất độc nữa. Người ta phun xịt ở trên cái lá cải, rồi người ta cho ở dưới gốc nó những cái chất thuốc mà chống rầy đó để cho nó ăn ở trong cái cây cải, để cho nó lên mà con sâu con rầy không ăn được nó nữa. Các con thấy nó từ cái chất bản mà cho đến cái chất độc nữa. Vì vậy mà chúng ta toàn là sử dụng ba cái đồ độc đó, cho nên nó gây đến cái cơ thể chúng ta rất nhiều cái khổ đau.

Do như vậy chúng ta quán xét về cái vấn đề bất tịnh từ cái cây lúa. Con biết cây lúa không? Nó cũng rải phân, rải tro, cây lúa nó mới lên cái hạt, nó mới thành ra hạt

cơm. Hột cơm mình thấy mình ăn ngon chứ sự thật ra nó bắt tịn lắm con, nó từ phân, từ cái chất bần nó để nó thành cái hạt cơm.

Cho nên, toàn bộ thực phẩm của chúng ta đều là nằm ở chất bần. Cho nên con không trồng, con có làm cái nghề rẫy con không thấy cái chuyện dơ bần của nó, nhưng mà sự thật quá bần lắm mấy con. Cho nên chúng ta xét từ cái gốc, rồi chúng ta mới thấy mình nuốt ba cái dơ bần, chứ còn không khéo mình thấy nó ngon, nó này kia, chứ sự thật thơm tho chứ sự thật.

Thầy nghe nói như thế này: Trong cái chiến tranh, khi mà giặc Pháp ở ngoài miền Bắc nó không phải thương dân mình đâu, nó vô là nó cướp hết tất cả lúa gạo, nó đem nó đốt hoặc là nó đổ cho xe lửa nó đốt. Nó dùng lúa gạo của mình nó làm cho nó đốt, ở miền Bắc là như vậy đó. Cho nên vì vậy mà miền Bắc người ta chết đói đó con, nó lấy lúa gạo hết. Cho nên cái gia đình của những người nào đó người ta sợ đói đó, người ta mới đem lúa người ta cho vô bao người ta bỏ dưới cái bìa cái ao đó, chôn dưới đó đặng cho nó không có thấy, bị nước đó nó không có thấy. mà cái thời gian họ mọc lên con biết không, cái gạo đó nói thôi mấy con, vậy mà

nếu mình không ăn cái đó làm sao sống. Cho nên khi đó người ta nấu cơm rồi đó, người ta mới nấu cái gạo đó, nấu cơm rồi người ta mới đem cái nong, nia gì người ta mới đổ ra, chứ nó bốc cái mùi thối lắm, người ta đổ ra cho nó bốc hết cái hơi thối. Thầy nói ở trong miền Bắc người ta biết chứ ở miền Nam này mình không biết cái đó đâu, nghĩa là nó bốc hết cái hơi thối đó đi rồi mới xúm nhau mà ăn, ăn xòm xộp, xòm xộp vậy, chứ nó không ra gì hết, ăn để sống mấy con. Cho nên cái gạo của mình chứ mình ngâm coi nó thối, cái cơm mình đó, mình ngâm nước đi, mình ngâm nước mình sẽ nghe cái mùi thối kinh khủng lắm đó mấy con chứ không phải, mình thì để bây giờ mình nấu, rồi mình ăn nó vậy. Chứ mấy con không tin mấy con đem đổ cái chỗ vũng nước nào đó đi, ba bốn, ngày mấy con nghe cơm nó thối ghê gớm lắm, chứ không phải sạch sẽ gì lắm, đồ bất tịnh lắm.

Nhưng mà cái hạt gạo con thấy, nếu mà con người mà cái thân của chúng ta mà không có cơm, đối với cái người Việt của mình mà không có cơm thì chắc chắn là mình sẽ chết mất cho nên vì vậy mà, cơm nó là cái chất bất tịnh ghê lắm. Thầy nói ghê,

lắm.

Cho nên có một lúc ở trong cái chỗ, trong cái nhà mà ở phía sau đó nó có cái ao, không biết rồi mấy cô, cô Út gì cho chó ăn, rồi cứ rửa. Trời ơi! Cái ao gì mà nước bây giờ nó thối kinh khủng, ba cái cơm rửa xuống đó mà nó thối lắm mấy con. Cho nên vì vậy mà Thầy nói cơm cũng thối ghê chứ đâu phải không. Cho nên chúng ta phải quán, quán như vậy mỗi khi ăn, nó nằm ở trong đầu chúng ta. Mình phải ráng mình thoát ra khỏi cái thân này, mang cái thân này phải đem cái đồ bất tịnh vô trong này nghe nó ghê gớm quá, cho nên khi mà quán thân bất tịnh rồi mới thấy mình ăn vô cũng là đồ bất tịnh, cho nên toàn bộ cơ thể chúng ta chẳng có gì quý giá hết, toàn là bất tịnh. Cho nên, Thầy nói như vậy rồi con mọc từ cái gốc cây lên thì con thấy nó đưa lên thành cái trái, cái quả, cái rau, cái cải, nó đều là bất tịnh, rồi nó đều là cái hạt lúa. Cho nên từ đó con thấy nó toàn là bất tịnh.

Còn nói về thịt của động vật, mấy con thấy rõ ràng một con chó nó ăn cái đồ bất tịnh kia kia, nó ăn phân kia kia, con gà nó ăn phân kia kia, rồi bắt đầu cái phân đó nó sẽ thành thịt con gà chứ gì, các con hiểu

chưa? Nó ăn cái đồ bất tịnh nó sẽ thành con gà. Do đó các con thấy nó bất tịnh. Để Thầy nói để rồi mấy con hiểu, để mấy con làm thì những cái người khác ăn: Cha, thịt con gà này ngon quá, hay thịt con chó này ngon quá, sự thật ra họ ăn cái bất tịnh đó đó con, đâu có gì đâu, mấy con thấy.

Bây giờ một cái trái đu đủ, một cái trái xoài này, mấy con cứ để nó thối đi, nó chín quá rồi bây giờ thối bất tịnh đó. Bây giờ mấy con bóc mấy con ăn thử coi, nó ra sao mấy con biết. Ghê quá, Thấy cái trái cây mà nó rục, rữa như thế này, bỏ trong miệng thì muốn ói rồi còn đâu mà nuốt được, thật sự bất tịnh có phải không mấy con thấy. Nó có cái gì đâu mà không bất tịnh đâu, nên nó từ cái gốc cây nó đi lên nó thành cái trái đã thấy bất tịnh rồi, từ đó nó chín vừa thì mình ăn mình thấy nó ngon ngọt thật, nhưng mà sự thật ngon ngọt thiệt nuốt ở trong cái cổ mình trứng à ra một cái là thấy bất tịnh rồi. Có phải không mấy con nhai đi, trái đu đủ hay trái xoài đây mấy con nhai cho nát đi rồi mấy con nhả ra đi, ai dám ăn lại không? Nó là bất tịnh rồi, đó mấy con thấy không.

Rồi bắt đầu bây giờ mấy con để trái xoài hay trái đu đủ cho thối đi, rồi mấy con

bóc cái thối đó mấy con ăn thử coi có bất tịnh không. Đó thì mấy con thấy bất tịnh rõ ràng mà.

Cho nên vì vậy mấy con viết những cái này mấy con tư duy, mấy con suy nghĩ ra mấy con sẽ viết những cái bất tịnh, để làm gì mấy con biết, tư duy suy nghĩ để thấy cái sự bất tịnh, rất là bất tịnh của mọi vật. Chúng ta sống ở trong cái bất tịnh đó cho nên vì vậy mà chúng ta ngao ngán, chúng ta thấy không có cần muốn sống nữa. Mà bây giờ không cần muốn sống thì nương vào cái sống này để thực hiện giải thoát ra khỏi cái bất tịnh này, chứ nếu mà không nương cái chỗ bất tịnh này, cái chỗ mà bất tịnh này thì làm sao đi ra khỏi cái chỗ bất tịnh, đi tìm cái thanh tịnh cho nên nhờ cái bất tịnh này mà chúng ta mới vượt ra, nên nương tựa vào nó, cũng như nương tựa vào hơi thở mà quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp, các con thấy không.

Cho nên khi mà tụ tập về cái Định Vô Lậu, nó làm cho chúng ta thấy như thật, nó phơi bày hết, nó không còn che khuất những cái dơ bẩn của nó được với cái tri kiến của chúng ta, cho nên chúng ta hiểu biết, chúng ta không còn đăm đuổi nó nữa

đâu, không còn đấm đuối nữa thì do đó bữa nay cho ăn ngon chúng ta ăn, cũng không ham đâu; mà cho ăn dở, ăn cơm với muối, rau chúng ta cũng không chê đâu. Cho nên vì vậy đây là chúng ta hiểu biết rồi mà, cho nên chúng ta hiểu biết thì không có cái gì mà lường lặt chúng ta được, hoàn toàn là chúng ta chủ động được từ cái ăn uống, không thấy bữa nay ăn như vậy nuốt không được, không phải. Ngon cũng là bất tịnh, mà dở cũng bất tịnh có gì đâu mà nuốt không được. Do đó chỉ cái ý chí chúng ta mạnh mẽ một chút xíu là chúng ta đã chủ động rồi, phải không con thấy. Trong cái vấn đề mà tu tập của Phật giáo, nó dạy chúng ta cái tri kiến, thì như vậy là con sử dụng nó thì con sẽ viết được cái bài bất tịnh như Thầy đã nói. Viết rất hay chứ không có dở đâu.

Khi mà ăn chay mà bị dị ứng là tại vì cái cơ thể nó chưa thích nghi với cái môi trường ăn chay con, nó bị dị ứng tức là nó bị thiếu thịt, thiếu cá của nó cho nên nó bị dị ứng. Tất cả những cái người mới bắt đầu ăn chay đều là bị những cái trường hợp nó xảy ra làm cho họ.

bởi vì cái cơ thể của mình nó đang ở, cũng như bây giờ con đang ăn mặn đi con

chuyển qua con ăn chay con ăn rau cải không ăn thịt, tức là cái cơ thể con nó chưa thích nghi những cái đó nó sẽ sanh ra những cái dị ứng, nó nổi mụn hoặc là này kia, hoặc là nó có những cái cảm thọ đau nhức cái gì đó, hay hoặc là nó sứt ký, sứt cân con nữa. Nghĩa là mình thay đổi thì bao giờ cái cơ thể của mình nó chưa có thích nghi với cái mới thì nó bị cái hiện tượng nó xảy ra mình gọi là dị ứng chứ sự thật ra nó chưa thích nghi, rồi mình làm gan một thời gian sau thì nó thích nghi nó hết luôn nó không có gì.

[Tu sinh]: Dạ không phải, má con ăn mười mấy năm rồi đó mà Thầy?

[Trưởng lão]: Vậy hả con? Mà bây giờ nó lại dị ứng phải không con?

[Tu sinh]: Dạ!

[Trưởng lão]: Nếu mà ăn chay mà thời gian lâu rồi mà bây giờ nó có những cái dị ứng, nó có bệnh hay hoặc là nó có những cái mụn này kia nổi lên, mà thời gian mình ăn chay lâu rồi, mà bây giờ cái người mới ăn chay thì nó dị ứng, nó phản ứng thì đó là nó chưa thích nghi.

Còn cái người mà ăn chay lâu rồi đó, mà nó bệnh đâu. Đâu phải người ăn chay là

không bệnh con, nó có bệnh, bởi vì cái thân mình là thân vô thường thay đổi bệnh, nhưng mà nó bệnh theo cái kiểu của nó chứ không phải là do ăn chay mà bệnh đâu. Nghĩa là cái thân người nào cũng bệnh hết, bởi vì nó là thân nhân quả mà, nó thay đổi, cái thân mình vô thường nó thay đổi nó bệnh chứ không phải là ăn chay là mạnh, không phải. Nó ăn chay là nó không có tạo ác, cái thân nó không có tạo ác, cho nên cái bệnh của nó nó cũng nhẹ nhàng. Còn cái người mà người ta tu tập thì người ta mới chuyển được cái nhân quả của người ta. Còn như mẹ con ăn chay là mới chuyển được cái thiện pháp, không có nuôi dưỡng cái thân mình bằng cái xương máu của chúng sanh con, nó mới thiện thôi nhưng mà nó vẫn bệnh con.

Con thấy quý Thầy Đại thừa họ cũng bệnh gần chết, họ cũng ăn chay chứ đâu phải không ăn chay, nhưng mà họ cũng bệnh gần chết họ. Nhưng mà mình tu tập mình có được cái lực mình mới chủ động mình điều khiển mình đẩy lui nó thôi, chứ sự thật người ăn chay, ăn mặn cũng bệnh, nhưng mà cái người ăn mặn, nó thứ nhất cái tâm từ người đó không có, cái thứ hai là cái thân, cái cơ thể mà tiếp thu về cái vấn đề rau

cải hoặc là vấn đề mà thịt cá nó cũng vẫn là một cái thâm tứ đại thôi, nó cũng vẫn bệnh nhưng mà nó nhẹ hơn cái người ăn mặn con. Coi vậy chứ đau cái người ăn chay đau dễ trị hơn cái người ăn mặn, ăn mặn khó trị, nó có những cái chất độc hơn.

Cho nên vì vậy mà mẹ con ăn chay lâu rồi phải không, nhưng mà hôm nay nó bị dị ứng phải không? Đừng có sợ, dị ứng cũng như là một cái sự vô thường của cái cơ thể, cho nên đó là những cái nghiệp quả của nhân quả của trong cái thân của chúng ta thôi chứ không có gì mà sợ hãi. Cũng bình thường, cũng đi uống thuốc, cũng trị bệnh như thường vậy thôi, nhưng mà nó nhẹ hơn con. Thay vì người ta ăn mặn thì cái bệnh đó nó phải kéo dài năm, mười ngày thì mình trong vòng 1, 2 ngày mình cũng vẫn hết, bởi vì cái thiện nó chuyển được cái ác, nó làm cho cái cơ thể của mình là mình có bệnh là mình trả nghiệp, mình trả nghiệp vô thường của nó đó, nhưng mà nó sẽ bệnh nó mau hết lắm, nó không có lâu hết đâu, do cái đó mình bền vững đừng có sợ. Khi như vậy có nhiều người vậy đó, thì có bác sĩ đến bảo bây giờ bà phải ăn thịt trở lại, chứ bà ăn vậy thiếu chất không có được, có nhiều người người ta

bảo như vậy. Cuối cùng mình sợ quá mình cũng ăn mặn trở lại thì cái đó là cái tai hại rất lớn, thà là chết tôi vẫn sống ở trong thiện pháp, nhưng mà cuối cùng mình hết, đó là cái nghiệp nó xui khiến, cái nghiệp, rồi nó khiến cho cái người đó cảm dỗ mình, cái ông Bác sĩ ông nói: Cái bệnh này bà phải ăn thịt này, chứ còn bà mà ăn chay trị không có hết đâu, mình quýnh rồi, mình về mình sợ rồi, do đó mình mua thịt, mua cá mình ăn cho nó mau mạnh. Nhưng rồi nói mạnh rồi ít bữa nó sẽ bệnh trở lại, nó không hết đâu, mà nó còn có thể khổ hơn nữa, đó thì trong cái vấn đề đó phải trì trí, phải bền khi mà gặp cái trường hợp như mẹ con thì phải cố gắng nhưng mà vẫn đi trị bệnh, vẫn này kia được hết chứ không có sao hết.

Chứ không phải mình ăn chay, nhưng trong cái ăn chay đó mà bị dị ứng, mà bị những cái sự kiện xảy ra coi chừng mình ăn cái gì đấy trong cái thực phẩm của chay nó có những chất độc chứ không phải không. Như nước tương hoặc là bột ngọt, hoặc là những cái thứ mình ăn. Rau cải coi chừng người ta xịt thuốc rầy hay hoặc mình ăn những cái trái cây mà do những cái chất độc mà người ta đã làm trong đó nó mới có cơ

thể mình, chứ nếu mà thật sự ra ăn chay mà cỡ mà bình thường, đừng có bị những cái hóa học, bị những cái chất độc của người ta trồng ở trong rau cải hoặc là ở trái cây rồi đó thì không có bệnh như vậy đâu con.

Cho nên con biết không, đối với Thầy, Thầy có cái khả năng làm chủ nó được rồi đó, nhưng mà Thầy vẫn ăn, Thầy vẫn thấy: ở cái này không ăn là không ăn à, cái này là phải biết không ăn, chứ không phải đừng cái thứ nào cũng ăn đâu, không phải đâu, ngon cũng không thèm đâu.

Cho nên bây giờ thầy nói như thế này này, ăn chay có những cái món ăn mà các con thấy họ làm dai dai giống như thịt, ăn nghe cũng ngon đấy chứ, họ ướp họ làm nghe cũng ngon đó thì coi chừng tất cả những cái chất đó là chất hàn the, các con ăn vô là coi chừng đó chính không có chạy khỏi đó đâu. Nó là chất độc đó, làm sao giai nó làm cho mình cũng như bột mì mì căn đó với con thấy dai dai chứ gì, đó là coi chừng. Rồi những cái nấm mấy con đừng có nghĩ nó bổ, mấy cái nấm là ăn độc lắm đó, cho nên Thầy nói ăn ba cái nấm này Sao nó giống ốc quá, Thôi không ăn. nghĩa là mình thấy nó mềm mềm, do đó không ăn nó độc. cho

nên những cái chất này là chất độc. Cho nên những cái Nó làm cho mình thấy ăn dai dai rồi đó coi chừng mấy cái chất đó là hàn the đó, Mấy con ăn vô là coi chừng cơ thể của mấy con, nói tôi ăn chay mà sao bệnh? tại vì mình nuốt đồ độc ở trong đó mà không bệnh. mình phải sáng suốt chứ nước tương không ăn này, con thấy không? muối ăn mà nước tương không ăn, nước tương ăn nó ngon chứ, nó đâu có dở, nhưng mà không ăn. Tại sao? Tại nước tương nó có chất chống mốc, mà chất hóa học chống mốc là rất độc, Thầy không ăn. Còn chao tại sao mấy con biết Thầy không ăn không? Tại vì nó ủ, nó ủ là nó có chất độc Thầy không ăn, cho nên không thèm ăn mấy cái thứ đó. Bây giờ cứ ăn muối là chắc ăn thôi. Còn rau cải thì cũng ăn được, dưa rồi này kia cũng ăn được, nhưng mà coi chừng họ cũng xịt thuốc rầy ở trong đó, cũng độc đó. Cho nên những cái ăn mình cần thận hơn.

Do đó, thí dụ như con thấy này, cái đèn côm mà họ nhỏ họ làm đó thì cái đó nó ít thuốc độc đi, ít có bị, họ nhỏ cái cây đèn đó nó dễ lắm, đất xấu nó cũng lên.

Nó sẽ phun thuốc sâu con, thành ra nó nguy hiểm lắm. Cho nên trong cái bữa ăn, họ

cho Thầy bữa ăn đó phải tốn bảy tám ngàn đồng một bữa ăn. Nhưng mà cái gì ăn được Thầy ăn, còn cái gì không ăn được thì thôi, Thầy bố thí chúng sanh nào mạnh khỏe, tới ăn, còn Thầy yếu lắm, Thầy sợ, cho nên Thầy chỉ ăn đơn giản lắm mấy con, không có cái gì nhiều đâu.

Thì do cái chỗ ăn chay, nhưng mà ăn chay cũng phải trí tuệ chứ không phải ăn chay mà không trí tuệ. Nhiều khi mình tiếc, có nhiều cái món ăn mình tiếc, mình ráng mình ăn, coi chừng mình bị bệnh. Cho nên đừng tiếc gì hết, cuộc đời nay không có gì, cái gì cũng bất tịnh, cái gì cũng vô thường hết, không tiếc gì hết, nghĩa là mình ráng mình tu là mình đền đáp cái công ơn của đàn na thí chủ. Còn cái vấn đề mình nhận là nhận cái công của họ, còn cái mình ăn hay không ăn là quyền của mình, tức là cái chất độc thì mình không ăn, có vậy thôi. Nghĩa là mình ăn vô rồi mình tiêu mình sao, rồi ít bữa mình chết trước, cho nên Thầy không ăn cho nên khéo léo.

Còn về ăn chay con cũng phải biết, cho nên vì mẹ con mà ăn chay trường được tốt thì khuyên bà, đừng có mà ăn ba cái đồ Đài Loan, nó là ba cái hàn the trong đó không

chứ không có gì đâu, nó đập ba cái vỏ điều rồi nó cho ba hàn the vô đó, rồi bắt đầu nó cho ít bột ngọt trong đó bắt đầu mình ăn nghe nó cũng ngon ngon, ăn ba cái vỏ điều không à. Vỏ điều, vỏ gòn, mấy con thấy nó bỏ cả vỏ xanh, nó lấy cái vỏ gòn đó đó rồi nó; bởi vì vỏ gòn nó làm như chất xơ, toi toi, rồi bắt đầu nó ướp vô rồi bắt đầu mấy con ăn thì ngon, nhưng mà sự thật ra mấy con ăn vỏ cây, cho nên đối với Thầy mấy cái này thôi, không có thêm sài, không ăn đâu. Mà nó ướp đồ đỏ, nó làm giống miếng thịt nữa chứ, trời đất ơi, nuốt làm sao vô.

Còn con biết không, nó lấy tàu hũ ky gì đó nó cuốn một cục vậy, nó làm như con tôm, thôi thôi, ăn cái thứ này nó làm ba cái hàn the trong đó nó dai dai đó, mấy con chỉ ăn coi chừng nhiều quá mấy con bệnh đó. Sao mà mình ăn mà sao nó bệnh, sự thật ra mình phải dè dặt, cẩn thận, tốt hơn mình ăn cái gì mình thấy ăn mà nó nhẹ nhàng, nó tốt thì mình ăn. Bởi vì mình đã nhìn được cái thực phẩm, bởi vì Thầy muốn cho mấy con làm cái bài thực phẩm bất tịnh để làm gì, đừng có thấy ngon mà mình ham, tức là mình còn dục. Hai là mình thấy những cái điều kiện mình có cái trí, mình quan sát tất

cả đều là bất tịnh hết, cái gì mình ăn để cho mình sống mà đừng có bị bệnh đau, không có khổ cái thân của mình thì mình nên ăn, còn cái gì mà khổ thôi không ăn, dù ngon cách gì cũng không ăn, cảm đồ cái món ăn ngon cách gì cũng từ giả hết. Bởi vì dục không có làm chủ mình được.

Cho nên cái sự tu tập do cái câu hỏi của con mà sẵn Thầy giải thích cho con để hiểu và trong khi mẹ, con mà ăn khi mà bị nội vậy đó, đó là có cái trường hợp đã ăn lầm một cái chất độc gì đó ở trong những cái rau cái gì đó mà nó dị ứng trong cái khoảng thời gian.

Đúng là chúng ta không khéo thì cái cơ thể chúng ta nó bị dị ứng.

[Tu sinh]: Bạch Thầy cho con hỏi thêm về cái tu đó Thầy, là cái mình ngồi mình nhìn nếu thấy an ổn thì mình khỏi cần quán sát từng chỗ từng chỗ phải không?

[Trưởng lão]: Đúng rồi, mình chỉ cần mình nhìn nó thôi chứ mình không phải quán sát từng chỗ con.

[Tu sinh]: Vì cái hơi thở đó là mình không có nằm theo cái hơi thở mà mình ra ngoài cái hơi thở mà mình biết cái hơi thở

vô, ra là như vậy là đúng?

[Trưởng lão]: Đúng rồi, như vậy là đúng đó con, cái đó đúng. Coi như mình không có chú ý trong hơi thở mà mình chú ý cái thân của mình, khi thấy cái thân của mình cảm nhận thân của mình thôi, nhưng mà mình không mất hơi thở. Không mất hơi thở, không chú ý hơi thở mà lại chú ý một cái chỗ khác, chú ý cái thân mà hơi thở. Bởi vì lúc bây giờ cái thân mình nó yên lặng, cho nên mình cảm nhận có hai chỗ, một là mình đúng hơi thở, hai là mình quay cái đầu mình nó quay vô, mình cảm nhận như cái đầu nó quay vô nó nhìn, nó nhìn cái thân của nó.

[Tu sinh]: Tức là nhìn cái thân liên tục luôn đó Thầy?

[Trưởng lão]: Nó nhìn liên tục luôn đó con. Bởi vì con nghe cái câu mà đức Phật dạy” cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”, con hít vô luôn luôn lúc nào hơi thở của con cúng hít vô, thở ra liên tục như vậy, cho nên mỗi hít vô, thở ra đều là cảm giác toàn thân, cho nên suốt bây giờ con cảm nhận cái thân của con không à.

[Tu sinh]: Dạ, nhìn suốt một thời?

[Trưởng lão]: Nhìn suốt một thời con chứ không phải là có giờ cảm nhận rồi giờ ... không à. Mới đầu thì con cảm nhận chút cái nó quên, nó quên nó chạy lảng xãng ở đâu đó rồi mới quay nó trở lại, rồi thấy nó cảm nhận lại, rồi một hơi lại nói không biết nó đi đâu, nó lòi nó trở lại nữa. Cứ tập riết rồi bây giờ bắt đầu nó mới chịu đứng đó, nó nhìn được cái thân của nó như vậy. Mới đầu thì không nhìn được, sau đó thì nhìn được, tác ý nhìn được.

Có gì không con?

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con không hiểu làm chủ của cái bệnh đó Thầy, có nghĩa là mình quên cái bệnh, mình tác ý mình đuổi, mình quên cái bệnh đó hay là mình, thí dụ như đau cánh tay phải, rồi mình nói: May quá, cánh tay trái không sao? Hay là mình làm chủ như thế nào?

[Trưởng lão]: Mình làm chủ là ngay mình bảo, mình bảo như này này: “thọ là vô thường”. Cái tay trái của con bị đau con : “Thọ là vô thường, cái tay trái đau nhức này là phải đi, ở đây cái thân này không có được đâu”. Đó là con dùng cái lệnh con đuổi nó đi. Rồi bắt đầu bây giờ con biết rằng đuổi như

vậy chứ sự thật ra cái lệnh của mình nói vậy chứ chưa phải nó đi, bởi vì con chưa có Tứ Thần Túc, tức là Dục Như Ý Túc, con chưa có cho nên con muốn nó chưa có nghe theo con đâu. Cho nên vì vậy mà con nhiếp tâm, an trú trong hơi thở, con chỉ cần biết hơi thở thôi, hít vô, thở ra. Mặc dù tâm con nó vẫn biết hai chỗ: hơi thở mà vừa cái chỗ đau con chứ không phải là cái chỗ đau con mất đâu, mà con cứ cố gắng con tập trung trong hơi thở; rồi con lại tác ý, rồi con cố gắng con tập trung lần thứ hai, rồi con lại cố con tác ý một lần nữa, con lại tập trung trong hơi thở lần thứ ba. Và ba, bốn lần vậy thì cái tâm con nó nhiếp ở trong hơi thở được hoàn toàn được thì cái đau này mất rồi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con muốn hỏi là cái việc mà làm chủ sinh già bệnh chết ý Thầy, thì làm chủ là thật sự. Còn cái bệnh con không biết là sanh, già thì làm sao, nhưng mà con muốn biết cái bệnh đó. Thí dụ như làm chủ nghĩa là không có nghĩ về nó một cách tiêu cực, có nghĩa là mình vẫn biết cái thân vô thường nó có cái bệnh, rồi mình: ví dụ như mình đau cánh tay trái, con thí dụ mình đau cánh tay trái đi, thì mình nói: May quá, cánh tay phải không đau, có

nghĩa mình chẳng để ý gì đến chỗ đau bệnh của mình, đó là mình làm chủ hay là mình làm chủ là mình bắt nó không có được bệnh là nó không được bệnh?

[Trưởng lão]: Nó có bệnh mình làm chủ bảo nó đi là nó đi, đó là làm chủ.

[Tu sinh]: Mà nó hết không có bệnh thật sự hay là mình không có thêm để ý đến nó.

[Trưởng lão]: Không con, mình phải ý thức đang hoàng chứ không phải là. Còn mình không để ý tới nó, nó có là mình coi như là nó có thì có, không thì không, mình không có cần để ý đến nó thì cái chuyện đó không phải là làm chủ. Làm chủ là nó có bệnh đuổi đi, bảo đi là nó đi tức là mình làm chủ.

Cũng như bây giờ mình làm chủ cái nhà này, có một người đến: Tao là chủ nhà, mày hãy ra khỏi nhà tao, chứ mày ở đây tao không chấp nhận.

Đó là mình làm chủ cái bệnh, làm chủ cái thân.

[Tu sinh]: Vậy là làm chủ là đuổi đi, chứ không phải làm chủ là bắt nó phục tùng

thay mình, nghĩa là nó bệnh thì mình bắt nó không được bệnh thì nó không được bệnh.

[Trưởng lão]: Nó không được bệnh, đó là mình làm chủ.

[Tu sinh]: Con muốn hiểu hai cái, một là mình huấn luyện nó theo ý mình, hay là mình làm lơ nó, hay là ba là mình đuổi nó.

[Trưởng lão]: Làm lơ cũng không được, chỉ có đuổi nó là đúng thôi. Nghĩa là tao làm chủ cái thân này, mà bây giờ cái bệnh này là do sự vô thường mà mày có, tao bảo mày: “không có được đau”; thì mày phải nghe lời không được đau. Đó là mình làm chủ, bởi vì làm chủ sống chết này.

Bây giờ cái bệnh con nói, nó có cái bệnh con bảo nó cái bệnh đó phải đi, thì nó đi. Cũng như bây giờ có làm chủ cái sự chết này, con bảo, con biết rằng hơi thở ngưng là con mới chết, mà hơi thở còn thở thì không chết, thì vậy là con đâu có thể nào mà con ngồi, con quên hơi thở mà con chết được, con hiểu không?

Con nói: Tao bảo mày chết nhưng mà tao không nhớ hơi thở nữa, một lát nữa nó nín thở được không? Không tôi làm chủ, tôi làm chủ hơi thở bảo: Hơi thở tịnh chỉ, ngưng,

thân này phải bỏ này thì con ra lệnh con làm chủ nó mà, cho nên hơi thở ngưng.

Thí dụ như cái bệnh con làm lơ được, bệnh thì bệnh con không có thèm để ý đến nó, con làm lơ được, nhưng nó hết nó hết, nó còn thì còn, thì cái chuyện đó không phải làm chủ đâu. Tại vì con làm lơ. Còn cái này người ta làm chủ, cho nên từ cái chỗ làm chủ cái bệnh, làm chủ cái hơi thở, con thấy cái làm chủ cái hơi thở nó rõ ràng hơn. Bây giờ hơi thở tịnh chỉ, ngưng. Con chỉ ra lệnh vậy thôi thì tự nhiên cái hơi thở lần lượt phải ngưng, nó không dám cãi. Còn con chưa làm chủ, con bảo hơi thở ngưng mà nó cứ thở hoài tức là con chưa làm chủ.

[Tu sinh]: Nhưng mà không phải là con, con làm lơ đi, giống như là cái thân nó bệnh thì nó có bệnh thôi, giống như khách đến nhà thì mình không tiếp, thì mình cứ để anh muốn làm cái gì thì làm, mình cứ lo việc của mình.

[Trưởng lão]: Mình như vậy là cái nhà của con nó bị xâm chiếm rồi, con làm lơ vậy bắt đầu nó bày hàng, bày này kia nó vô nó ngồi đây ở trong đó, tức là con làm lơ. Mà làm cái gì thì làm, thôi mà làm cái gì thì

làm. Thì tức là từ cái bệnh này cho đến cái bệnh kia, nó bắt đầu nó rủ nhau. Cái người này họ không làm chủ mình đâu, bây giờ mình vô đây mình xâm chiếm, tức là mình bày ra đủ thứ bệnh cho nó ớn nó đi. Bắt đầu nó bày ra đủ thứ, từ cái bệnh nhẹ đến cái bệnh nặng đủ thứ bệnh ở trong đó.

Tốt hơn bây giờ bệnh nặng, bệnh nhẹ gì tao cũng đuổi hết chứ đừng có nói chuyện vô nhà tao mà ngồi đó mà nằm bệnh. Đó thì cái đó là cái làm chủ, con hiểu cái làm chủ là nó phải có Tứ Thần Túc, nó có bốn cái lực của nó, bốn cái lực của nó. Mà bây giờ Dục Như Ý Túc, cái thân này bị nhức này, tao bảo cái nhức này phải đi không có cãi.

Cũng như bây giờ con là chủ nhà này:: Nhà này là tao làm chủ này, mà không có được vào ở đây, đi ra, quẩy gói đi ra mau. Mà nó cãi, nó cứ ở ngoài đó thì tức là con chưa có làm chủ nó. Còn bây giờ con làm chủ thể, tức là con bảo thì nó phải xách gói nó ra, con hiểu cái chỗ làm chủ chưa? Nó có cái quyền, cái lực của người làm chủ.

Cũng như bây giờ cái đất nước, Thầy là một vị cai trị cái đất nước này, mà giặc nó đến đây xâm chiếm: Tao bảo mà mà còn

xâm chiếm là tao giết tội bay chết hết phải không, mà bây còn mà đến đây, đem quân đội đến đây là bị tao cản ở ngoài biên cương hết, không cho vô đây, tức là cách thức làm chủ, không có cho người ta xâm chiếm vô đây được, ta làm chủ, phải không mấy con thấy chưa? Có cách thức làm chủ.

Mà bây giờ mình đang học làm chủ nè, bởi vì mình chưa làm chủ nó được cho nên vì vậy biết cái thân này là cái thân vô thường là bữa nay không đau, mai đau. Biết cái thân này nó còn thở chứ mai nó hết thở, mà giờ muốn nó bắt đầu nó hết thở, bảo nó thở mà nó không nghe thì kể như là mình chết luôn. Còn bây giờ nó muốn nó không muốn thở nữa, nó muốn chết thì mình bảo: Thở, mà phải nghe mà thở chứ mà không có được chết, nhất định là tao chưa có cho mà chết, thì nó vẫn thở. Đó là cái làm chủ sự sống chết mà. Cho nên mình phải làm chủ được cái tâm của mình này, rồi mình làm chủ được cái bệnh này, rồi mình làm chủ được cái già này, rồi mình làm chủ được cái chết.

Như cô Huệ Ân không làm chủ được cái già cho nên run rẩy. Cô làm chủ cô bảo: Hai cái chân này mạnh, đi cho hoàn toàn

không có ru run, không có chống gậy này, thì bắt đầu đứng dậy nó đi nó vững vàng, đó là mình làm chủ.

[Tu sinh]: Nhưng mà mình điều khiển nó thì nó có bị ức chế không?

[Trưởng lão]: Coi như mình điều khiển, mình chế ngự hết chứ con. Bởi vì đạo Phật có chế ngự chứ không phải ức chế, còn con ức chế là con sai. Mình chế ngự tức là mình không có làm theo cái kiểu của nó được, gọi là mình chế ngự nó, cho nên Đức Phật dạy mình có cách thức chế ngự, mình chế ngự bằng cái nội lực của mình. Bởi vậy cho nên bây giờ mình tu mình cũng có chế ngự chứ. Nó ham muốn, mình bảo: Không có được ham muốn, giờ này mà không đói bụng. Đó là mình chế ngự con.

Còn mình ức chế nó đó là mình ép buộc nó mà mình chịu đựng, thì cái bắt đầu bị ức chế. Còn cái này mình bảo vậy chứ mình không làm theo thì coi như là mình chế ngự chứ không phải ức chế nó. Mình ức chế tức là mình tự làm khổ lấy mình, còn mình chế ngự là mình thấy nó không có gì khổ.

[Tu sinh]: Con chưa rõ cái chữ ức chế với chế ngự.

[Trưởng lão]: Ưc chế như thế này con thấy rõ, bây giờ con ngồi, hai cái chân con đau nhức mà con ráng con ngồi con chịu đựng nó, con chế ngự cái thân con, con cột chặt nó đau quá mà con cũng ráng, con ráng bây giờ còn 5 phút nữa, ráng nữa, ráng nữa đó là con ức chế nó, con ráng chịu đựng.

Còn Thầy chế ngự, thì Thầy bảo nó: Cái thân ngồi, không có được đau nghe không? Đau là mày chết đó nha, thì Thầy đó là Thầy chế ngự nó, Thầy bảo Thầy nói. Nhưng mà Thầy biết cái sức của Thầy đó ngồi, khoảng 15 phút, Thầy không có ngồi 30 phút đâu, mà 30 phút thì tức là Thầy ức chế nó; còn Thầy chỉ ngồi có 15 phút, Thầy xả ra, tức là Thầy dặn nó như vậy rồi, Thầy ngồi thấy nó ngồi nó thoải mái, tới đó Thầy xả ra rồi. Con thấy không, Thầy không có bị chỗ khổ đau.

Còn con mà ngồi con ức chế nó là con chịu khổ ghê gồm với nó lắm, buộc nó trói buộc nó chặt chĩa. Còn Thầy chỉ: Ờ, bây giờ ngồi 15 phút không có được đau nghe không, đau là không được, tao nói trước cho mày nghe. Mà Thầy cũng biết được cái sức của Thầy là khoảng 15 phút, nó chỉ gần muốn đau thôi chứ chưa đau. Cho nên, Thầy đã dặn trước, rồi Thầy ngồi, thấy nó thoải mái,

nó dễ chịu, nó có thể tăng lên.

Thí dụ như 15 phút Thầy có thể tăng lên 5 phút được, cái sức Thầy có thể tăng lên năm phút được, Thầy không có đến 30 phút đau mà để cho nó đau quá đau mà ngồi chịu, đó con thấy cái ức chế và cái chế ngự.

Chế ngự là Thầy làm cho nó thấy, và lần lượt cứ lần lượt mà Thầy tăng lên 30 phút, nó vẫn bình an như thường nó không bị đau, nó không có khổ. Còn hể mình ức chế nó là mình chịu khổ đó, và nó sẽ bẻ queo qua một cái đường khác, nó làm cho. tại vì bây giờ con ức chế cái tâm con không vọng tưởng đi, thì nó bẻ queo qua giấc mộng con, con nằm con mộng寐 từm lum tà la hết nó với đi đường khác, tại vì ức chế nó, nó phải tìm cách nó đi ra, còn mình chế ngự của nó, nó không có đi ra đường nào hết, mà lần lượt mình thích nghi nói, coi như là mình huấn luyện nó cho đến khi mình dẹp nó, phải hiểu con, phải hiểu. Cho nên Thầy nói coi chừng mình tu sai đó, mình ức chế, mà mình tu đúng là mình chế ngự thôi.

136-(LCK-057B)

- * Vấn đạo làm chủ bệnh
- * Quán thân bất tịnh
- * Tứ Niệm Xứ
- * Ăn uống
- * Nhân quả

---->>❖<<----

Bạch Thầy cho con hỏi.

[Trưởng lão]: Con hỏi đi con.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, câu hỏi của Diệu Vân đó, con cũng thắc mắc như vậy trong bài con trình, khi này con cũng thắc mắc cái thân mình nó bệnh tại vì nó không phải của mình thì thôi mình đừng có để ý nó mà mình bỏ.

[Trưởng lão]: Cái đó là cái ý của Thiền Tông từ lâu rồi mấy con. Khi mà tu Thiền Tông, cái ý đó của Thiền Tông nó đã hướng dẫn mình vậy mà, nghĩa là mình đừng để ý nó, chứ không có làm chủ, cái đó là không có làm chủ đâu mấy con, còn cái này người ta tu để mà người ta làm chủ hẳn hoi mà. Bệnh đau đến, người ta biết cái thân này thế

nào dù là tu, người đó có tu chứng nó vẫn bệnh chứ không phải. Bởi vì đó là thân nhân quả mấy con chứ không phải là. Chừng nào mà cái người đó nhập Niết Bàn người ta không còn thân nữa thì người ta không còn bệnh đâu, người ta ở trong cái trạng thái bất động rồi. Còn bây giờ mình đang mang cái thân này; dù Đức Phật đi, đến cái ngày cuối cùng Đức Phật, con thấy còn bệnh mà, chứ đâu phải không đâu. Có mang thân này là thân nhân quả thì phải bệnh, nhưng đức Phật làm chủ, buổi bệnh.

Mấy con đọc lại cái cuốn 4 Thầy đưa cái bài kinh Thầy giải thích, đuổi bệnh, làm chủ bệnh. Mà chính làm chủ sự sống chết nữa mấy con. Đức Phật giữ cái tinh thức đó, cho nên mới giữ được cái thân, mà nếu mà xả cái sức tinh thức ra chết liền ngay tức khắc, biết cái thân mình nó sống tới cái giai đoạn đó. Mình làm việc như vậy là bao giờ nó cũng mòn mỏi rồi. Mà nếu mà trong cái thời Đức Phật, Đức Phật thuyết giảng liên tục như vậy, nó hao cái sức khỏe lắm, mà sống trong cái thời Đức Phật mà 80 tuổi rồi. Đức Phật chỉ cần xả cái sức tinh thức của mình ra là cái thân hoại diệt liền tức khắc.

Cũng như Thầy bây giờ, đứng lớp dạy

như thế này, cái tuổi của Thầy tám mươi như vậy mà Thầy đứng lớp. Mà Thầy, nếu mà từ cái ngày tu hành khổ hạnh tới giờ, cái cơ thể của Thầy nó rất là tiêu hao rất nhiều, nó không có sống đến 80 tuổi này đâu, nhưng mà bây giờ Thầy xả cái sức tinh thức của Thầy ra thì ngay đó cái thân thì nó chỉ còn cái xác khô thối, như vậy các con biết, người ta làm chủ được cái sự sống của người ta đó. Còn mấy con có đủ sức tinh thức không? Cho nên, mấy con chưa đủ sức tinh thức thì mấy con sẽ bị hoại diệt cái thân của mấy con, tới cái nghiệp nó hoại thì mấy con không làm sao mấy con giữ được đâu. Cho nên, người ta làm chủ được cái sự sống của người ta rõ ràng mà.

Cho nên, mấy con đọc lại kinh Niết Bàn mấy con thấy Đức Phật xả cái sức tinh thức ra là Đức Phật nhập diệt liền tức khắc chứ đâu phải không, nhưng mà có cái sức tinh thức nhưng vẫn cái thân vô thường, vẫn bị bệnh chứ đâu phải sức tinh thức đó nó, nhưng mà người ta có phương pháp tác ý người ta đẩy lùi, tức là Dục Như Ý Túc mà người ta đẩy lùi bệnh, người ta làm chủ được bệnh chứ không phải không, nhưng mà người ta đang giữ. Như Thầy bây giờ đang giữ sức sống.

Cho nên Thầy mong rằng cái lớp này xong là Thầy có thể nói rằng Thầy đi mà. Các con biết, mấy con mà tu xong là Thầy đi, bởi vì Thầy biết là Thầy xả ra cái Thầy đi. Ở đây, ăn ba cái đồ bất tịnh ghê, danh lợi gì ở cái cõi đời này mấy con thấy không? Con ngồi xuống đi con! Bởi vì mấy con chưa hiểu đâu. Chưa biết cách thức đâu, Thầy mong rằng mấy con tu rồi mấy con sẽ biết cách thức đó nó rõ ràng lắm mấy con.

...3:10 [**Tu sinh**]:

3:29 [**Trưởng lão**]: Con thấy như vậy đó là bị tướng đó con, thật sự cái hơi thở thì nó phải ở mũi con, nhưng mà con cảm thấy ở trong thân con thở. Đó là bị tướng đó con, bị tướng. Cho nên vì vậy mà cái duy nhất của ý thức mà để nhận thì nó thấy nó thở ở chỗ lỗ mũi, bởi vì nó thở từ phổi, nó hít vô, ra nó ở phổi, nó không phải đi cái chỗ khác được. Nhưng mà con thấy từ ở cái chỗ thân con nó thở ra, thở vô như vậy đó, đó là bị tướng thôi, cái tướng nó thấy, cái cảm nhận nó thấy. Nhưng mà từ đó con thấy bây giờ chỉ cần con nhìn lại cái thân con để tu Tứ Niệm Xứ thôi, và đồng thời con sẽ nương vào biết cái hơi thở, có khi nó không còn thấy hơi thở nữa con, nó vẫn thấy bốn chỗ thân,

thọ, tâm, pháp, vì cái hơi thở nó rất nhẹ. Nhưng mà mới đầu thì mình còn nương vào hơi thở chứ sau đó thời gian sau đó mà cái sự Thanh thân, An lạc, Vô sự của mấy con nó không còn niệm, nó không còn bị cảm thọ nữa, nó tác động con nữa thì nó chỉ còn có trạng thái 1 giờ, hay 2 giờ, hay 3 giờ, thì lúc bây giờ mấy con không thấy hơi thở đâu mà chỉ còn thấy cái sự tỉnh ở trên cái thân của con thôi. Cái gì mà động dụng ở trên cái thân của con, trên thân tâm con thì nó biết liền tức khắc. Ở tại chỗ đó, nó nằm ở chỗ đó. Một thời gian sau mấy con tới rồi mấy con thấy kỳ lạ. Đầu tiên thì mình nương vào hơi thở, nhưng mà sau đó coi như là cái tỉnh thức của các con nó ở trên cái thân của các con nó nằm ở trên đó. Nó nằm trọn vẹn ở trên đó, cho nên ai động dụng gì trên đó, tác động gì trên đó thì nó đều biết ngay liền tức khắc. Mà cái sức đó lúc bấy giờ các con không có buồn ngủ nữa, hết ngủ rồi, nó không còn ham ngủ, cái si nó mất rồi cho nên nó tỉnh lắm. Bây giờ mấy con còn ham ngủ, còn thấy buồn ngủ rồi đó thì vì cái si nó còn, cho nên cái sức tỉnh thức của mấy con nó bị mất đi, nó không có trọn vẹn đâu. Nhưng mà khi mấy con thấy nó không còn buồn ngủ gì hết thì bây giờ cái sức tỉnh thức

đó nó trọn vẹn, nó nằm ở trên thân con chứ nó không có nằm đâu. Tức là gọi là là sung mãn Tứ Niệm Xứ.

[Tu sinh]: 05:25

[Trưởng lão]: Được con, con ngồi ghế cũng được, con ngồi bình thường cũng được không có cần ngồi kiết già đâu. Chỉ có những người nhiếp tâm không được buộc lòng người ta phải ngồi kiết già để người ta gom lại, còn con được rồi, thôi khỏi cần, không có quan trọng gì vấn đề đó đâu.

Ở đây, thì mấy con xét như thế này, có nhiều người họ cũng lý luận hay lắm nhưng mà cái đời sống giới luật của họ không nghiêm chỉnh thì coi chừng họ tu sai. Thí dụ, Thầy nói như thế này này: Bây giờ người ta cũng nói, bây giờ tôi cũng xem tivi, tôi xem thời sự, tin tức thôi. Nhưng mà đã xem tivi thì không thể thoát ra khỏi, phạm vào cái giới luật rồi đó, thì họ tu gì cũng không tới đâu. Nghĩa là họ còn đắm đuối cái tivi, thì họ cũng chẳng tu gì tới đâu. Cho nên những cái điều kiện đó bởi vì cái tivi, nó là cái hình ảnh rồi, có những cái âm thanh, rồi có những cái ca nhạc ở trên đó nữa coi chừng mình đã làm, mình lý luận rồi.

Vả lại, thí dụ như ngày ăn một bữa, tức là chúng ta ly cái dục rồi đó, mà chúng ta thấy đâu có gì đâu, mình uống ly sữa buổi sáng hay hoặc này kia cũng bình thường thôi không có gì. Bởi vì đời nay vật chất nó nhiều đâu có gì đâu. Tại vì ngày xưa nó không có đức Phật làm sao mà có ăn uống vậy được. Không phải đâu con, mấy cái người đó họ lý luận đó. Chứ sự thật ra khi một cái người, người ta ăn ngày một bữa, người ta quen rồi, mà người ta thấy đúng giới luật rồi, người ta thấy người ta thoải mái, người ta không muốn uống một cái gì nữa, người ta không có muốn ăn cái gì nữa, người ta không thèm, tức người ta ly dục, tức mình còn ăn còn uống là con dục đó. Vì vậy dù còn mình tu coi chừng mình lạc vô tướng không có chạy đâu khỏi, đó là cái sai. Cho nên mình xét mình mình thấy sáng mình cũng không thèm ăn uống.

Cho nên tại sao mình quán thực phẩm bất tịnh mấy con, để cho nó làm cho chúng ta nhàm chán mà chúng ta không còn thích. Chứ nó tự nhiên, cái bản chất của chúng ta nó có cái dục, cái dục ăn dục uống, cho nên nó cứ còn thích hoài à, tại vì mình không thấy như thật. Chứ mình thấy như thật rồi

mình nhàm chán lắm, mình không còn muốn ăn uống, cái vấn đề ăn thì tới giờ trưa mình ăn cái gì đó để sống, để cho mình tiếp tục mình tu thôi, chứ mình cũng nhàm chán cái thân nữa.

Khi quán thân bất tịnh rồi mấy con cũng không ưa cái thân này nữa, người ta nghe cái thân bất tịnh người ta muốn tự tử, người ta muốn chết đi cho rồi đây. Ai mà mang cái đồ bẩn thỉu này mà cứ đeo theo hoài, bỏ ra cho rồi. Còn bây giờ mình tuy rằng mình quán nhưng mà chưa sâu đâu, chưa có sâu, tại vì nó có những cái phương pháp quán mấy con. Bài đọc của Nguyên Thanh bữa đó mấy con thấy, nó ghi chép rất kỹ về tất cả những cái phương pháp quán ở trong đó mà, người ta tu tập người ta quán đó, chứ không phải nghe hiểu không đâu. Người ta còn tập những cái pháp quán đó nữa, chứ không phải không. Áp dụng vào đó rồi mấy con sẽ thấy nó nhàm chán. Cho nên 60 vị tỳ kheo trong thời Đức Phật người ta quán về thân bất tịnh rồi, người ta muốn tự tử, người ta muốn chết. Ai mà mang cái thùng rác theo đây.

Các con cứ nhớ rằng bây giờ Thầy cho các con mang cái thùng này mà cứ đựng phân

nó hôi thối, mấy con mang được không, mấy con ném cái thùng đó ra thì mấy con mới thấy nhẹ nhàng chứ, để hít thở ba cái đó thiệt là khổ. Mà bây giờ mấy con đang mang cái thùng phân đây nè, mà mấy con có thấy chán không, mà lại còn ham thích cái thùng phân nữa, còn đem vải sò rời cho đẹp, để phủ trên cái thùng này nữa có phải không. Rõ ràng là mấy con đang mang cái thùng phân, cái thùng bẩn thỉu hôi thối đó, nó thối hơn là cái chất gì nữa. Thầy nói thật sự,

Bây giờ cỡ mổ cái bụng chúng ta ra thiên hạ họ chạy hết đó. Nội cái bao tử của chúng ta mà banh ra một cái là cái mùi của nó người ta sợ luôn đó. Rõ ràng là mình đang mang cái thùng bất tịnh chứ đâu phải là tốt lành gì. Như vậy Thầy nói, bây giờ cỡ sức mà Thầy cho mấy con có cái thùng đeo lên vai. Rồi Thầy đem cái thùng này, Thầy để hai ba con chuột chết ở trong đó đi, rồi mấy con mang đi, mấy con dám mang không. Mà bây giờ mấy con mang đi tùm lum tà la hết mấy con không sợ sao.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, 9:23

[Trưởng lão]: Đúng con, nghĩa là con quan sát được cái thân con là đúng nó không

có sai. Tức là Tứ Niệm Xứ là luôn luôn nó ở trên cái thân của nó đó con.

[Tu sinh]: Nó chỉ sai hơi thở

[Trưởng lão]: Nó chỉ sai hơi thở, nó thấy thở ra thở vô. Bởi vì khi mà cái người mà tu tập, cái câu Định Niệm Hơi Thở, Đức Phật: « cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân”. Vì khi mình cảm giác mình hít vô thì mình thấy rung động cả thân mình, thì coi như mình tưởng như cái hơi thở nó chạy theo trong đó. Sau đó mình hít vô, mình thấy cái thân của mình từ cái lỗ chân lông mình thích thở ra, nó bị tưởng con. Cho nên từ cái chỗ đó nó đi dần lên cái chỗ tưởng của cái hơi thở đó, nó không có đúng cái vị trí của nó, nó sai. Nhưng mà cái cảm nhận do cái cảm nhận thân con thì đúng, con hiểu không? Cho nên từ đó mà con tu Tứ Niệm Xứ lần lượt cái hơi thở con, con đừng có cảm nhận nó thở ở trong thân con như vậy đó, thì bắt đầu bây giờ chỉ còn Tứ Niệm Xứ, không thì đúng rồi, nghĩa là không có trật, nghĩa là xả bỏ cái hơi thở là con đúng.

Rồi con hỏi Thầy.

[Tu sinh]: 10:28..Bạch Thầy, gần đây

con cứ bị mộng tưởng nó nhiều hoài, nó làm con luôn sợ hãi...

[Trưởng lão]: Cái mộng tưởng con, con bị mộng tưởng làm sợ hãi đó, đó là một cái phần mà con kêu gọi ba cái tưởng của con sống dậy, nó hay bị mộng chứ không có gì. Và đồng thời bây giờ con tác ý bảo nó dừng, lấy phương pháp tác ý bảo: “Nằm xuống ngủ thì không được mộng寐”, con nhắc nó như vậy đó, « không được mộng寐, từ đây về sau chấm dứt mộng寐 » và coi cái phần tu tập con có bị phần ức chế nào không mà bị chiêm bao đây, nó bị ức chế là nó có chiêm bao, nó đi qua cái ngõ chiêm bao, cho nên xét lại trong cái tu tập của con đó, coi thử coi nó phần nào bị ức chế. Cho nên nếu mà không có ức chế mà có bị chiêm bao thì không bao giờ có đâu, coi như không có. Còn nếu mà có bị chiêm bao thì con tác ý, tác ý bảo : “ngủ thì phải ngủ cho say, ngủ cho ngon, không được mộng寐 chiêm bao, nhớ nha, cái tâm mà còn mộng寐 chiêm bao là không được”. Con nhắc, con hướng dẫn, con dạy bảo cho nó kỹ lưỡng, khuyên lớn cái tâm của con thì nó sẽ chiêm bao nó không có. Nói : “Tao không có chấp nhận chiêm bao đâu, ngủ thì không có chiêm bao”, con nhắc

nó, con dùng pháp Như Lý Tác Ý con nhắc nó sẽ hết. Nó có phương pháp, nó có cách thức để mà chúng ta hàng phục được, nhiếp phục được những cái điều nó không đúng.

Diệu Tâm hỏi Thầy .

Hỏi: Bị thoái hóa và gai cột sống, đau thần kinh tọa, mỗi khi thời tiết thay đổi cột sống đau. Khi con ngồi 30 phút con đứng lên đi 30 phút, chân đau con phải đi cà nhắc. Nằm thì bị hôn trầm. Trong thời tu, con cứ loay hoay ngồi, con đi ; loay hoay ngồi, đi không thấy như cột sống của con nó muốn gãy.

Thưa Thầy, con tác ý liên tục, khi con đi nó cũng không hết, khi ngồi con dùng hơi thở để đẩy lui, có khi nó hơi dịu đau lưng thì chân nó nhức tê buốt, con tác ý đuổi nó chưa hết đau thì hết giờ tu, lúc này xả nghỉ, như vậy có phải đầu hàng giặc không thưa Thầy, hay là phải ngồi xả khi nào hết đau mới được nghỉ.

[Trưởng lão]: Không phải, lúc này con tu, con tu tập theo giờ thôi, sau này cái thời gian mà đi đến cái giai đoạn chiến đấu đó, thì nhất định còn đau là nhất định là còn đánh. Nghĩa là đánh suốt đêm. Còn bây giờ

không phải đâu, bây giờ mấy con còn đang tập sự, còn đang tập về cái Định Vô Lậu thì mấy con chưa xong làm chưa hết bài đó là một ; hai là về nhiếp tâm và an trú tâm nó chưa sâu, chưa có thời gian dài. Cho nên con bây giờ chưa có phải tác chiến được, cho nên khi hết giờ thì con nghỉ mặc dù là cái thân con còn bệnh, còn nhức, còn đau chưa hết nhưng mà vẫn đi nghỉ chứ không có sao!

Chưa, tới chừng nào mà Thầy cho : Ờ, bây giờ đó, là lúc bây giờ một là chết, hai là sống, thì lúc bây giờ thân có bệnh là đánh rốc từ ngày này qua ngày khác, chỉ một pháp ôm đánh quét cho sạch cái bệnh của con, chừng nào hết bệnh thì mới xả nghỉ, mà còn bệnh là còn ôm pháp đánh hoài, đánh không ngủ, nghĩa là không có ngủ.

Thí dụ như bây giờ con bị về thần kinh tọa như vậy đó, mà nó đau nhức như vậy đó thì nhất định là tới chừng mà chiến đấu tận cùng của nó rồi thì nhất định là con không có ngủ nữa đâu. không có nghỉ nữa, không phải nói giờ nào hết, bây giờ không có giờ, mà giờ nào cũng phải giặc ra khỏi thân của con đó, đuổi cái cảm Thọ đó ra thì tới sau này một thời gian mà Thầy hướng dẫn cho mấy con đủ, đủ bài bản rồi, cách thức

đúng, tu tập đúng rồi thì lúc bây giờ là lúc mà quét giặc sanh tử đó. Nghĩa là bệnh đau trên thân con hoàn toàn là phải quét ra chứ còn. Một là chết, hai là phải chiến thắng, có vậy thôi, chấp nhận. Một là con sẽ chết ở trên cái chiến trường chiến đấu này, hai là đuổi giặc ra khỏi chiến trường này chứ còn không có lơ mơ, không có chuyện mà nửa giặc, nửa mình ở trong đó không có, mà phải tập sự. Coi như bây giờ mấy con đang ở trong trường quân sự mà rèn luyện những chiến thuật, chiến lược tác chiến thôi, cho nên bây giờ chưa phải đánh giặc đâu, vậy mà các con còn thấy khó khăn còn thấy cực khổ, hưởng hồ là tới chừng mà tác chiến thì một chết, một sống đó.

Nghĩa là khi mà Thầy hướng dẫn cho con đủ sức rồi, nghĩa là tất cả những cái phương pháp mấy con tập đầy đủ rồi, thì bây giờ mở chiến dịch giải phóng đó, giải phóng cái sự sống chết của mấy con đó, nghĩa là phải giải phóng cái mặt trận sanh tử này liền tức khắc, khi mà đủ lực lượng. Khi mà tập đủ sức rồi thì coi như mấy con phải giải phóng. Như nào cũng phải giải phóng hết. Cho nên Thầy lúc bây giờ mà mấy con phải giải phóng thì mấy con thức suốt đêm thì

Thầy cũng phải thức suốt đêm chứ không có bao giờ ngồi nghỉ. Nghĩa là theo dõi đệ tử của mình thôi, nhìn coi mặt trận nó đánh thắng hay nó bại đây, hay nó bật ngựa nó chết giữa đêm không chừng. Nghĩa là luôn luôn lúc nào Thầy cũng phải theo dõi chứ, các con biết khi mà mở chiến dịch mà đánh trận Điện Biên Phủ, Bác Hồ đâu có ngủ con. Nghĩa là luôn luôn ở trong một cái phòng điều khiển chứ đâu có phải là tìm cái giường mà ngủ cho thoải mái đâu, nghĩa là luôn luôn theo dõi từng chút ở ngoài mặt trận, để cần thiết một cái gì là ra lệnh cái đó đều là huy động cái lực lượng về đó để mà tác chiến.

Còn bây giờ, thí dụ như bây giờ cái trận, con bị cái cảm thọ mà đánh con, mà bây giờ nó suốt 3 tiếng đồng hồ không hết, mà bây giờ một ngày, một đêm chưa có thắng nữa, thì Thầy lại là người tiếp viện cho mấy con tinh thần mấy con chiến đấu tận cùng chứ, chứ lại để cho mấy con như vậy là nó đánh như vậy mà được 2 ngày, hai đêm rồi, sức nó mòn mỏi rồi. Trời đất ơi! Bây giờ nó đau, nó còn gia tăng hơn nữa làm sao, con hiểu chỗ đó.

Cho nên, Thầy đến Thầy ngay liền Thầy

xách Tấn, Thầy hướng dẫn cho tinh thần của mấy con lên cao, động viên tinh thần của mấy con mạnh mẽ hơn. Bây giờ giặc nó sắp sửa thua rồi, phải chiến đấu tận cùng nữa, đừng có sợ hãi. Thì hai ngày, hai đêm rồi nó chống cự với mình như vậy, ngày 2 đêm rồi chắc chắn là trong một ngày nữa nó sẽ lui. Nghe Thầy nói vậy thì tinh thần con phấn khởi lên liền tức khắc ôm pháp đánh liền, con hiểu không? Chứ nếu mà thấy không nói, trời ơi 2 ngày, 2 đêm coi mình mệt quá đi. Các con biết trong cái trận chiến này nó đâu có thường đâu, nó đâu có dễ đâu.

Cho nên khi mà Thầy cho mấy con thì mấy con phải đánh, còn bây giờ chỉ mới tập sự thôi, nó có những cái chướng ngại ở trên thân mấy con thì mấy con tập sự thôi. Còn mấy cái người mà bị bệnh đau rồi, nặng nề mà không có thể nhiếp tâm ở trong Tứ Niệm Xứ được do đó thì bây giờ phải trị bệnh của mình trước. Còn những cái bệnh như bệnh con rồi sơ sơ không có sao đâu, chưa có gì đâu. Cái thứ mà thần kinh tọa này mai một là quét tiêu hết chứ không có để nó đâu.

Thật ra thì thần kinh tọa các con biết nó đau, cái chân mà nó đau, nó đau cũng khó chịu lắm chứ không phải không đau,

Thầy cũng biết chứ không phải không đâu. Nhưng không có sao đâu, nó không có chết, cái thứ này nó không có chết đâu. Nó đau nhức vậy chứ nó không có sao, rồi nó sẽ hết. Bây giờ mấy con biết, nếu mà không có phương pháp này thần kinh tọa nó kéo dài hoài con đó, gặp thời tiết này kia thì nó sẽ đau nhức con.

[Tu sinh]: Con thưa Thầy là khi mà con đau... thần kinh tọa... tim của con nó lên đến 120nhịp/1 phút Thầy, tim nó đập rất là nhanh, nói nhanh như.

[Trưởng lão]: Đúng rồi vì nó đau.

[Tu sinh]: Lúc nó nhanh, thì đồng thời ở nhà thì con có cái huyết áp con đo thì lúc đấy là 140/90,100 ; nhưng ở đây không có huyết áp con không đo, nhưng mà cái mạch của con, con đếm lúc ấy 100. Mà nếu mà con mà gắng lên một chút nữa thì nó lên 130 thì con không thể lết được, tại vì ở nhà con đập 145 lần, tức là con không bò được nổi nữa Thầy, nghĩa là nhà con anh nó gọi là con không có đếm. Cho nên con sợ con không dám (gắng) lên nữa. Con thấy 120 phút là con phải dừng. Bạch Thầy cái bệnh tim của con thì nó là cái thần kinh thôi, chứ còn cái

cơ tim của con thì hoàn toàn bình thường, thể nhưng mà cứ các đợt của cái đau này thì cái nhịp tim nó lại lên, mà khi nó lên thì nói mệt lắm Thầy.

[Trưởng lão]: Đúng rồi Thầy biết rồi, Thầy hiểu rồi, nói Thầy biết rồi, nó không phải đau tim mà nó thuộc về thần kinh tim. Tức là khi bị đau cái gì đó thì nó thêm cái tim con nó hoạt động mạnh, nhưng mà điều kiện không có sợ đau : Cho mày đau, tao chuẩn bị hết những cái phương pháp rồi, tao sẽ đẩy lùi hết tiêu, không có cần, không có sợ nó, đừng có sợ gì hết. Thầy nói đừng có sợ gì hết, chứ còn mà cứ sợ sợ nó coi chừng nó tăng cường. Con cứ nó tao chuẩn bị sẵn sàng khi cần thiết là tao sẽ tác chiến, tụi bay phải rút lui hết, trả lại cái thân bình thường, cái thân mạnh khỏe, chứ không phải là trả lại cái thân mà như cái bãi chiến trường đâu. Tao bắt buộc tụi bay rút ra, mà thành phố phải được bình an không hư một cái mái nhà nào trong đó, chứ không phải tụi bay rút ra mà tim, gan, phèo, phổi, tao tiêu hết thì không được, thành ra trong khi đó cái phương pháp của Phật khi mà đẩy lui cái giặc nghiệp nó ra khỏi thân thì hoàn toàn nó để lại một cái thân bình an chứ không có

còn đau khổ.

Cho nên mấy con thấy, Thầy lớn tuổi rồi nó để lại cái thân bình an, mà trong lúc mà Thầy chiến đấu nó như sắp chết với nó chứ không phải dễ, nhưng mà nó rút lui rồi nó để lại cho Thầy cái thân bình an, không có gì hết. Coi như là lâu dài của Thầy nó còn nguyên ở trong đó hết, nó không có hề sút mẻ, không còn bị bom đạn gì nó sập một cái nào hết, toàn bộ nói im choang nó. Lúc mà cha mẹ sinh sao thì bây giờ nó cũng y mới vậy, nó không có hư hại chút nào hết, chứ còn của mấy con ở trong đó bác kiểm có nhiều khi nó cắt ruột, cắt gan của mấy con trong đó, nó theo bớt ở trong đó. Bây giờ, có người bây giờ có người bị cắt ở trong đó rồi chứ đừng nói.

Cho nên trong đời với cái sự tu tập của Phật Pháp, khi mà chúng ta đối trị với bệnh thì tất cả toàn bộ cái cơ thể của chúng ta, nội tạng đều là y nguyên hết không có bị sút mẻ một chút nào trong đó, khi mà đuối nó ra rồi, đuối cái nghiệp đó mấy con, cái thân của chúng ta đau là cái nghiệp chứ không phải là gì. Cái nghiệp do cá nhân quả thì nó tạo thành cái nghiệp, mà cái nghiệp thì nó hoàn toàn nó ở trên cái thân vô thường. Vì

do vô thường nó mới có nghiệp được, còn không nó có thường thì nó không có nghiệp được. Cho nên chúng ta đã học, đã hiểu thì chúng ta biết rất rõ rồi, cho nên không có cái gì mà làm chúng ta hiểu lệch được, hiểu sai được, chúng ta hiểu rõ.

Hỏi: Khi con tu Tứ Niệm Xứ ngồi kiết già 20 phút đầu thì con thanh thân nhẹ nhàng lắm, đến phút 21 cho đến phút 30 cột sống đau, chân tê, con ngay tu Tứ Niệm Xứ là chuyển qua Định Niệm Hơi Thở đầy thọ 10 phút, sau 10 phút sau như vậy có đúng không thưa Thầy?

[Trưởng lão]: Đúng rồi, hễ thọ thì con dùng cái Định Niệm Hơi Thở con đầy. Ngồi tu Tứ Niệm Xứ mà sau khi cái thọ mà nó hiện ra rồi thì con nương vào cái pháp khác chứ không phải ở trên cái Tứ Niệm Xứ nữa đâu. Nghĩa là Tứ Niệm Xứ là nó rất hay là khi có một chướng ngại gì là sử dụng pháp khác liền, bởi vì Tứ Niệm Xứ là không có pháp. Cho nên trên thân có chướng ngại thì mấy con sử dụng. Như bây giờ, về cảm thọ của thân, tức là bệnh đau nhức trên đó thì mấy con chuyển qua Định Niệm Hơi Thở tu tập liền tức khắc, nếu mà về hôn trầm thì mấy con chuyển qua Thân Hành Niệm đảnh

luôn. Còn nếu mà về những cái tâm mình nó khởi niệm này, niệm kia thì mấy con chuyển qua Định Vô Lậu quét. Còn về mà các pháp bên ngoài tác động vô thì mấy con phòng hộ mắt tai mũi miệng bằng pháp tác ý, nó có pháp mấy con giữ gìn bảo vệ hết coi như là hộ Bảo vệ chân lý của mấy con bằng phương pháp đó.

Cho nên, hiện bây giờ mình nói mình sống trong Tứ Niệm Xứ chứ chưa phải đâu, mình mới tập để nhìn đó, biết cách thức quan sát nó thôi, chứ chưa phải là mình bảo vệ được nó đâu nó sẽ bị giặc nó chiếm tới, chiếm lui đủ loại hết. Cho nên trong lúc này là trong lúc mấy con đang ở trên những cái phương pháp ngăn ác, diệt ác để cho nó đừng xâm chiếm mấy con thôi, cho nên mấy con thường xuyên mấy con dùng nhiều pháp lắm. Những cái pháp đó đều là mấy con được tập luyện, được hướng dẫn kỹ lưỡng để mấy con tác chiến nó. Cho nên khi mà xảy ra ở chỗ nào là mấy con ôm pháp đó, dù là xuất cái thời gian này là mấy con tu 3 tiếng đồng hồ đi, trên Tứ Niệm Xứ đi. Nhưng mà vì cái bệnh của con mà con có thể ba tiếng đồng hồ này là ở trên cái Định Niệm Hơi Thở mà con tác chiến với nó.

Hoặc là cái thân con bây giờ nó bị hôn trầm, có thể con ôm pháp Thân Hành Niệm suốt 3 tiếng đồng hồ này, con ở trên cái pháp Thân Hành Niệm con phá đi cái hôn trầm, thùy miên mấy con . Chứ, nó như vậy tôi làm sao tôi tu Tứ Niệm Xứ. Đang tu Tứ Niệm Xứ để nhiếp phục những tham ưu những cái chướng ngại ở trên Tứ Niệm Xứ chứ gì, mà không phải tu Tứ Niệm Xứ, các con hiểu. Đó là mấy con đang tu Tứ Niệm Xứ chứ đâu phải gì. Cho nên từng cái, những cái điều kiện chướng ngại ở trên thân thọ tâm và các pháp tác động vào thì mấy con đều ở trên các pháp đó, đều là đang ở trên Tứ Niệm Xứ chiến đấu đó chứ, chứ đâu phải ngoài Tứ Niệm Xứ đâu. Nhưng mà các con thấy mình cứ ôm pháp này, cứ ôm pháp tác ý hoại, đuổi bệnh hoại, mình thấy Tứ Niệm Xứ không có gì hết thì như vậy đâu có tu Tứ Niệm Xứ. Không phải đâu mấy con, đang tu Tứ Niệm Xứ đó, mà ở trên cái pháp đó để khắc phục tham ưu ở trên thân của chúng ta, ở trên tâm của chúng ta hoặc là ở trên các pháp. Chứ không phải là không tu Tứ Niệm Xứ, chính tu Tứ Niệm Xứ. Nhưng mà bởi vì cái chướng ngại đó nó có thể kéo dài mình ba, bốn tiếng đồng hồ thì mình phải ở trên pháp đó chứ, mình bỏ mình. Nói :

thôi bây giờ, tôi bỏ, tôi trở về Tứ Niệm Xứ, trở về Tứ Niệm Xứ làm sao được, nó đau nhức ở đây làm sao trở, các con hiểu. Cho nên, chúng ta tu Tứ Niệm Xứ chứ thật sự ra là chúng ta đang thực hiện các pháp khác để bảo vệ Tứ Niệm Xứ. Khi mà chúng ta ở thật sự trên Tứ Niệm Xứ rồi thì hoàn toàn là các ác pháp đó nó đâu còn chướng ngại trên thân chúng ta nữa. Nó thanh thản, an lạc, vô sự hoàn toàn. Đó, là cách thức chúng ta tu như vậy đó mấy con.

Hỏi: Mỗi thời tu 3 giờ, con tu 30 phút Tứ Niệm Xứ, ngồi kiết già tiếp 30 phút, Chánh Niệm Tỉnh Giác, an trú 1 phút. Sau lại 30 phút tu Tứ Niệm Xứ. Cứ như vậy chỉ hai pháp này thay nhau, nó rất tỉnh thức như vậy có đúng không thưa Thầy.

[Trưởng lão]: Đúng, con tu như vậy được, thay đổi nó, trong cái giai đoạn này các con tập như vậy là để cho mình giữ được tu tập trong cái khoảng thời gian tu Tứ Niệm Xứ và Chánh niệm Tỉnh Giác để cho nó thật tỉnh thức thôi.

Con tu tập như vậy một thời gian sau thì mình sẽ có cái lúc mình sẽ tác chiến cái bệnh Thần kinh tọa con sẽ hết chứ không có

gì. Đừng có lo, đừng có sợ ba cái bệnh này, cái đồ đó mà vô thường đâu có gì đâu mà sợ. Mình không phải là nói vô thường để rồi mình tự an ủi mình đâu, mà sự thật ra mình đang xem thường nó thật đó, mình chẳng có sợ nó đâu. Khi mà mình học tu đầy đủ rồi đó thì mình sẽ đuổi, nó xách gói nó chạy đi, nó không có còn chút xíu nào đâu ở trong thân con đâu.

Con hỏi Thầy con.

[Tu sinh]: Con thưa Thầy là, trong cái giờ ăn, hôm mà ăn ở ngoài.... nhưng mà tại vì cái thức ăn có cái màu đỏ, họ nhuộm nhiều màu quá thì con bóc cái màu đỏ ra con mới ăn, hầu hết là thức ăn con cũng phải bỏ đi, thế con nay trình với Thầy, con cũng lấy thêm muối với lại ấy con ăn thêm. cho thì con bạch Thầy là bữa ấy con cũng không cho, đến giờ ăn hôm nay con cũng xúc nhiều nhiều vào để con ăn, con cũng biết là con gan, con không lấy từ các cái kia con con đổ đi, nhiều khi con muốn cho ai nhưng mà Thầy nói mình không ăn thì đổ cho con vật nó ăn, con bỏ. Con bạch Thầy! Có một cái là hôm nào ai thỉnh thoảng cho cái chè đó Thầy, cái gói chè để uống nước nhưng mà cái bữa ăn thì con ăn, con cứ tùy

cái mức của con là cứ phải ba lần lấy cơm. Lúc ăn cơm rồi thì đã no thì cái nước ấy con không uống, con mới bảo nếu uống ngay lúc ấy thì nó căng bụng không ngủ được nữa, mà để hôm sau uống thì thưa Thầy nó lại là cái chất có màu, có đường ở đáy thì như thế là có phi thời không Thầy?

[Trưởng lão]: Phi thời, không được con. Nghĩa là uống lúc đó, nếu mà không uống thôi bỏ luôn.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con vẫn bỏ, con để lại một... hoặc là ví dụ như mì gói không có con có đem lên cho cô Út không ạ?

[Trưởng lão]: Đem trả lại, mì gói đem trả lại, cứ ăn cơm là tốt, ba cái mì gói này ăn riết chắc nó đổ ghèn ra cho coi, nó là cái chất độc đó con.

[Tu sinh]: Còn nếu mà mình uống nước, Thưa Thầy, con cũng không khát nước nhưng mà vì cái bệnh sỏi thận của con ý Thầy, cho nên là đến 2, 3 giờ là con cứ phải uống một cái ly như thế nước, con bảo nó không khát nhưng con coi như là cái nghĩa vụ con uống để cho nó lọc thận.

[Trưởng lão]: Con uống nước không có sao đâu. Bây giờ con uống một ly Thầy cũng

không nói nữa. Nhưng mà đừng uống nước ngọt con.

[Tu sinh]: Cứ nước lã đun sôi.

[Trưởng lão]: Cứ nước sôi vậy đó, vậy là tốt con không có gì đâu, đó là bình thường, không có gì sợ. Còn cái vấn đề mà uống thêm đường, sữa, rồi này kia thì thôi. Nhất định không uống, nhất là mấy con lưu ý về cái phần chè đó mấy con. Thầy cũng sợ lắm Mấy con bởi vì ở đời người ta làm ăn là người ta không có thật tình đâu Mua cái đường hóa học mấy viên nhỏ người ta bỏ, mình thấy ăn ngọt cứ ăn, coi chừng ba cái đó độc lắm mấy con. Thầy chẳng biết họ là người tốt hay người xấu đâu Thầy không hiểu đâu nhưng mà cái người mà họ làm ăn thì họ muốn làm giàu cho nên họ đâu có cần gì khỏe của mình đâu, họ đâu có cần đâu. Thay vì họ mua một kí đường cát họ bỏ vô họ nấu cho mình ăn thì cũng đỡ đi. Còn đằng này họ mua chừng vài ba viên đường hóa học thôi thì mình cứ nuốt, mình thấy ngọt thì mình nuốt thôi.

Nhưng mà Thầy thấy nhiều khi nó có nhiều cái Thầy thấy nó không có lợi ích mấy con. Cho nên những cái chất ngọt không có

cám dỗ được Thầy đầu. Thầy thấy nó lấy củ mì nó nấu, trời đất ơi ! Ba cái củ mì là độc nhất đó mấy con, nó độc lắm mấy con, ăn ba cái củ mì mấy người ghiền, ghiền củ mì là nó mang bệnh viện. Cho nên, gặp ba cái củ mì thôi làm ơn bỏ đi, nhất là mấy củ cải, đừng có nuốt ba cái thứ đó mấy con, bị chết với nó đó, củ cải đừng có nghĩ, ăn cái đó nguy hiểm lắm mấy con, dẹp đi.

Con hỏi gì Thầy con?

[Tu sinh]: Thưa Thầy còn mấy cái rong biển mà dây dây trắng trắng đó là có tốt không?

[Trưởng lão]: Thôi thôi, cái đó là rễ tre rồi con, ăn ba cái đó không biết vô trong.

[Tu sinh]: Tại con thấy bữa ăn nào, rau thì có một chút, nhưng mà các cái thứ như đồ Đài Loan, rong biển, chè, phụ nhiều lắm mà nếu mà bỏ hết là không còn gì nữa.

[Trưởng lão]: À, lấy hũ muối, ít rau vô xin cô Út mấy cây dừa.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, cho con hỏi đem mấy cái đồ ăn đấy về không Thầy?

[Trưởng lão]: Cứ đem về, người ta cúng đường mình nhận đi con, bởi vì cái lòng

người ta cúng dường thì mình cứ nhận thôi. Nhưng mà tại vì Thầy biết rằng rõ ràng là người ta nấu cơm vậy đó, người ta làm như vậy thôi chứ sự thật ra thì họ cũng nghĩ rằng mình cũng như thực khách vậy thôi thiệt ra họ không có hiểu đâu, hiểu cái người tu của mình quá sáng suốt rồi, không có nhầm lẫn vấn đề của họ đâu cho nên chúng ta ăn, không ăn con cứ đem về bố thí cho mấy con, đừng có tiếc, đừng có gì hết, mình coi như mình nhận cái lòng của người Phật tử cúng dường, còn cái vấn đề đó mình đừng tiếc, mình bỏ lại chúng ăn họ còn bệnh, còn khổ nữa. Thôi tốt hơn mình nhận đi rồi mình.

[Tu sinh]: Khi nào mình cho ý kiến cho họ?

[Trưởng lão]: Mình cho ý kiến sao được con, bây giờ đó, nghĩa là bây giờ đó người ta có cái lòng cúng dường mình, người ta sẽ nói mình như thế này, tôi ý kiến như thế này thế khác. Nói: Trời ơi tu sĩ mà nó đòi ăn ghê gớm quá. Phải không? Thôi tốt hơn người ta cho mình ăn gì lấy, mình biết cách nào mình ăn bình an cho mình thì mình cứ ăn thôi, rồi mình nhận hết cái lòng cúng dường của người khác, bởi vì người ta có cái lòng rồi. Còn mình nói vậy đó, ba cái người mà

họ nấu cơm đó họ nghe nói vậy. Tu tưởng tu cái gì: Tu ăn, bây giờ mình nấu như vậy cũng chê tới chê lui, phải không mấy con, người ta nói mình chịu không nổi đâu?

[Tu sinh]: Người ta hỏi ý kiến của mình đó Thầy?

[Trưởng lão]: Cái người mà hỏi ý kiến mình thì mình nói thẳng, nói thật cho cô Liên Châu, cô cúng dường thì mình nói thẳng, nói thật với cô Liên Châu. Là vì cái đồ ăn mà cúng như vậy đó ở trong tu viện là người ta tu hành, mà cúng như vậy là người ta ăn không có được, người ta bỏ thì đương nhiên là cô có lòng cúng dường mà người ta thọ dụng không hết thì cô không có đủ phước đâu nha.

[Tu sinh]: Tại vì cái ông chủ quán cơm, cái ông chủ cơm đó Thầy, ông cũng thường hay hỏi con ăn uống, nấu như vậy có được vừa hay không hay như thế nào đó, rồi con thì con chỉ trả lời là thôi chú hỏi mấy cụ già đi, cụ già khó ăn hơn con, cho nên con không có nói trước gì hết đó Thầy. Có nhiều lần chú hỏi con lắm.

[Trưởng lão]: Hỏi con, Chắc có lẽ là biết con quen với cô Liên Châu, đặng con

có nói đừng chú phòng ngừa, để không con trên một cái là chết chú đó, phải không. Cho nên con cứ nói thẳng, chú làm cái kiểu này chắc thiên hạ ăn không nổi rồi đó. Bữa nào mà chú làm mĂNG là chắc người ta ngứa chết người ta đó.

[Tu sinh]: Con định góp ý vậy ... nhưng vì đa số cụ già nấu thì ... nó nhiều nhiều đó Thầy, để cho người ta ăn đỡ với con thấy trong thức ăn lâu tiêu nó cũng có những cái ...32:35 thì con quán từ, bi, tâm hỉ nhiều vậy thì ăn nó có đúng không Thầy?

[Trưởng lão]: Đúng vậy.

[Tu sinh]: Nhưng mà tại vì không biết đường nấu như vậy thì nó có đúng hay không?

[Trưởng lão]: À mình, tại vì người ta hỏi mình mới nói chứ còn mình cũng nói trước, mình phòng ngừa trước à chú tại vì chú hỏi thì tôi mới nói, nếu mà chú không hỏi thì chắc tôi không nói đâu bởi vì tôi là người tu mà, ai có hỏi thì tôi nói, nhưng mà tôi nói thật chú đừng có buồn nghe, tụi này ăn chay mà chú làm tôm, cá ở trên này trời đất ơi tụi tôi làm sao dám ăn, ba cái này đem bỏ hết á.

[Tu sinh]:33:07 Dạ, mấy cái cọng rong biển mà trắng trắng đó Thầy, trời mây cái cụ già mà nuốt vô con thầy không biết sao... đó Thầy

[Trưởng lão]: Đúng rồi, nói cái vấn đề này, mấy cái cọng rế tre này mà chú nấu cái kiểu này chắc ăn lủng ruột người ta hết, ba cái cao su này mà nuốt vô thì phải chết người ta chứ sao, giống cao su nắm mấy con, giống ba cái nhựa mà nó chứ đâu phải không đâu, ăn thì sứt sứt gì trời đất, Thầy nhai rồi Thầy nhả chứ Thầy đâu có dám nuốt nó đâu, Thầy nói rế tre. Đừng có cho ăn ba cái thứ này, nói: Chú ơi chú, đừng có cho ăn ba cái thứ này.

[Tu sinh]: Chúng con thầy, thí dụ như có lần chú nấu về thức ăn như là, chú nấu nhiều xào đó Thầy, thì cái nước nắm thì chú làm nó rất là sang, mà trong khi có người người ta không có thể ăn ớt được, mà làm sang vậy thì nó cũng khó Thầy. Con cũng có nhiều cái con định góp ý nhưng mà con không có dám nói.

[Trưởng lão]: Thôi, người ta hỏi cứ nói. Cứ nói cho họ để cho họ biết.

[Tu sinh]: Con cứ đùn đẩy con mới

nói: Thôi, chú hỏi ý kiến người già đi, con sao cũng được thành ra lần nào chú hỏi con cũng không nói gì hết.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, phải khi mà hỏi thì trả lời đi con, trả lời để cho người ta biết cách, những cái gì ăn được mình nói, những cái gì ăn không được thì thôi. Những cái gì mà nó có hình dáng như tôm, hoặc là cá, hoặc là gì đó thôi thôi đẹp đi; như thịt, thôi đẹp đi. ...

Tu sinh : Cái đậu hũ trắng luộc lên, luộc không thôi để

[Tu sinh]: Nếu mà người ta hỏi nói thảng đó Thầy?

[Trưởng lão]: Ờ, nói thảng đi con.

[Tu sinh]: Con nói thảng, mấy cụ ở đây thì có thể cho ăn rau luộc, luộc ăn thì cũng không sao.

[Trưởng lão]: Cho đậu hũ trắng, rồi người ta chấm người ta ăn cũng được, chứ ba cái đồ Đài Loan thôi, nó đắt tiền lắm mà nó ăn không có được đâu. Họ nghĩ những cái món đồ đó là mình thích lắm.

[Tu sinh]: Đắt tiền lắm Thầy.

[Trưởng lão]: Đắt tiền, nhưng mà sự thật ra mình là những người tu mình đâu có thích ba cái đồ đài loan đâu, mình không có chơi với Đài Loan được, cái đồ ăn mình thấy ghê quá, ăn không nổi. Thành ra con khi mà có hỏi thì con góp ý con.

[Tu sinh]: Để con ghi tờ giấy con đưa cho, giả ông chủ con không thấy mà con thấy người làm công ông không à? Con ghi tờ giấy con đưa ông chủ.

[Trưởng lão]: Được rồi, con ghi cái miếng giấy, rồi khi mình đi khát thực con đưa lại cái tờ giấy đó, cái chú đó chú ấy đem về cho cái ông chủ, để cho người ta làm đúng. Và nhất là ba cái nắm đó thôi, ba cái nắm, Thầy nói thật sự, nắm rơm, nắm đồng cô, nó đắt tiền lắm chứ không phải rẻ đâu, nhưng mà ăn ba cái đó riết rồi chắc là Thầy nói cái mình mấy con nói sẽ sưng lên bằng cái bao bố, nó ngứa.

[Tu sinh]: Vậy là mình hạn chế.

[Trưởng lão]: Nó bị dị ứng đó mấy con.

[Tu sinh]: Không dùng nắm nữa Thầy? Hay là không dùng luôn?

[Trưởng lão]: Thôi, không có dùng

luôn ba cái nắm đó đâu? Bào ngư nữa mấy con. Con có cái điều kiện con đề nghị đó con.

[Tu sinh]: Rau củ luộc thôi, bắp cải luộc...

Thầy có thể góp ý thì ghi tờ giấy Thầy đưa cho con, rồi con ghi lại.

[Trưởng lão]: Trời đất ơi, bộ Thầy làm đầu bếp sao?

[Tu sinh]: Ăn cái gì mà tốt đó Thầy, mà tốt cho tụi con thì Thầy giúp dùm cho tụi con? Có những cái gì thật sự tốt và xấu trong thực phẩm đó Thầy? Giờ Thầy nói con mới biết nó rễ tre, chứ nào tới giờ con ăn con cũng tưởng nó là rong biển.

[Trưởng lão]: Nó rễ tre đó chứ con, nó rễ tre nó cạo ba cái đen ở ngoài để cái trắng không nên mình nhai thấy «bịch, nó độc lắm mấy con.

Thôi bây giờ về vấn đề ăn uống thì sau này sẽ bàn bạc, nói với cái chú nấu cơm đó, chú biết rằng thực phẩm của Tu Viện Chân Như là cái thực phẩm của chú là bán bên Đài Loan chứ ở Việt Nam này chắc nó không mua đâu. Nhất là cái tu viện Chân Như này,

nó ăn cái này nó ăn không có được, nó thấy sao giống cá, giống thịt, giống ba cái gì đâu không, nuốt không có vô đâu. Khuyên lớn họ vậy đi.

[Tu sinh]: Mứt rong.

[Trưởng lão]: À có thể mứt rong ăn được con, rong biển.

Tu sinh : Rong là gì ạ?

Trưởng lão : Cái rong biển đó con, cái rong mà đen đen, nó vớt lên rồi nó phơi khô lại đó, rồi cái đó nó đem nó làm cho chúng ta ăn được, bởi vì cái chất rong. Nhưng mà cái đó mà mẩu canh ăn thì ăn hết vô mấy con, tại vì nó tanh, cho nên nó chiên thôi, chứ nó ấy thì ăn không được, nó bị tanh nuốt không vô đâu. Để rồi Thầy gợi ý, những cái điều kiện cần thiết, những cái gì ăn được con sẽ viết con gợi cho chú đó con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con viết giấy xong con gợi, viết giấy nói nó tế nhị hơn.

[Trưởng lão]: Nó nhiều hơn, nó đủ hơn, còn mình góp ý mình nói nhiều khi cái nhớ, cái quên, còn cái viết giấy thì người ta về người ta đọc người ta sẽ nhớ kỹ lưỡng hơn.

À, đây bây giờ Thầy sẽ đọc một cái

Nguyên Phương hỏi Thầy. Thực sự ra khi mà học về cái nhân quả rồi thì hỏi Thầy cái câu hỏi như thế này nó không có đúng, sẵn đây nó không có, nhưng mà Thầy cũng trả lời để cho mấy con hiểu chung.

Hỏi : Kính thưa Thầy, con xin phép hỏi, đã chứng đạo, bậc A La Hán còn tiền khiên tật không?

Đáp: Nghĩa là, cái người mà tu chứng quả A La Hán. Bây giờ, thí dụ như cái người đó bị mù mắt, nghĩa là cái tật mù mắt, mà chứng quả rồi cái tật đó nó hết không?

Thiệt là, đã nhân quả rồi, mà cái thân nhân quả này đã là cái thân nhân quả này thì nó mang cái nghiệp của nó là cái tật đó nó mù con mắt, thì bây giờ có chứng quả rồi thì cũng mù mắt chứ làm sao mà bảo chứng quả rồi nó hết mù con mắt. Mấy người bộ cái thân nhân quả này chỉ còn có nước bỏ nó thôi, chứ ai mà sài nó, nên làm cho nó đừng mù con mắt. Cho nên hỏi như vậy là không có hiểu nhân quả, cách thức hiểu như vậy là không có hiểu nhân quả. Cho nên vì vậy nó tu chứng rồi thì không có tật gì hết, không có đâu, cho nên cái đó là cái hiểu sai không có đúng. Bởi vì nhân quả, mang cái

thân nhân quả, cái người dù tu chứng quả A La Hán thì mù mắt vẫn bị mù mắt.

Như các con nghe cái ông Ubali phải không? Do ông cố gắng ông thức ông tu tập, cho nên ông bị mù mắt. Ông bị mù mắt ông, ông mới ngồi ông vá cái y, ông đâu thấy đường ông xỏ kim, cho nên ông mới nói ai làm phước xỏ kim cho ông phải không? Đức Phật thì ở cái phòng ở bên, cho nên Đức Phật nói đưa ta làm phước ta xỏ dùm cho. Do đó các con thấy cái câu chuyện thì đơn giản, nhưng mà chứng tỏ ông đã tu chứng rồi mấy con, tu chứng rồi, có Thiên Nhân rồi đó, nghĩa là người ta tu chứng quả A La Hán rồi đó, nhưng mà cái thân của người ta đâu có bao giờ nó hết, bởi vì nó mù mắt rồi thì nó làm sao nó hết được. Cho nên nó cái tật của nó, cái thân này nó bị tật. Bây giờ nó đã bị cụt cái chân đi, thì bắt đầu tu rồi cái chân nó mọc ra sao mấy con. Nó đâu có cái chuyện đó đâu, không phải nó vẫn là cái nghiệp của nó, nó đang còn mang cái thân nghiệp nó thì cái nghiệp như thế nào, cái người họ vui vẻ họ không có mặc cảm ở trên cái thân của họ đó là cái không hiểu nhân quả.

Câu hỏi 2: Đã làm chủ sự sống chết,

hiện còn sống, còn mang thân nghiệp có bị nhân quả chi phối không?

Đáp: Lẽ đương nhiên là còn mang thân nghiệp là còn bị sự vô thường chi phối chứ làm sao mà trật, đã học rồi mà còn hỏi Thầy cái điều này là coi như là người chưa có học. Cho nên vì vậy mà dù cái người đó đã tu chứng rồi làm chủ sự sống chết, cho nên ở đây làm chủ, làm chủ chứ không phải thay đổi cái thân, nó làm cho cái thân nó mới, nó không có bị, không phải như vậy đâu.

Cho nên ở đây sự hiểu, làm chủ bây giờ Thầy mang cái thân này mà Thầy làm chủ nó, nó muốn đau, muốn bệnh Thầy bảo hết. Nó muốn ăn, Thầy không cho ăn là nó phải không có cho ăn, nó muốn ngủ bảo không có ngủ, là nó không có ngủ, gọi là làm chủ, con hiểu chỗ làm chủ. Cho nên cái thân này nó không phải là của Thầy đâu. Nhưng mà bây giờ Thầy có sức sai khiến nó làm chủ nó được, đó như vậy chứ không phải là người tu chứng rồi.

Làm chủ sự sống chết, hiện còn sống còn mang thân nghiệp có bị nhân quả chi phối không? Nó vẫn chi phối trên thân, bởi vì hàng ngày cái thân của thầy Vô Thường.

Nhưng mấy con thấy Thầy có đủ sức tỉnh thức mà Thầy giữ cái thân của Thầy các con thấy. Thầy như thế này là như thế này, nó không hơn không kém đâu, nhưng mà Thầy xả ra là Thầy bỏ thân. Xả ra cái sức đó Thầy bỏ thân. Cho nên vì vậy ở đây nó, cái quy luật nhân quả nó chi phối trên thân Thầy cũng từng phút từng giây chứ nó đâu phải là không chi phối đâu. Nhưng mà vì Thầy có đủ cái lực, Thầy giữ gìn nó, để cho nó được mạnh khỏe thôi, nó không có yếu, nó không có run rẩy như cô Huệ Ân thôi, chứ còn không khéo nó cũng run rẩy, nó cũng yếu đuối chứ đâu phải không đâu. Nhưng mà cái sự yếu đuối thì cái sự run rẩy Thầy già mà Thầy làm chủ được là nhờ cái sức tỉnh thức của Thầy, nhờ cái sức tỉnh thức của Thầy có. Còn nếu mà Thầy không có thì cái quy luật của Vô Thường thì nó vẫn bị run rẩy, nó vẫn bị cái sự yếu đuối của nó, nó không có thể nào mà nó mạnh khỏe như một cái người còn sức khỏe được đó là theo cái quy luật của nhân quả thì như vậy.

Hỏi: Bây giờ đó không có nghĩa là « tức là vẫn bị tác động của nhân quả và đang chịu sự trả vay »

Đáp: Sự thật ra thì đối với Thầy thì bây

giờ không có trả vay nữa, nghĩa là không có trả vay cái nhân quả nữa bởi vì cái nhân quả làm sao nó trả Thầy được. Bây giờ Thầy có lo gì cái thân của Thầy sợ chết nữa đâu mà Thầy trả. Thầy có ngại gì chết hay là sống, hay là bệnh đau Thầy có lo đâu, Thầy không có lo đâu, bởi vì Thầy làm chủ nó rồi. Nó đau Thầy muốn sống Thầy hết nó, nó sống lại ; mà nó bệnh đau Thầy bảo đi, nó đi, cho nên Thầy đâu có còn lo nữa, cho nên Thầy không lo thì không bị nhân quả, không bị quy luật nhân quả. Cho nên vì vậy Thầy nói mỗi cái ác pháp nó đến mấy con Bất Động Tâm thì mấy con không có bận tâm nó nữa, tức là nhân quả không chi phối mấy con. Còn bây giờ mấy con bận tâm, mấy con lo lắng, mấy con sợ hãi đó là mấy con bị nhân quả chi phối. Còn nếu mà mấy con không có lo lắng, không bận tâm. Đã biết nó là nhân quả rồi mà lo lắng làm cái gì cho nó mệt, do đó thì mấy con không bị chi phối, tức là mấy con vượt lên trên nhân quả rồi, tức là chuyển nhân quả đó. Có nhân quả chứ không phải không, nhưng mà không còn vay nữa, không còn nợ, không còn trả nữa, hết rồi, xong rồi. Nghĩa là bây giờ tôi đã làm chủ được nó là tôi không còn nợ nó nữa rồi cho nên không còn vay nợ của nhân quả nữa.

137-(LCK-057C)

* Vấn đạo nhân quả

* Ước chế

* Xả cảm thọ

* Thiện xảo

* Tứ Niệm Xứ

[Hỏi]: Trong tập sách Đường Về Xứ Phật, Thầy có nói tuy làm chủ sự sống chết nhưng chưa quán chuyển tuyệt đối được nhân quả, vậy điều đó có đúng không?

[Tưởng lão]: Sự thật đã quán chuyển, làm cho nó không còn tật, làm cho nó mọc chân ra, hoặc làm cho nó mở con mắt ra nó không có mù nữa, thì cái chuyện đó không có thể mà quán chuyển cái thân nhân quả này mà làm chủ của thân nhân quả, chứ không phải quán chuyển đâu, chuyển đổi nhân quả thì được. Nghĩa là từ cái ác chuyển thành cái thiện được. Nhưng mà quán chuyển để làm cho thay đổi cái thân thì không làm được, nghĩa là cái nhân quả mình sanh ra cái thân đó thì cái thân đó như vậy chứ.

Thầy chuyển đổi, bây giờ thí dụ như Thầy quán chuyển từ cái thân Thầy thành cái

thân chó hay sao. Không, mình quán chuyển nó mà; còn bây giờ mình quán chuyển thành thân ông Phật, mình biết ông Phật ra sao mình quán chuyển này, cái thân ông Phật thì nó đâu có thân, tại vì mấy con cứ nghĩ rằng cái thân tứ đại của ông Phật, mấy con nghĩ làm như cái thân ông Phật.

Bây giờ, chỉ con người là động vật cao cấp thôi, thì quán chuyển nó bây giờ từ con người mình quán chuyển để cho nó thành cái thân con thú thì được rồi, bởi vì con thú nó có. Chứ bây giờ mình quán chuyển con người thành con người thì cũng, bây giờ thân Thầy cũng con người, quán chuyển thành con người nữa thì cũng vậy thôi có khác gì đâu.

Không lẽ bây giờ Thầy người Việt Nam quán chuyển thành Tây, thành Mỹ thì nó cũng con người thôi chứ có gì khác đâu.

Cho nên quán chuyển là làm cho nó người ta còn nghĩ rằng có cái thân ông trời phải không, có cái thân ông Phật, cho nên bây giờ quán chuyển cái thân này để thành làm cái thân ông trời, làm sao. Nhưng mà sự thật ông trời có không? Đâu có, mà ông Phật cũng đâu có. Bởi vì cái thân con người làm

Trời, làm Phật làm sao mà làm, cho nên nó không còn có cái thân đâu. Chỉ bây giờ mình quán chuyển trở lại, thì từ cái thân này quán chuyển thành con chó thì được, bởi vì nó có cái sự thật, nó có cái hình sắc thật, quán chuyển như vậy, tức là nói quán chuyển như vậy sự thật ra cái con người chúng ta để quán chuyển thành con chó không có làm được điều đó, chỉ biến hóa tàng hình chơi vậy thôi, chọc ghẹo thiên hạ chơi vậy thôi, cũng như mấy cái người ảo thuật, chứ còn cái chuyện đó là cái chuyện ảo thuật chơi vậy chứ còn không có cái nghĩa lý gì hết.

Cho nên, ở đây những cái câu hỏi này không có hiểu gì về nhân quả, mặc dù là học nhân quả nhưng không hiểu.

[Hỏi]: Cũng như nhân quả thảo mộc, đâu có phải loại thảo mộc nào cũng lai tạo chuyển hóa được từ giống xấu thành giống tốt đâu, cũng tùy từng loại thôi. Như cây ớt không thể làm ớt ngọt được, chanh chua không thể làm chanh ngọt được.

[Tưởng lão]: Điều này người ta sẽ làm được hết mấy con, người ta làm được hết, tất cả người ta chuyển đổi được hết. Tại vì Nguyên Phương nó chưa có kinh nghiệm ở

trong cái sự. Trời đất ơi! Các nhà khoa học người ta chuyển đổi hết đó mấy con, cách thức người ta chuyển, đừng nói người ta làm trái ớt ngọt cũng như là cái cây khác đó, người ta quán chuyển con biết không? Bây giờ chanh chua đi, cái gốc chanh chua, người ta lấy gốc chanh chua đi, người ta lai ghép vào một cái cây cam đi, nó ra trái cam ngọt chứ đâu phải là. Gốc chanh chua đó, người ta biến nó dần người ta thay đổi hết, chứ đâu có phải. Đó là quy luật của nhân quả mà, duyên hợp của người ta người ta chuyển biến hết. Cho nên cái mà hỏi như vậy nó chưa hiểu nhân quả, nó chưa biết.

[Hỏi]: Vậy thì còn mang thân nghiệp, Thầy không thể và không nhất thiết hoàn toàn đã làm chủ được nghiệp nhân quả phải không ạ?

[Tưởng lão]: Làm chủ được chứ, nhưng mà thay đổi cái thân nhân quả Thầy thì Thầy chỉ còn nước bỏ nó thôi, chứ Thầy thay đổi thì không có thay đổi được. Bởi vì Thầy mới nói, chỉ có thân này mà thay đổi nó làm thân con chó thì được, chứ còn không có làm cái gì khác hơn hết, bởi vì thân Trời, thân Người đâu có cái thân ông Trời đâu.

[Hỏi]: Nhưng với sự cố gắng, với trí tuệ sáng suốt Thầy có thể điều khiển chuyển hóa được nhân quả, hướng tới sự tốt đẹp cho mình cho mọi người không?

[Tưởng lão]: Sự thật ra đúng là Thầy đang chuyển hóa mấy con bằng cái phương pháp để chuyển hóa cho mấy người để không làm khổ mình, khổ người, chuyển tới người tốt đó chứ. Mấy con đang học cái lớp này là đang chuyển hóa mấy người, chứ đâu phải là không chuyển hóa. Nếu không chuyển hóa làm sao mấy con được tới ngày nay, đâu có được an ổn như thế này. Nếu mà để từ khi các con chưa có được học hỏi của Thầy đó thì các con sẽ sống ở trong gia đình mấy con như thế nào, có được chuyển hóa không?

Ngay cái bản thân con mà có cái chướng ngại, mấy con bị dao động liền chứ mấy con đâu có được bình an, đó là sự chuyển hóa của Thầy rất lớn đối với mấy con chứ đâu phải nhỏ đâu. Nên Nguyên Phương hỏi như thế này, kiểu này là hệ không có hiểu gì hết, không có biết gì hết. Nhưng mà tiếc vì nó không có ở đây để mà Thầy chỉ cho nó biết. Đọc cũng tội, nghĩa là đầu óc quá là cạn cợt, không có hiểu. Nghĩa là coi rồi thì Thầy thấy nó cũng viết được chứ không phải không,

nhưng mà trái lại không có áp dụng được cái sự hiểu biết của mình, thành ra không hiểu. Không hiểu cho nên mới có những câu hỏi, còn hỏi kêu là nó không có hiểu gì hết tội nghiệp.

Đó thì mấy con thấy từ cái chỗ mà học hỏi để mình hiểu biết về nhân quả, thì mình mới biết. Khi mang cái thân nhân quả thì người nào cũng giống như người nào. Thầy đang còn sống mặc dù Thầy làm chủ được cái thân, mấy con chưa làm chủ, nhưng mấy con có cái lực nho nhỏ của mấy con có phần lực nho nhỏ. Mấy con tác ý mấy con thấy cũng có cái lực, bởi vì đạo Phật mà, không có thời gian, tu thì sẽ thấy được cái kết quả của nó tuy rằng rất nhỏ nhưng nó vẫn có kết quả.

Còn như Thầy tới cuối cùng của nó rồi, cho nên cái Tứ Thần Túc của Thầy nó sử dụng, nó sử dụng được cái Tứ Thần Túc của Thầy, và cái tâm Thầy nó luôn luôn nó được bất động, cho nên vì vậy mà nó vẫn giữ được cái trạng thái tỉnh thức của nó, nó giữ gìn được cái cơ thể của nó, cho nên vì vậy mà cái sức sống của nó kéo dài. Cho nên người ta kéo dài nhờ cái sức tỉnh thức mà người ta kéo dài cái thân người ta sống, người ta duy

trì cái mạng mạch người ta, mà người ta thu hồi cái sức tỉnh thức đi thì cái thân người ta nó hoại diệt liền, cái thức của người ta có phương pháp đàng hoàng, chứ không phải là mình nói đùa, nói thường đâu.

Do đó mà những cái bài kinh Đức Phật giữ gìn cái thân của mình cho đến cái năm mà Đức Phật 80 tuổi, Đức Phật đều nhờ cái sức tỉnh thức của mình. Chứ không khéo những năm mà khổ hạnh nó làm cho Đức Phật rất là kiệt quệ, Đức Phật không sống tới 80 tuổi đâu. Nhưng mà nhờ cái sức tỉnh thức Đức Phật giữ gìn được cái cơ thể của Đức Phật, sau khi chết Đức Phật thu hồi, coi như là xả cái sức tỉnh thức ra thì cái thân này nó sẽ bị hoại diệt.

Các con đọc lại cái bài kinh Niết Bàn mấy con thấy cái chỗ mà Đức Phật giữ gìn cái tuổi thọ của mình, mấy con thấy cái chỗ đó rất hay. Và Thầy biết rất rõ Thầy làm được cái này Thầy mới hiểu được cái câu kinh đó, chứ còn nếu mà Thầy không làm được chắc Thầy cũng không hiểu cái câu kinh đó đâu. Cho nên cái mà Thầy nói ở trong kinh Nguyên Thủy là cái Thầy có kinh nghiệm rồi Thầy nói ra, cho nên nó không có sai nghĩa. Còn người khác mà không hiểu họ đọc kinh

Nguyên Thủy họ không có kinh nghiệm, họ sẽ hiểu cái nghĩa nó trật đi nó không đúng.

Con hỏi gì con? Con hỏi cái bài nào con, ở đây hả con?

[Hỏi]: Kính thưa Sư Ông! Cho con xin hỏi. Hai ngày qua con tu tập để tâm thanh thản, cứ khoảng 2, 3 phút là con tác ý một lần hai câu pháp hướng “thọ là vô thường, không được đau đầu nữa, kể con tác ý “Tâm Như Đất” suốt ngày đêm như thế, mà sao con thấy nó càng đau hơn.

[Tưởng lão]: Bởi vì con tác ý một phần, nhưng mà con cứ tập trung con tu tập như vậy là con bị ức chế cái tâm của con rồi. Khi mà con tác ý như vậy, con sống, thay vì bây giờ con ngồi đầu thì con bị cái thói quen tập trung, cho nên do đó mà con bị đau đầu, con bị đau đầu là do cái sức tập trung của con, bây giờ xả cái sức tập trung đó, con biết cách xả không?

Con đừng có nhớ pháp gì, con đừng có ôm pháp gì hết thì con phải như thế này này. Thí dụ con đi ra con làm, con để tự nhiên, con đừng tập trung ở trong cái hành động làm của con cũng bị tập trung nữa, con xả ra.

Thì thí dụ như bây giờ con ra con quét sân, thì con chỉ biết con quét sân vậy thôi chứ con đừng tập trung trong cái quét sân đó nữa thì mới xả. Bởi vì con biết cái trạng thái, là vì cái sai lầm của mấy con là mấy con quá nhiếp tâm, quá nhiếp tâm, cho nên vì vậy cái đầu con nó bị đau rồi, cho nên Thầy bảo con bây giờ mình xả, mình nghỉ đi đừng có tu nữa.

Nghỉ bình thường không có làm gì ngồi chơi vậy thôi. Thậm chí như bây giờ hiện giờ mà con tập trung mà con đọc, con làm bài là con cũng bị nhức đầu nữa. Con đừng có làm nữa, và đồng thời bởi vì cái trường hợp đó để cho nó phục hồi lại.

Đôi lúc mấy con còn tuổi trẻ, mấy con nhiệt tâm quá, mà trong khi đó mấy con lại tu sai, tức là ức chế cái tâm mình nhiều quá, tập trung ở trong đó nhiều quá, cho nên vì vậy mà tập trung trong cái pháp tu như đi kinh hành biết đi kinh hành, tập trung rất nhiều nó cũng bị nặng đầu. Tập trung trong hơi thở nó cũng bị nặng đầu, mà giờ nó đã thành cái nặng đầu của con rồi. Mà muốn xả cho hết cái nặng đầu này coi như là mình nghỉ, mình không có tu cái gì nữa hết, như bình thường con ngồi chơi như bình thường

hoặc con làm cái công việc gì đó, con đừng có tập trung trong cái tu gì hết, một thời gian sau nó phục hồi lại, rồi Thầy mới dạy con tu mới được.

[Tu sinh]: Như người bình thường.

[Tưởng lão]: Con như người bình thường, đừng có tác ý gì hết, cũng chưa có cần sử dụng cái pháp tác ý “tâm như đất” gì hết. Nghĩa là trong cái thời gian này trong một tuần lễ đó con xả ra con nghỉ ngơi, để cho nó bình phục lại cái đầu con thôi, và đồng thời con chỉ tác ý cái thọ, “cái đầu nhức này, phải đi đi, từ đây về sau không có đau nữa” thôi, rồi con tác ý nhiều đó thôi, rồi con ngồi con nghỉ, con chơi vậy thôi, con để cho thư giãn hoàn toàn thư giãn thì cái bệnh con chùng nào hết rồi, lúc bấy giờ Thầy sẽ dạy con cách thức con tu trở lại nó mới hết, chứ còn bây giờ con nhiếp vô cái gì là cũng bị hết, cũng bị nặng đầu trở lại hết.

Con xả con nghỉ hoàn toàn đi con, đừng tu cái gì hết rồi con sẽ báo lại Thầy.

Bởi vì mấy đứa như là Quảng Trí, rồi con, rồi con Quảng Đạo hay là Quảng Chính phải không con? Quảng Đạo, mấy đứa còn trẻ tuổi mấy con tu, nhiều khi mấy con gần

như mây không tu điền mấy con đó, tu nhiệt tâm thật sự chứ không phải là không đâu. Nhưng mà phải hỏi kỹ lưỡng, tu coi như thế nào, Thầy bảo thì mình biết, lúc mình xả, lúc mình tu, mình biết cái xả và biết cái tu. Xả cũng như tu, tu cũng như xả, Trời đất ơi! Nó lộn xộn với nhau vậy lúc nào nó cũng thấy ở trong cái pháp tu con ôm riết cái đầu nó nhưc con, nó không chịu nổi đâu.

Cho nên bây giờ con xả. Con biết rồi? Xả là không có tu pháp gì hết, không có tác ý gì hết, chỉ có tác ý cái bệnh của con thôi: Cái thọ, cái đầu đau này, không có đau nữa nha, chỉ dùng cái pháp tác ý thôi, tức là tự kỷ ám thị nó thôi, ám thị cái đau đó con để xả cho đừng có nặng cái đầu, đừng có nhưc đầu con thôi, có nhiều đó con nhớ kỹ hen.

Rồi ngày mai thì con sẽ viết một cái tờ giấy, báo cho Thầy biết coi cái trạng thái xả đó nó như thế nào, con sẽ viết trong cái tờ giấy, sáng sớm con đem lên trên này con để, trước 7 giờ con để đây, rồi con để chỗ bàn Thầy. Thầy khi mà Thầy vô trong cái lớp bên Nam thì Thầy sẽ lấy cái giấy Thầy kiểm điểm lại coi như thế nào, rồi lúc đó Thầy sẽ nói với Út, nếu mà có cái điều gì Thầy sẽ nói với Út, gặp Thầy con sẽ gặp Thầy ở nhà khách,

con lên đó sẽ gặp Thầy ở đó, thì Thầy sẽ tiếp con, Thầy sẽ hướng dẫn cách thức cho con, chứ còn không có để mà nó sai đâu.

[Hỏi]: Theo con hiểu tu là lúc nào cũng phải phòng hộ 6 căn, lúc nào cũng phải tác ý: Tâm Như Đất; lúc nào cũng phải tu trong Thân Hành Niệm, để tỉnh thức kể cả ăn cơm, quét sân làm việc từng giờ, từng phút có phải không sư ông, con đã theo đó áp dụng như vậy nó có quá sức nên con mới mệt mỏi vậy phải không?

[Tưởng lão]: Đúng rồi, con tu quá trời, con tu hơn ai hết, tu không có nghỉ, thành ra nó như vậy là nó mệt mỏi, nó nhưc đầu con là phải chứ sao. Cho nên bây giờ con phải nghỉ đó con.

[Hỏi]: Hôm qua học con nghe cô Diệu Vân hỏi sư ông. Khi cô ngồi ăn cơm ngoài bụi tre mà cô quan sát ở bên ngoài biết chuyện ở bên ngoài để triển khai Định Vô Lậu. Còn con thì mỗi lần đi ra ngoài đều nhắc tâm phải quay vô không có để ý đến chuyện của ai hết, ngay cả bày kiến nó tha mồi con cũng chẳng nhìn qua sát nó nữa, như vậy con đúng hay sai, hay quan sát mọi vật xung quanh như cô Diệu Vân là đúng, xin thưa ông

dạy cho con được hiểu.

[Tưởng lão]: Cái phòng hộ của con thì đúng nhưng cái giai đoạn này thì con quá cố chấp để mà giữ gìn cho đúng cách mà phòng hộ đó thì con bị ức chế con hiểu không. Cho nên, hiện giờ con cũng thư giãn để nhìn ra ngoài một chút xíu chứ không khéo con ức chế riết thì nó coi như là coi như là bị ức chế chứ không phải là chế ngự.

Mình chế ngự chẳng hạn như bây giờ cần đi ra ngoài thì mình chế ngự nó và đồng thời nhiều khi mình ngồi mình tu mình cũng sử dụng cái tâm từ của mình, mình quan sát cái bày kiến, quan sát những con vật mình khởi cái lòng thương yêu của mình.

Bởi vì Đạo Phật có lúc thì nó phải nhiếp tâm nó phòng thủ như vậy, có lúc thì nó phải xả ra bởi vì đức Phật nói thỉnh thoảng phải làm cái này, thỉnh thoảng phải làm cái kia chứ không phải chuyên vào một cái. Chuyên vào một cái thì nó sẽ thành bệnh, cho nên vì vậy mà con không hiểu, con chuyên vào thì coi như là phòng hộ rất kỹ lưỡng hẳn hoi, không có để cho tâm mình phóng ra thì nó chưa phải lúc đâu. Lúc mà tới cuối cùng rốt ráo, cái lúc mà sắp sửa nhập định, cái lúc

mà sắp sửa làm chủ sự sống chết thì lúc bấy giờ nó mới tới cái giai đoạn đó, còn bây giờ con mới tu mà con tu cái kiểu gắt quá như thế này chắc cái thân con nó chết trước con, lúc mà con nhập Niết Bàn nó đi mất rồi. Cho nên từ từ đó con.

Cho nên, trong cái sự mà Thầy nói các con giữ độ cư trợn vẹn không nói chuyện này kia rồi đó, thì đó là tới cái lúc mà rất ráo. Còn bây giờ hiện bây giờ mà mấy con mà giữ như vậy coi chừng mấy con ước chế, nó không phải dễ đâu.

Cho nên dù là Thầy rầy mấy con, nhưng mà sự thật ra Thầy rất là thông cảm ở cái chỗ tu tập vì cái giai đoạn đầu mấy con, cần còn phải cởi mở một chút xíu, chứ mấy con gắt nó quá thì coi như là mấy con ép buộc quá, tức ước chế nó trong cái sự chịu đựng. Mặc dù là mình không nói chuyện với ai hết nhưng mà nó vẫn bị ước chế chứ không phải không đâu, nó khó lắm chứ không phải dễ. Cho nên lần lượt mà tu tập, đừng vội vàng thì có Sư Ông ở một bên, Sư Ông sẽ dạy lần lượt. Cho nên lúc tu thì mình tu, lúc xả thì mình xả mình nghỉ ngơi hoàn toàn chứ đừng có lúc nào cũng gèm gèm cái tâm, xả cũng tu, mà ăn cơm cũng tu. Giữ tinh thức tức là

mình luôn luôn lúc nào mình cũng giữ gìn tu tập hết không có lúc nào mình nghỉ ngơi thì nó sẽ không đạt kết quả mà nó hư hại đến cái chỗ tu của mình không có kết quả đâu con, bằng chứng là hiện giờ con thấy con bị nhưc đầu đó

[Hỏi]: Thưa Sư Ông! Như con hiện giờ có tu tập Tứ Niệm Xứ như mọi người không vậy Sư Ông?

[Tưởng lão]: Chưa, con bây giờ chưa tập đâu, chỉ mọi người hiện giờ Thầy mới chỉ dạy cho họ cách thức để quan sát bốn chỗ mà thôi chứ chưa phải là tu tập Tứ Niệm Xứ đâu, mới quan sát mà thôi chứ chưa phải, khi nào quan sát hẳn hoi, và tu tập rèn luyện các pháp khác để đẩy lui chướng ngại pháp được rồi thì bắt đầu mới tu Tứ Niệm Xứ.

[Hỏi]: Hôm qua, buổi trưa con ngủ một tiếng đồng hồ là giờ chuẩn của con, nhưng con ngủ mê quá mất 5 phút vậy con phạm giới ngủ phi thời rồi phải không sư ông? Tuy chưa đến 2 giờ tu, vậy con xin sám hối với Sư Ông mong Sư Ông tha lỗi cho con, con sẽ cố gắng khắc phục không tái phạm nữa.

[Tưởng lão]: Trong cái sự ngủ nghỉ như vậy nó cũng chưa phải phạm lỗi đâu con,

nhưng mà biết sám hối, biết lo lắng như vậy là tốt không có gì đâu con, cố gắng tu tập. Bây giờ thì con nhớ rằng xả, đừng có tu tập gì hết, xả không tu tập gì hết. Rồi ngày mai con một cái bức thư con gửi sư ông, trình lại trong một cái ngày xả tâm ngày hôm nay, xả tâm trình lại sư ông coi cái cảm thọ trên nơi đầu con, coi nó giảm bớt hay chưa, cho sư ông biết cách, Sư ông giúp cho để mà nó không còn bị cái bệnh nặng đầu nữa, để tu tập tiến bước với mọi người.

Như vậy xong hết rồi mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không?

[Tu sinh]: Con hỏi.

[Tưởng lão]: Rồi con hỏi con?

[Tu sinh]: 17:45

[Tưởng lão]: Bởi vì bây giờ đó lúc ham ngủ phải bắt ngồi tu. Thôi, không có sao đâu con, ít bữa qua mùa kia nó lực nó hết có lạnh nữa rồi. Lúc này nó còn lạnh có chút ít đây, tới chừng qua Tết rồi nó hết lạnh rồi. Ở đây mùa đông nó có chút thôi, nó lạnh như thế này, con mà ở xứ Đà Lạt đây chắc chắn là thôi, chịu không nổi đâu, coi như là ít hôm nữa nó hết rồi, còn mấy hôm nữa à, từ

đây cho tới tết, qua ra giêng là nó cái nóng của cái xứ này, bắt đầu nó ấm áp lại, nó hết rồi, không có gì đâu.

[Tu sinh]: 18:59 ...

[Tưởng lão]: Giờ con trở về bên đây,

[Tu sinh]:

[Tưởng lão]: Thôi Mà con có từ tâm được thì viết, mà không từ tâm được thì giảng mừng.

[Tu sinh]:...

[Tưởng lão]: Vậy thì Thầy sẽ nói với cô Út, để Thầy nói cô cho, cho nó.

[Tu sinh]:

[Tưởng lão]: Không nói, bây giờ con làm vệ sinh này, tức là con hốt rác phải không, rồi thì đi hốt có gì đâu, rồi thì con cứ làm cho nó khoáng khoáng đi, cho muối nó không còn chỗ núp nữa, nó sẽ đi qua thất người ta hết nó tập trung lại.

[Tu sinh]: ...

[Tưởng lão]: Tác ý không hiệu quả, thí dụ như bây giờ nó nổi những cái niệm lãng xăng con, con tác ý nó bảo: Dừng, không có khởi niệm nữa. Rồi, nó không dừng thì mình

tác ý nữa, nó không dừng mình tác ý nữa, cứ tác ý hoài, đấu tranh với nó mà, đấu tranh chừng nào nó dừng thôi. Con thí dụ như bây giờ một cái niệm nó khởi ra: **Tao biểu mà dừng, mà là nhân quả là ai kết sử, Tao biết rồi, khỏi cần nói nữa, tao không có nghe lời mày đâu.** Con nói vậy đó rồi bắt đầu bây giờ con tác ý : tâm Thanh thân, An lạc, Vô sự trở lại phải không? Rồi bắt đầu bây giờ nó một hơi bắt đầu nó khởi Niệm nữa. nó khởi niệm nữa là tao biết rồi Mày dừng có vô đây nữa, tao bảo dừng, thanh thân, An Lạc, Vô sự, rồi bắt đầu một chút nó tới nữa đã ký Hoài tới ngày con cứ nói chuyện với nó vậy đi thì rồi nó sẽ đi, mình bền chí chứ, đuổi nó mới có một tiếng đồng hồ bảo nó đi sạch lấy đâu mà đi. Trời ơi nó một bày ở trong đó, nó đông thấy sợ.

Rồi con hỏi Thầy

[Tu sinh]: Thưa Thầy con đang ngồi 30 phút con ngồi kiết già, con ngồi không tới đó, nó đang ngồi ức chế, nhưng chưa hết thời gian con không chịu được.

[Tưởng lão]: Theo Thầy thiết nghĩ, bây giờ khoan đã, về vấn đề kiết già Thầy chưa có cho phép mấy con ngồi đâu, mấy con ngồi

cho thoải mái 30 phút mà tu tốt là được rồi mà thôi, muốn ngồi làm sao đó ngồi, ngồi một chân cũng được, ngồi hai chân cũng được, ngồi ba chân cũng được, Thầy không có rầy cái chỗ ngồi, ngồi cho thoải mái thôi, chứ đừng có ngồi kiết già, khoan đã. Chừng nào mà Thầy bảo bữa nay là ngồi kiết già 30 phút chết bỏ.

[Tu sinh]: Con sợ thì con cứ tập trước.

[Tưởng lão]: Thầy bảo đừng có sợ, đừng có sợ tập trước, tập sau gì hết hiểu không? Cho nên đừng có sợ.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, nếu mà ngồi bình thường cầm quạt thì có được quạt không Thầy.

[Tưởng lão]: Như vậy con là công tử, ngồi mà còn quạt, bây giờ con quạt cũng được. Bây giờ, thí dụ như trời lực mà con quạt là như thế này này, con nương vào cái hành động đó để mình ép tâm mình trong cái quạt, quạt ra, quạt vô, vừa quạt mà lại vừa nhiếp tâm tu thì được chứ bây giờ mà ngồi quạt mà giữ hơi thở thì cái chuyện này không có được con hiểu không. Nhưng mà điều kiện mấy con, trong khi mà mình sử dụng được một cái điều kiện gì đó để cho nó

có sự tu tập của mình thì được, tốt. Chứ còn mình ngồi mình quạt không mình chơi cho mát thì thôi không được.

Rồi mấy con hỏi Thầy gì.

Đây hả con, cái vở con, ờ rồi.

Được con, con diệt cái cảm thọ trước được, bởi vì cái thân con đang bị cái cảm thọ đó con, con diệt nó được. Rồi con đuổi nó đi đó, tức là con dùng cái pháp tác ý con tự kỷ ám thị con đuổi nó đi, rồi thì con lo làm gì làm, con không cần quan tâm nó thì nó cũng hết à.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, như vậy thì nếu mà con thưa với Thầy là coi nó như không phải của mình thì Thầy nói là không được.

[Tưởng lão]: Không được, coi như không phải của mình là không phải, mà mình phải làm chủ nó thôi con. Cho nên, đây câu này con nói này: Tôi tu Tứ Niệm Xứ bị thọ thì thay vì mình đuổi nó đi thì con bảo mình, thôi mình đi đi, nó đâu phải là của mình.

Tức là con dùng cái Định Vô Lậu rồi, Định Vô Lậu con thấy, bây giờ thân này đâu phải của mình đâu, nó của nhân quả. Cái ý

của nó là cái ý của nhân quả rồi, rồi rồi lo quét sân

[Tu sinh]: Cái đó là con tác ý lại đúng.

[Tưởng lão]: Đúng chứ đâu có sai con, bởi vì con tác ý trong nhân quả mà. Cái thân của nhân quả chứ đâu phải của mình đâu mình lo mình chú ý. Cho nên thân này không phải là ta, không phải của ta, không phải bản ngã của ta, rõ ràng là cái câu tác ý này đúng.

[Tu sinh]: Con thấy con làm như vậy giống như con bị ngứa dây truyền, cái ngón này ngứa, rồi đến ngón này ngứa, rồi mình gãi một cái, rồi mình phải gãi hết mấy cái ngón tay, ngón chân vậy đó, rồi nó từ nhỏ. Con mà tu rồi con cứ nhìn qua nó là con sợ nó giống như con trốn chạy nó vậy đó Thầy.

[Tưởng lão]: Chỉ đuổi nó thôi, chẳng hạn, thọ là vô thường, mà đi đi. Đó cách thức tác ý đuổi, còn cái này con nói, con nói trở lại. Nó không phải là mình, kệ nó làm gì làm, mình cứ lo cái chuyện của mình đi, thì con cũng lại đuổi nó đi đó. Cái câu đó, nhưng mà đây thuộc về nhân quả.

[Tu sinh]: Con tu như vậy thì con thấy

con không gãi nó, trước thời tu thì con không có gãi mà nếu mà con để ý nếu như Tứ Niệm Xứ là nhìn vào thọ, con làm không được giống như con trốn nó.

[Tưởng lão]: Không phải trốn, con nhìn, bây giờ Tứ Niệm Xứ là mình quan sát quan sát thấy cảm thấy nó các cảm thọ ngứa, tức là bây giờ nó ngứa chứ không phải là cái thân con là bình an, con quan sát mà nó bình an là Tứ Niệm Xứ. Còn bây giờ nó ngứa rồi, con dùng cái pháp tác ý nó hoặc là mình tác ý nhân quả như ... con tác ý là nhân quả. Thân không phải là mình đâu, không phải là mình đâu, không phải là mình thì mình đừng có gãi, mình đừng có cái gì hết, nó ý như vậy đó mà. Do đó con không cần gãi gì hết, rồi con làm gì đó hoặc là con nường vào hơi thở hoặc là con đi kinh hành đi, thì tức là con làm công chuyện khác đi, đừng có để ý đến cái đó, cái đó không phải của mình đâu, mình chú ý nó làm gì? Mục đích vậy chứ gì, đó là con tu đúng chứ không có sai đâu con, rồi nó một lát nó không thấy ngứa nữa, hết ngứa.

[Tu sinh]: Con bị giống như hai, ba cảm thọ nó đánh một lúc, nhưng con tu về ức chế cái hơi thở rồi đó, nó cứ tức cái ngực miết

như vậy, rời ngựa, rời tim. Con tác ý như vậy thì con mới giữ được lâu được. Đúng rồi, bởi vì mình tác ý nó không phải của mình, cho nên mình không quan trọng với nó nữa. Đó là cái phương pháp tác ý đó con, phương pháp tác ý, chứ không phải là mình làm lơ, không phải là mình làm lơ đâu, mà mình tác ý đúng cách, cho nên mình biết rõ ràng là nó đang bị cảm thọ ngựa này, mà mình biết đây không phải là cái thân, cái thọ này là của mình. Thân, thọ, tâm, pháp này nó không phải là của mình rồi, nó là của nhân quả rồi mà đâu phải là của mình đâu mà lại lo gãi, móc nó làm chi. Cuối cùng là con lo công chuyện khác, do tác ý đó con lo công chuyện khác, lát sau nó không ngựa.

Còn con ngựa mà con gãi chỗ này, rời tới gãi tới ngón tay này, nó ngựa tới mà gãi tới ngón tay này, rời tới nó ngựa tới ngón tay này, gãi cho ngón tay này đã ngựa, rời nó nhảy qua ngón tay khác, nó ngựa liên tục, nó ngựa chỗ này tới ngựa chỗ khác, rời cuối cùng nó nhảy trở lại chỗ cũ, thành ra nó làm cho con gãi hoài, cho nên con làm lơ cái, hơi nó hết nó đi mất, nó không có nhớ nữa. Đó là cách thức của mình đối trị được cái cảm thọ đó, kêu là nhiếp phục tham ưu ở trên

thân. Con nhiếp phục qua cái chỗ nhân quả, thân này không phải là ta, không phải của ta.

Con hỏi gì? Con ngồi con hỏi đi con, con hỏi đi con, con hỏi đi

[Tu sinh]: 27:42 (vấn đạo nghe không rõ) ...

[Tưởng lão]: Nay con dạn dĩ rồi đó

....

(30:34) Thôi, để cho nó thử thách cho con coi cái tâm con bất động hay là không bất động chứ có gì đâu mà con sợ, mình để cho có cái đối tượng, để cho mình phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý cho mình lại thì con đừng có thả nó, chừng nào mà nó hết duyên nó đi chứ có gì đâu, con đừng có bắt thả nó ra ngoài, kệ nó. Rồi nó vậy đó nó thử thách con, coi thử coi con còn sợ nó không. Nay con hết sợ rồi đó là con thấy con chiến thắng được con, nhiếp phục được cái khiếp đảm, sợ hãi của mình với con chàng hiu đó rồi chứ gì. Rồi bây giờ nó lẹ lên, nó vô trong mừng của con nó đáp ở trong đó nó ngồi thử coi cái cô này thử coi cô tu Tứ Niệm Xứ cô bất động được không? Cho nên nó nhảy

qua, nhảy lại nó thử con đó. Con không biết đâu chừng Thầy biến ra con chàng hừ Thầy thử con thì sao?

[Tu sinh]: Con thưa Thầy, tâm con bị động.

[Tưởng lão]: Cho nên vì vậy, con bị động đó là con dở đó, cho nên vì vậy bây giờ con trình bày cho Thầy biết rõ ràng là con vì con Chàng hừ mà phải động tâm. Cho nên: Ồ, mà nhảy qua nhảy lại kệ, kệ tao biết về Tứ Niệm Xứ thôi, tao ngồi đây Tứ Niệm Xứ, Thanh thân, An lạc, Vô sự nha. Chàng hừ mặc chàng hừ, cóc nhái mặc cóc nhái, Con cứ nhắc nó vậy rồi con ngồi im lặng, nó nhảy qua nhảy lại : Kệ mà tao phòng hộ con mắt, tao tao phòng hộ không cho mà thấy, đừng có ngó vô, đừng có ngó con nhái nữa nó làm gì đó nó làm, con cố gắng con chiến đấu trong cái khoảng thời gian như vậy, rồi để con phá các ác pháp nó tác động con đó. Rồi con tu như vậy rồi mai một con chàng hừ nó đi mất con khỏi phải bắt thả nó đi nó cũng đi nữa, nó thấy con tu được rồi nói đi. nghĩa là con tu tốt nó bỏ nó đi, còn con tôi xấu nó cứ bám vô.

[Tu sinh]: 32:10 (Vấn đạo nhỏ) ...

[Tưởng lão]: Được rồi, con ngồi trong mùng thì nó không có bằng ngồi có cái ghế, con ngồi con dựa lưng vậy nè, con dựa lưng con ngồi để cho nó thoải mái, để tu Tứ Niệm Xứ, hoặc con ngồi trong mùng đó thì ở trên cái giường đó con phải ngồi xếp bằng. Nhiều khi con ngồi mà con thẳng lưng con mỏi lắm.

[Tu sinh]: 33:06 (vấn đạo nhỏ)...

[Tưởng lão]: Hôm nay con thấy dễ chịu chưa?

[Tu sinh]: Con thấy dễ chịu.

[Tưởng lão]: Đó cũng quen rồi đó, dễ chịu. Hồi đầu con phải ngồi thụng xuống như vậy mới dễ chịu, ngồi thẳng lưng vậy nghe nó mệt mỏi, nghe nó khó chịu nhưng mà lần lượt con đọc cái. Bởi vì nghe Thầy nói mấy con mới chuẩn bị chứ không khéo mấy con ngồi thụng hết.

[Tu sinh]: 33:44

[Tưởng lão]: Được con, không có sao đâu, cái vấn đề đó ngồi mình ăn mình tỉnh thức ở trên cái sự ăn thôi, con bây giờ con ngồi theo kiểu Thầy chắc hơi ngồi ăn cái lưng con nó tới chừng xong bữa cơm rồi nói khom xuống, tại vì mình ngồi mình ăn thì không lẽ

mình là mình ngồi trong vậy, rồi mình múc vậy nó đổ hết sao, Buộc lòng con phải khom xuống thì khom xuống thì cái lưng nó phải khòm, cho nên con ngồi như thế này, cái bàn như thế này con để đây, ở đây con dựa lưng đây, con múc đây con đưa nó lên đây con để. Còn kia con để dưới đất lận con mới móc lên nó xa quá đi, con hiểu không, cho nên ngồi trên cái bàn như cái bàn đó con để ăn dễ lắm, không có sao đâu. Thầy cho phép mà, bây giờ Con già rồi mà con ăn theo kiểu Thầy chắc chắn là khom cái lưng con, được không có sao đâu con. yên tâm đi lo mà cái Tứ Niệm Xứ cho nó bình an, cho nó thanh thản được là tốt rồi con.

[Tu sinh]: 35:20 ...

[Tưởng lão]: Tức là con không có hồi hộp đó, chứ mọi lần nó chụp vô con, kể như tim con đập nó phình phịch vậy. Hồi đó nó khác bây giờ nó khác rồi con có tiến bộ rồi đó, mai một con đi cũng như mấy người trẻ nữa là con tiến bộ luôn. không có đi mà run run, không có chóng gậy nữa. Thầy nói con riết rồi con sẽ đi như Thầy, đi nhanh như chớp vậy chứ không có đi chậm nữa đâu. Ráng mà tập tu đi, rồi đi sẽ như Thầy không có gì đâu. Bảo hai cái chân này phải mạnh

khéo nha, đi như Thầy, như Phật, như Thầy chứ còn mày đi mà run run như thế này thì không có xứng đáng là đệ tử của Phật của Thầy đâu, phải không con.

Con?

[Tu sinh]: Con xin góp ý với cô Huệ Ân, lấy cái ghế dâng mừng lên.

[Tưởng lão]: Thầy dự định nói như thế này, bây giờ làm cái mừng treo nó vậy, trên cái ghế vậy được, thế còn nhắc ở trên cái giường mà để thì nói không được con.

[Tu sinh]: Cái mừng của con, con cứ để cái ghế vô là được là tại vì con kéo cái đầu mừng lên trên.

[Tưởng lão]: Kéo cái đầu mừng lên cao được.

[Tu sinh]: Con để cái ghế trong rồi con ngồi làm bài, thoải mái lắm.

[Tưởng lão]: Vậy được, nó khỏi bị muỗi con, chỉ cần kéo cái chóp mừng cho cao lên, chứ không khéo đó giăng cái mừng rồi, đưa cái ghế lên ngồi cái đầu nó cứ đưng cái mừng, mất công đội cái mừng đó

[Tu sinh]: Lưng thẳng lên không được

Thầy.

[Tưởng lão]: Kéo cho cao lên, cột cái giữa đó, kéo lên cao thì được. Mất con giỏi quá, đủ thứ kinh nghiệm hết.

Hết giờ rồi mấy con

Mấy con về mấy con. Mấy con xá Thầy, Thầy còn gặp chút xíu nữa con.

Cái tập hả con, đây này con.

Cô Huệ Ân có có không con?

[Tu sinh]: Nãy giờ Thầy dạy, con biết là con bị ức chế, cái đầu con nhức, vậy là con tu thêm cái phần ... của Thầy. Rồi bây giờ cái tối thì là con thức tới 10 giờ con tính sao con nát quá, kêu là dậy sớm thì con dậy được. Thành ra con xin Thầy có thể cho con cái thời khóa cái buổi chiều tối Thầy xá dùm con. 9 giờ con nghỉ.

[Tưởng lão]: 9 giờ con nghỉ hả con, được rồi, được.

[Tu sinh]: Bữa trước 2 giờ con dậy thì nó không có..

[Tưởng lão]: Nó bình thường, vậy tốt đó con, bởi vì nó tùy theo cái đặc tướng của mình, nó không có sai đâu con. Rồi được

rồi, tối rồi con, thì nói không bị ức chế con, chứ không là bị ức chế. Được rồi con, hể mấy con tu tốt là Thầy mừng.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, ...

[Tưởng lão]: Được rồi, được rồi con, để chô Diệu Văn hướng dẫn con.

[Tu sinh]: 39:33

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, bữa trước cô Diệu Văn có nói với con, nó là nhân quả, nó... mà nói vậy thì người ta sẽ nó nó có hai mặt, hai cái không sợ là người ta cứ tiếp tục làm ác, tại vì nếu mà làm chặt cây xanh đó mà Thầy, mình không có... thì người ta không biết sợ. Thì cô nói với con vậy. Diệu Văn nói giống như là nó có hai cái mặt vậy đó.

[Tu sinh]: Con kính bạch Sư Ông, con...

138-(LCK-058A)

- * Vấn đạo quán xả niệm**
- * Tứ Niệm Xứ**
- * Thọ hành**
- * Phải học tập tri kiến giải thoát**
- * Thông minh & trí nhớ**

Do cái sự dẫn tâm của mình, bởi vì Pháp Như Lý Tác Ý là pháp dẫn tâm, dẫn tâm vào đạo đó, cho nên mình thấy nó có cái gì mà nó làm không đúng là mình nhắc nó để tự nó vô. Trong khi đó mình tu tự nó dẫn, nó dẫn đi nó tỉnh. Chứ mình thiếu cái pháp dẫn là nó bị nó đánh mình hoài, nó làm cho mình quên, những cái niệm khác nó đánh vô.

Ở đây thì tất cả những cái niệm khác là để cho mình từ cái chỗ mình học cái tri kiến giải thoát các cái niệm khác mình đến thì mình mớ xẻ nó, hoặc là mình tác ý. Mình thấy cái đó thường quá mình tác ý mình đuổi. Nghĩa là mình đã từng hiểu nó quá mà

nó cứ đến lui tức là cái nghiệp của nó nó còn nó chưa hết, thì mình tác ý mình đuổi, cũng vẫn đẩy nó đi được bằng phương pháp tác ý. Nó ngắn gọn hơn là là mình tư duy, còn cái gì mình chưa hiểu, cái niệm nào mình chưa thông thì mình đưa ra mình tìm hiểu cho nó thấu đáo con, thì nó tỉnh lắm mấy con.

[Tu sinh]: Cho con hỏi thêm cái chỗ này, trong thời gian mà tu Tứ Niệm Xứ thì... nhưng mà có một cái chuyện gì đó mà đem ra quán sát theo pháp quán vô lậu, nghĩ là thay vì nói về gia đình thì mình quán kiết sử, nói về chùm nhân quả, có phải vậy không?

[Trưởng lão]: Đúng đó con, về gia đình là kiết sử hết, chùm nhân quả đó, nó thuộc về Ái kiết sử thì nó là một cái chùm nhân quả rồi.

[Tu sinh]: Mình phải nhận biết cái đối tượng của nó là, thí dụ như là khởi niệm gì thì mình lấy cái đó ra mình quán thì mình xả nó được?

[Trưởng lão]: Phải rồi, đúng rồi, nó khởi cái niệm gì. Bây giờ nó biết nó Ái kiết sử rồi, nó chung rồi, nhưng mà nó kiết sử với cha mẹ hay là nó kiết sử với một cái em, cháu hoặc là với một cái người

nào, người dương, người lạ, nó có cái tình cảm; bạn bè nữa cũng là kiết sử, cũng ái kiết sử đó con. Mình phải biết, mình phải nhận xét cho nó rõ. Rồi nó Ái kiết sử với một người phụ nữ, một người phụ nữ khác thì đó là thuộc về pháp dục, cho nên mình nhận rõ, mình điếm mặt ngay sắc dục, mình thấy là bất tịnh. Do cái sự bất tịnh thì mình quán, mình xả cái bất tịnh, bởi vì cái nào nó ra cái góc độ này.

Còn nếu mà với cha, mẹ nó ái kiết sử, mình thương nhớ cha mẹ mình thì mình đem mình quán, mình quán cái nhân quả, có duyên nhân quả mới gặp nhau trong này. Cho nên khi mà mình chết rồi thì cái nhân quả nó rã đi, nó đâu còn biết là cha với mẹ nữa đâu. Thì cha mẹ mình cũng đều sanh ở trong chung nhân quả, mình cũng sanh chung nhân quả nhưng mà vì có cái chùm nhân quả đó mà mình mới mới gặp nhau ở trên cái cuộc đời này, mới thành cha, thành mẹ con cái nhau.

[Tu sinh]: Con kính thưa Trưởng lão!
Trong thời gian mà mình ngồi mình quán như vậy, cái tâm niệm mà nó cứ... bây giờ mình phải làm sao?

[Trưởng lão]: Bây giờ mình tập trung vô ngay chỗ cái niệm đó, chỗ cái niệm mình suy tư nó con, mình quán xét. Coi như là khi mà nó bình an thì nó sẽ ở chỗ mũi mình thấy hơi thở ra vô, mà quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp. Nhưng mà không bình an thì ở chỗ khác thì tức là cái niệm hay hoặc là cái cảm thọ thì nó ở cái chỗ đó rồi nó không ở chỗ này nữa đâu. Do đó từ đó mình dụng cái khác khác để mà quét nó, thì mình ở trên cái pháp khác chứ không phải ở Tứ Niệm Xứ nữa. Bởi vì trên Tứ Niệm Xứ nó trên thân quán thân để khắc phục tham ưu, thì trên thân bây giờ thấy nó có ưu phiền thì ở cái pháp khắc phục, chứ không phải ở đó mà khắc phục được. Đó cho nên mình đâu có ở chỗ cái tâm thanh thân mà khắc phục nó được đâu, mà phải ở cái pháp khác để mà khắc phục.

Cũng như bây giờ con ở trong Định Vô Lậu thì con mới tư duy quan xét thì đâu còn ở trên Tứ Niệm Xứ nữa đâu, để mà đẩy lui cái chướng ngại đó ra. Khi cái chướng ngại đó ra rồi thì mới trở về Tứ Niệm Xứ được, gọi là hộ trì chân lý. Mình bảo vệ, mình hộ trì nó, cái chân lý của mình, cho nên vì vậy mà mình phải làm sao mình đuổi, cái thẳng

giặt này nó vô đây nó chiếm này, cho nên nó làm mất cái chỗ thanh thản, an lạc vô sự của mình rồi. Bây giờ đó mình đang đấu tranh với nó, để cho nó ra cho khỏi để cho cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự nó có trở lại, khi nó trở lại thì mình ở trên Tứ Niệm Xứ. Còn lúc bây giờ thì coi như là mình ở trên cái ác pháp chứ không phải là ở trên cái chỗ Tứ Niệm Xứ này. Con hiểu chỗ đó, cho nên Tứ Niệm Xứ là nó luôn luôn nó quạt, nếu mà mình được cái chân lý mà nó hiện tiền ra được thì chân lý được hộ trì.

Còn bây giờ coi như là mình sử dụng nó bảo vệ cái chân lý, cho nên luôn luôn lúc nào mình cũng tác chiến hết, mình giữ gìn, vậy mới gọi là Tứ Niệm Xứ.

[Tu sinh]: Bạch Trưởng lão! Vậy là khi mà mình đã quán niệm xong rồi, xả niệm xong thì tác ý thanh thản trở về ngay chỗ vị trí.

[Trưởng lão]: Mình trở về chỗ vị trí, khi mà mình đuổi nó xong rồi, cái niệm đó mình thông suốt rồi, hoặc cái cảm thọ mình nói hết rồi thì bắt đầu mình trở về thì mình nhắc lại: “Tâm như cục đất ly tham, sân, si hết” mình nhắc lại bảo nó ly tham sân, si ;

tâm Thanh thân, An lạc, Vô sự thì nó ở trên Tứ Niệm Xứ, bắt đầy vậy. Mà hễ có chướng ngại thì dùng cái pháp khác đánh, đánh xong rồi trở về cũng nhắc lại để cho nó trở lại Tứ Niệm Xứ nữa, chứ không phải mình trở lại không phải đâu, vẫn bằng cái pháp hướng đó. Cái pháp Như Lý Tác Ý

[Tu sinh]: Kính bạch Trưởng lão! Vậy khi mình ngồi tu Tứ Niệm Xứ, cái niệm nó nhiều cũng không sao hết.

[Trưởng lão]: Không có sao hết, cái niệm nhiều thì lần lượt mình học, tu, quán xét, tư duy, suy nghĩ triển khai cái tri kiến con thì cái niệm đó nó sẽ thưa dần, bởi vì cái Định Vô Lậu mà con.

[Tu sinh]: Nó có những cái niệm không đáng, như đi đâu mình thấy cái gì nó lạ lạ gì tự nhiên nó thu vô hồi nào.

[Trưởng lão]: Nó cũng thu vô.

[Tu sinh]: Dạ, bây giờ mình ngồi thì nó nhớ lại cái này, nó nhớ lại cái kia, mà nó không đáng mà lại nhớ.

[Trưởng lão]: Đó là niệm tào lao, cũng làm động nữa.

[Tu sinh]: Nó cũng là mình động, nhiều khi nó không quên đó nha. Con thấy có nhiều khi có một hai niệm nó đến, nó vừa đến là con tác ý, chưa tác ý chưa hết câu nó mất tiêu.

[Trưởng lão]: Nó lặn mất rồi, thì những cái niệm tào lao đó thì coi như là mình chỉ cần dùng cái pháp tác ý là đẩy lui mất.

[Tu sinh]: Con kính trình trưởng lão, mà hôm kia buổi học con có xin Trưởng lão uống thuốc, tại vì con được Trưởng lão sách tấn, con nghe con hiểu, con về con không uống thuốc luôn. Con chơi với nó tới sáng luôn, không thấy nó đau về con tu Tứ Niệm Xứ con dùng cái tâm Tứ Niệm Xứ con tác ý bằng tâm mình nó, con coi kỹ những hành động con đưa ra nó phá hết trơn.

[Trưởng lão]: Đúng vậy đó, gan dạ, Thầy nói gan dạ là phá thọ đó.

[Tu sinh]: Lúc nó đau quá làm như con vô minh sao? Con nghĩ là uống thuốc nó mới hết, tức là nó cũng dẫn mình, con mới nghĩ rằng con uống thuốc mới hết. Ban đầu con nghĩ là con cương với nó, nhưng mà nó đánh lúc đau quá, tại sao nghĩ phải uống thuốc, dạ.

[Trưởng lão]: Đúng vậy nó dẫn đó, cho nên ác pháp nó dẫn mình đó.

[Tu sinh]: Con nói cứ để đau như vậy làm sao mà làm bài, nó đau nửa lòng bàn tay làm sao mà làm bài được, không cầm cây viết được, cái nghĩ vậy để xin với Trưởng lão uống thuốc là viết được. Chiều về con nghĩ lại chắc là nó dẫn, nó xúi.

[Trưởng lão]: Đúng vậy đó, nó xúi đó.

[Tu sinh]: Thành ra con về con cũng kiên trì, mỗi một lần con tu nửa chừng cho nó có cái lực thì con mới hướng cái tâm về con đuổi nó.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, nó có cái sự nhiếp tâm, an trú ở trong đó rồi, nó có cái lực. Đúng rồi, con làm đúng, không sai đâu.

[Tu sinh]: Nói khơi khơi ở ngoài nó không ...

[Trưởng lão]: Không nhằm nhò gì nó đâu.

[Tu sinh]: Nó ở trong tâm mình, không có đi.

[Trưởng lão]: Đúng vậy, mấy con tu tập rồi, sau này biết cách rồi, tạo cho có cái lực

rồi mới đẩy lui nó, thành ra sau này những cái cảm thọ mấy con không có sợ đâu. Bởi vì Thầy nói tới chừng mà tu Tứ Niệm Xứ là mấy con đã có cách đẩy lui những cái cảm thọ rồi, cho nên không có lo, đừng có sợ chết nữa, mà khi không sợ chết mấy con làm nó đi liền. Mà hể nhút nhát, nhút nhát nó đau quá chịu không nổi đâu đó là tức là cái dạng sợ chết rồi.

[Tu sinh]: Sợ nó làm hoài.

[Trưởng lão]: Sợ nó làm hoài, sợ nó tới hoài, nó không có chuyển đổi cái nghiệp, mình sợ là mình bị chi phối của cái nghiệp nhân quả. Còn mình không sợ tức là mình vượt qua cái nhân quả, mình chuyển đổi, mình thay đổi, còn cái kia nó mình bị nhân quả nó tác động mình, mình sợ là nó tác động mình càng nhiều.

[Tu sinh]: Dạ con xong rồi.

Con, con?

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy ! Con xin trình về Thầy là về bệnh tật của con như thế thì con về con có cân nhắc, con có suy nghĩ và trong những ngày vừa qua thì con đã đối phó với nó theo cách là, nếu khi bình thường

không có hiện tượng dẫn áp đi lên thì con vẫn tập tức là cứ 30 phút thì con lại nghỉ 30 phút, mà 30 phút ấy là con suy nghĩ về Định Vô Lậu tức là bài viết, chứ con không nghĩ rõ ràng chơi bởi nhiều nơi là nó thoải mái hẳn, mà con chuyển nó sang hướng suy nghĩ, là đề cương, làm bài để chuẩn bị cho bài viết, thế thì cứ ba buổi sáng, ba cái lần như thế thì là ba lần nghỉ kèm theo ba tiếng. Thế buổi tối thì con tập theo buổi tối, còn sáng thì con tập 4 tiếng từ 2 giờ đến 6 giờ.

Thì bạch Thầy, đối với những cái suy nghĩ mà con khỏe thì con như thế. Thế nhưng nếu mà khi mà yếu, con thấy hiện tượng mà huyết áp đến, thì những buổi ấy con sẽ tập theo kiểu là hai tiếng đồng hồ liền con tập cái Thân Hành Niệm đi liền. Thế còn lại cái tiếng về sau thì bảy giờ con lại bắt đầu tập Tứ Niệm Xứ chứ con không tập nữa. Thế tức là buổi nào con cũng đều có Tứ Niệm Xứ cả, chỉ có điều tăng, giảm tùy theo thì mình tùy mức độ khác nhau thì con thấy như thế nó cũng có hiệu quả rất tốt, chứ còn mấy ngày vừa rồi là thời gian có lẽ cao điểm nghiệp lực trong con nó hoành phát đủ thứ sau đó. Thế nên là con thấy những buổi chiều là nó lên tới, có lúc nó lên tới 180 nhưng mà con ôm

pháp con tập một lúc thì khoảng chừng 7, 8 giờ tối là nó lại xuống trở lại bình thường. Thì hiện tượng nó như thế, huyết áp hiện nay là mức độ như thế, rõ ràng con thấy là pháp đã chế ngự nó một cách là rất rõ rệt, nó có hiệu quả có lẽ là mạnh hơn cả những cái liều thuốc huyết áp mà khi mà người ta lên cơn người ta phải dùng.

Người ta lên cơn người ta phải dùng thì nó giảm thì ở đây mình ôm pháp nó cũng giảm. Thì hiện nay với tình trạng cơ thể con thì con đã nhận thấy cái điều đó, chỉ còn có đợi thời cơ đến lúc nào có điều kiện Thầy cho phép thì có khi con nghĩ là phải đánh rốc nó trong vòng 1, 2 đêm từ tối đến sáng, nếu mà đánh đến lúc mà có thể thắng để tập trung lực lượng để đánh nó như thế thì có thể thì thưa Thầy là về việc tình hình sức khỏe thì con thấy nó vậy.

Còn về pháp tập Tứ Niệm Xứ, thì những ngày mấy hôm nọ thì con thấy rất là khó khăn trong cái việc tập Tứ Niệm Xứ, thấy bắt đầu tác ý rồi thì nó mờ mịt, con cảm thấy như là nghiệp lực nó dồn đến, khi con tác ý đến nó biết tất cả những điều đó về sau nó dồn đến nó đánh con đủ mọi thứ.

Đầu thì mờ, trong khi bình thường thì tinh táo, đến lúc vào tập Tứ Niệm Xứ thì mờ, thậm chí đến câu tác ý mà cứ luẩn quẩn, có ba cái ý cần phải tác ý mà có nhiều lúc phải căng đầu ra suy nghĩ, thì con thấy nó như thế, thế rồi thậm chí tự nhiên thì nó nổi lên ngựa không thể tưởng tượng nổi được, mà cái ngựa đây là cái ngựa của cái gọi là phong giác, tức là nó tọt lên từng mụn, từng nốt nhỏ, ngựa rất nhức, rất khó chịu, những cái này con đã bị từ hồi còn nhỏ từ 10, 11 tuổi thì đến bây giờ con thấy là dịp này tập thì là trong nó bắt đầu nó ra. Thế và bắt đầu tác ý một cái thì con biết là trên pháp quán pháp, nó chính là pháp, con sẽ lấy pháp để quán về nó chứ thì khiếm khuyết chống lại cái đó để không đưa tay gãi, thế nhưng thưa Thầy có những lúc nó còn hơn ngồi trên tổ kiến lửa, đến nổi con không thể chịu nổi được nữa, con đành thôi tao tạm thời nhượng bộ mày.

[Trưởng lão]: Thua, thua trận.

[Tu sinh]: Không còn cách nào khác nữa, thế con nhượng bộ thí dụ như được độ 10 phút, 15 phút con nhượng nó, con chấp nhận để gãi, con đổi đầu, con thua nó thì

như thế là hai đêm. Tiếp tục đều tồn tại để chiến đấu, chứ còn nếu không thì sẽ bị một đêm bị tiêu diệt, và con thì chưa diệt được nó, cho nên nó sẽ đánh bị con, con đối phó.

[Trưởng lão]: Căng quá, phải giải cái.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, đúng là phải là như thế. Thế nhưng từ hôm đến nay thì con thấy là rõ ràng là đã tốt lên, đã tốt lên rất nhiều. Tốt ở chỗ nào? Tốt là con đã ngồi nhiều 30 phút hoàn toàn không cử quậy, rất khoát không động, nhất là về ban ngày thì không hề có ngủ nữa, không hề có hôn trầm đầu. **Con dùng cái pháp như Thầy đã dạy, Phật đã dạy tức là hít thở chậm chậm, từ từ, đến lúc nó đến lúc nó đến mức độ nín hơi nó căng ra một cái thì mình lại hít vào hoặc mình lại thở ra thì tự nhiên đầu nó càng tỉnh, hoặc là con tác ý với câu: « Với tâm định tỉnh tôi biết tôi hít vô » thì câu ấy con thấy là rất có hiệu quả.** Thế thì con đã có thể, mấy hôm nọ là con đã chọc nó ra, thế nhưng chọc tới 10 phút thì cho cử động, hoặc 15 phút thì cho cử động để giải, để chống đối với mọi chuyện, thế nhưng bây giờ con đã ngăn các ác pháp bằng cái cách là muối thì đeo cái khăn phủ mạng như thế,

chân thì xỏ ủng rồi, thế nhưng riêng mỗi là không thể chống các điều kiện ngồi, thế còn cái ngứa thì đã chịu đựng đến mức độ như thế. Thì bạch Thầy là con đã thấy là trong cái Tứ Niệm Xứ là tập đã bắt đầu dần dần đi vào, và con cũng thấy đã có những sự im lặng được một đôi, ba phút.

Thế như hiện nay thì con vẫn chưa được thật rõ lắm về các Tứ Niệm Xứ, hiểu thì gọi là hiểu nhưng con cho rằng hiểu một cách rất lơ mờ. Theo con nghĩ thì bạch Thầy tập Tứ Niệm Xứ là tập cái pháp cơ bản của Tứ Niệm Xứ tức là trong tất cả bốn oai nghi đi, đứng, nằm, ngồi đều có thể tập được, thế và tùy theo với cái đặc tướng, đặc tính của mình mà mình thiện xảo trong mỗi oai nghi ấy làm sao cho nó phù hợp, cốt nhiều là vẫn giữ được cho tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Thế thì cái cách của nó cơ bản là như thế, nên người ta chỉ cần ngồi nghỉ, ngồi chơi tựa lưng ở cửa rất nhàn nhã và người ta quan sát trên bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp giống như ông chủ ngồi quan sát trên cái mảnh đất đai của mình. Nếu có chỗ nào có sự kiện gì thì bấy giờ người ta mới đến đó để người ta giải quyết. Trâu phá rào chỗ nọ, người đến vào thâm nhập chỗ kia thì người ta mới tới, còn

nếu không thì người ta cứ quan sát nó trước một cái bình diện chung như thế để người ta giữ ở cái trạng thái thanh thản.

[Trưởng lão]: Đúng đó, đúng đó.

[Tu sinh]: Thế nhưng, nhưng mà vì để làm được như thế thì đã trở thành sự thuần thực thì mới có thể thấy được, thế chúng con bây giờ chưa thể gọi là có cái như thế được nhưng phải bằng những động tác chặt đoạn ra, tập những cái cơ bản, Thầy cho những cái cơ bản nhất. Thế, thí dụ như bây giờ tập trung ngồi thật im lặng để giữ tâm, gom chặt nó lại một chỗ để mình tập trung quan sát về bốn cái điểm thân, thọ, tâm, pháp từng chỗ ấy một, đó chính là cách rèn luyện những kỹ năng, kỹ thuật, kỹ xảo để cho chắc cái bước này thì mới tiến lên cái chỗ quan sát trên bình diện rộng toàn bộ của nó.

[Trưởng lão]: Đúng vậy.

[Tu sinh]: Thế thì con nhận thức nó như thế nên con nghĩ rằng có phải chẳng như vậy thì ở trong đầu mình luôn phải giống như một người đi tuần trên bốn cái chặng hành trình của anh ta hoặc giống như một người mà tuần ở đường sắt, anh ta phải đi từ ga nọ tới ga kia trên các điểm thì anh

ta vẫn cứ phải đi liên tục như thế và quan sát như thế được ạ, thí dụ điểm A, điểm B, điểm C, hết anh ta lại phải quay lại điểm A, điểm B, điểm C. Thế thì ở đây con phải ngồi bằng cái đầu của con, con suy nghĩ là trên cái việc về thân, xem lúc ấy thân có đau đốn, có nhức, có mỏi, có ngứa, có gì không, không có thì đầu con lại bắt đầu chuyển dời sang đến chỗ thọ, xem hiện nay ở chỗ thọ có cái cảm gì đối với mình, cái cơ thể mình không, có nóng gì không, có lạnh gì không, có rét không, có những hiện tượng gì không, không có gì thì ta lại bắt đầu đi, ta lại chuyển sang chỗ tâm, như vậy có khởi lên cái nhớ gì không? có cái thương gì không, có cái yêu, cái ghét gì không, không có. Thì bây giờ bắt đầu lại chuyển sang và tiếp tục đi đến chỗ khác, xem là có cái gì tác động ở bên ngoài ảnh hưởng chướng ngại đối với mình không, có đài hát không, có người nói to không, có tiếng các loài thú vật và mình bị phóng tâm theo chỗ đó không? Không có, thế bây giờ lại bắt đầu đi vòng lại từ chỗ thân.

[Trưởng lão]: Lại chỗ thân,

[Tu sinh]: Vâng, thế nghĩa là cứ suốt 30 phút tập là con cứ phải liên tục trong tất cả

những hoạt động ấy, thế ngoài ra, thế nếu có cái gì nó khởi lên thì phải lấy cái tỉnh giác của mình, lấy cái chánh kiến của mình để xem ngay cái này là thiện hay là ác, nếu là thiện thì có thể tiếp tục để cho nó tự nhiên, tự do để tư duy, nhưng nếu nó là ác thì phải nhận thấy ngay rằng đây là ác, thì chặn đứng nó ngay bằng câu tác ý và thôi cắt đứt nó. Con tác ý xong thì bắt đầu lúc bấy giờ mình quay lại cái động tác ban đầu, tức là trước khi và tập thì những câu tác ý đều phải khởi động từ đầu, là tất cả những cái khởi niệm về quá khứ, hiện tại, vị lai là phải dừng ngay, thì tâm ở đây là ở trạng thía than thở, an lạc, vô sự, hãy giữ tâm ở chỗ đó. Tác ý như thế: Tâm thanh thản, an lạc, vô sự thế là bắt đầu con tập, những cái câu đầu ấy là tất cả trong một buổi đều cứ phải khởi lên. Say khi nếu bị những chướng ngại thì đều phải như thế thế, thì bạch Thầy con thưa Thầy là con suy nghĩ về cái Tứ Niệm Xứ mà con cải thiện như thế có đúng không? Xin Thầy dạy con.

[Trưởng lão]: Đúng đó con, để Thầy dạy cho con thấy này.

Bây giờ như trong bốn cửa thành, Tứ

Niệm Xứ là bốn cái chỗ, mỗi chỗ mình đặt có một cái Người canh gác ở đó, mình là cái người mà coi như là người, cái người mà đi xem mấy thằng gác này, đến đây này giờ mình ngồi đây mà có thấy cái gì không? Mà không thấy phải không? Ở nó trình bày nó thấy không có gì vô đây hết, cái cửa này không có ai hết, bắt đầu đi qua lại cửa kia, dòm coi hỏi mà có thấy gì không? Y như là mình cái thằng khách tưởng, có bốn cái thằng lính mình đặt cho nó trong bốn cửa thành cho nên mình đến mình thăm cửa này rồi, mình đến mình thăm cửa kia, thăm cửa nọ, mới đầu phải tu như vậy đó. Gọi là « trên thân quán thân, trên thọ quán thọ » quán là quan sát coi kỹ lưỡng mà mình đâu có ngồi một chỗ mình coi kỹ lưỡng được, buộc lòng mình phải chạy tùm lum vậy đó, đi vòng vòng vòng bốn cửa thành. Mới đầu suốt 30 phút mà con đi vòng vòng vậy sau đó khi mà con đã quen rồi đó bắt đầu con ngồi một chỗ con nhìn, tức là bây giờ ngồi trên chỗ hơi thở mà nhìn nó thì mới được, còn bây giờ con ngồi trên chỗ hơi thở con nhìn hơi quên, nó quên cửa này, nó quên suốt bốn cửa quên luôn, nó đi đâu nó không chịu ở trên đó nó nhìn đâu.

Mới đầu thì mình như một cái người lính chịu khó đi bốn cửa thành, đi hoài, đi suốt 30 phút, hết cái thời gian của mình thôi mình xả nghỉ, chứ mệt quá, rồi lát nữa trở lại gác nữa, đi cũng vòng vòng vòng vòng bốn cửa thành đi coi hoài cửa này tới cửa kia, nó đi luôn luôn vậy đó, suốt 30 phút vậy đó thì con suy tư con nghĩ đúng đó con, không có trật đâu. Chịu khó như vậy sau đó nó mới tỉnh, chứ bây giờ mấy con ngồi nó hay quên lắm, tại mình nhìn mình biết rồi. Cái câu đức Phật dạy đó “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân” nói vậy đó, mình nói vậy rồi mình nhìn có chút à, sau lại nó quên mất, thành ra nó không có được bình an đâu. Cho nên mới đầu mình phải đi vòng vòng trên thân quán thân, trên tâm quán tâm, trên thọ quán thọ. **Quán là quan sát, xem xét chứ không phải quán là mình tư duy, suy nghĩ cái này, mà quan sát nó thôi, cứ quan sát nó thấy nó bình yên không có gì, mà hể có là đuổi ra liền tức khắc là đi qua một cái dùng cái phương pháp khác đuổi liền, tức là bây giờ nó không có thì mình chấp tay sau đít mình đi mình xem, mà hể có là rút cách ra đánh liền chứ không có để, nghĩa**

là luôn luôn mình có vũ khí ở trong tay mình hết rồi, đi gác bốn cửa thành này chứ, có vũ khí trong tay hết, con phải có nhiếp tâm an trú, cách thức để đẩy lui cảm thọ của thân này, có cái tri kiến để mà phá hóa giải tức là Định Vô lậu, có phương pháp tác ý này, con thấy không, nó đủ thứ này, có pháp Thân Hành Niệm này, nghĩa là hôn trầm, thù miên mà vô cửa thành tao là tao đánh liền, tao có vũ khí đằng hoàng, nghĩa là tất cả vũ khí đó mấy con phải trang bị cho mấy con đầy đủ hết rồi, cho nên cái mặt nó, hể ló cái mặt nào mà lọt trong cửa thành con là con đánh liền không có để đâu.

Tại vì con sử dụng như một cái người mà lính gác thành rất là cẩn thận, kỹ lưỡng, mà đầy đủ mang theo đủ vũ khí đó. Nghĩa là coi như là con ở trong người con, con mang những cái loại vũ khí đó hết, chứ không có bỏ sót ở chỗ khác được đâu chạy về mà lấy nó thì ở đây mình chết chắc, coi như mang sẵn hể dụng nó là đánh liền đó như vậy gọi là tu Tứ Niệm Xứ đó con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con cũng xin

hỏi cái chỗ mà thầy Thanh Quang nói thì con mới thấy con cũng có trong cái trạng thái này, thì nhiều khi ngồi không có niệm, nhưng đột cái mất tiêu, nó không có còn nhớ mình ở trên cái hơi thở nữa.

[Trưởng lão]: Quên quán rồi đó.

[Tu sinh]: Dạ, chứ nó không phải khi ngồi yên một chỗ cũng không phải là dễ, sao mà như Thầy Thanh Quang hay rõ ràng, con phải đi vòng vòng, vòng, vòng như vậy.

[Trưởng lão]: Định như vậy chứ nó tỉnh đó, tại vì bắt buộc nó phải đi, nó phải tỉnh, bởi vì mới con. Sau khi nó tỉnh đang hoảng rồi, nó có cái sức tỉnh rồi, bắt đầu mới ngồi mới nhìn nó nó mới tỉnh luôn, chứ không khéo nó quên, vì vậy mà cho nên Thầy nhắc, Thầy nói mấy con nhắc nhở nó, nhắc nhở cho nói tỉnh chứ không khéo nó không tỉnh đâu, nó quên.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, bị ngứa rồi tác ý cho nó không đi, rồi phải làm sao?

[Trưởng lão]: Thì ngứa là có cảm thọ rồi, không đi thì đừng có gãi, cứ tác ý hoài, tác ý chừng nào đi thôi, mình có pháp mà, nghĩa là coi như là con sử dụng cái vũ khí

con đánh nó là cái phương pháp tác ý, rồi con nhiếp tâm, an trú ở trong cái hơi thở đó, hoặc là trong cái thân hành của mấy con, mà nó chưa có đi thì con cứ ôm pháp thân hành con đứng dậy con đi đi, rồi con tác ý từng hành động chứ đừng có móc, gãi. Con ngồi đó móc, gãi thì con thua trận con rồi. Con hiểu không, bây giờ nó ngứa này, bây giờ mình phải có pháp chứ mình ngồi mình gồng mình với nó mình gồng không nổi đâu. Thật sự con ôm pháp một lúc nó quên mất, con cứ lo ôm Pháp đi. Bây giờ, thí dụ như bây giờ nó bị ngứa, còn mình nó ngứa chỗ này, ngứa chỗ này ngứa chỗ này, hể mình thò tay mình gãi chỗ này thì nó tới chỗ khác nó ngứa chứ nó không phải hết, chỗ này nó hết chứ chỗ khác nó tới. Cho nên mình biết là cái ngứa nó thay truyền, nó móc truyền nhau. Cho nên khi đó mình đừng có gãi, đứng dậy ôm pháp Thân Hành Niệm đi liền, ngồi gồng mình chịu không có nổi với nó đâu, thế nào mình cũng thất trận, cái bệnh ngứa coi nó không chết chứ nó cũng khó lắm chứ, coi như là mình gồng mình, mình chịu thử nó coi, một hơi là mình thua liền.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy ! Cái ngứa nó do nguồn gốc nào tự do nghiệp chướng

của mình hay là do đâu mà khi mà bình thường vậy không có, nhưng mà khi mà ngồi mà tác ý xong rồi tự nhiên nói nhột theo tay, nó quấy lên đầu con đây mà con tác ý hoài nó không đi.

[Trưởng lão]: Cái đó là cái thọ hành, cái phương pháp mình tu cái cảm thọ nó ra nó đánh. Bình thường mình không có ngứa gì hết. Trời ơi ! Vô ngồi tu sao một hơi nó đổ ra liền, đó chính là cái thọ hành bởi vì cái phương pháp mình nó đổ cái nghiệp ra.

[Tu sinh]: ...tùm lum tà la cái mặt, con ngồi con tác ý hết chỗ này nó qua tới bên kia, tác ý bên kia, mà con cứ chỉ: ờ mình phải cho tay, con nghĩ vậy đó, chỉ một cái cũng được, nhưng mình cũng phải tác nhẹ.

[Trưởng lão]: Tác nhẹ, chứ mà gập nó, nó ngứa mà nó nổi mọt lên mà nó ấy, trời ơi, ghê gớm lắm nha, do đó thì mấy con chỉ còn ôm pháp Thân Hành Niệm mấy con đi thôi, đi một hơi nó quên mất, nó không còn.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, cái nhiếp tâm của chúng con không mùi mễ gì với những cái thọ nó đánh kiểu đấy cả, con đã theo dõi, con đã quan sát nó có những lúc con nghĩ rằng lên con chịu đựng, thế nhưng mà nó

cũng lại cũng có kiểu nghiêng răng của nó.

[Trưởng lão]: Cái lực của nó của nó ghê lắm chứ nó không phải.

[Tu sinh]: Bạch Thầy ! có phải đúng là khi chỉ có tu Tứ Niệm Xứ mới là cái pháp mà nghiệp nó dồn đến nặng nhất không ạ?

[Trưởng lão]: Đúng đó con bởi vì Tứ Niệm Xứ nó mới đổ dồn ra hết, nó đổ dồn ra thành ra nó tuôn trào ra nó quét cho nó sạch nó thanh tịnh, bởi vì coi vậy chứ nhất định là trong 7 ngày, 7 tháng, 7 năm nhưng mà 7 năm nó lâu nó không có dồn đâu, mà mình nỗ lực mình tu coi trong 7 ngày nó dồn nó dồn ghê lắm, nó dồn muốn chết nó đổ ra đủ thứ hết. Quyết định mình tu suốt đêm suốt ngày coi 7 ngày đêm coi nó dồn lên coi, cái gì nó cũng dồn ra hết. Bởi vậy mới 7 ngày người ta chứng đạo. Còn nếu mà nó kêu là tu, coi như mấy con tu mà còn ngủ nghỉ rồi đó thì tu 7 năm, nhưng mà cuối cùng phải 7 ngày chiến đấu chứ không phải là 7 năm nữa đâu, nó dồn ra cái lúc mà sắp sửa chứng đạo con nó dồn.

Bây giờ các con biết pháp rồi cách thức biết rồi, Trang bị mấy con đủ rồi bắt đầu mở màn 7 ngày giải phóng thì mấy con sẽ thấy

nó đổ ra, nó đổ ra nó đánh tan nát hết, nó đánh tới bời.

[Tu sinh]: Cái khúc mà chúng đạo thường nhắc nói là chỉ có một lần chết nó mới.

[Trưởng lão]: Trong bấy ngày đó chết, với sống với nó đó.

[Tu sinh]: Con thường nghe những bài viết, mà con hô là để khi nào rảnh con hỏi, khi lúc đó nói đau đớn ở chỗ nào?

[Trưởng lão]: Thôi Thầy nói nội cái ngựa không, nó cứ dồn dập nó tấn công hoài, nó ngựa nó ngựa nó càng ngựa, nó càng ngựa lên nữa con cũng biết đừng có nói chuyện tới cái đau. Nó đau, nó đau tận cùng, nó đau xiết, đau xiết. Nó rất đau tận cùng đau, coi như mình ngắc ngư muốn chết nó, mình cứ ôm chặt Pháp mình tác ý. Cho nên bây giờ mấy con luyện tập cho nó thuần, nó quen đi lúc bấy giờ chỉ còn có biết các ý thôi, tác ý mà đánh cái thọ: Thọ này đi, ra khỏi, cứ vậy mà quyết vẫn giữ cái thân chịu đựng như vậy này, gồng mình lên mà chịu đựng mà tác ý luôn luôn phải nhớ tác ý, chứ còn không tác ý là nó ngã mình xuống liền. Cái pháp tác ý nó dựng mình thân.

[Tu sinh]: Dạ Bạch Thầy, cũng như Thầy Hưng Thuận mà ông kể cuộn băng vậy không, ông cũng đau ghê gớm lắm, ông kể quá trời luôn mà.

[Trưởng lão]: Nhưng mà cái đó ít, cái đó bị tưởng rồi đó, thọ tưởng, cái cảm thọ của tưởng đó, nó vậy đó, còn cái kia là tưởng nghiệp của mình, nó đổ ra ghê gớm lắm, nó đổ ra Thầy nói, tới chừng là coi như là mình mất tiêu rồi, cái bắt đầu hết, coi mình chết rồi đó, nghĩa là đến tận cùng, cái sức mà tận cùng đầu đá của mình với nó mình mất, nó cũng mất, mình cũng mất, mình sống lại, trời ơi đâu mất, rõ ràng là mình đủ lực hết rồi, coi như một lần mình chết đi, sống lại.

[Tu sinh]: Cái cảm giác của một người khi mà đánh mà nó mất, mình mất nó như thế nào?

[Trưởng lão]: Nghĩa là chừng đó cái cảm thọ nó cũng mất, mà mình cũng mất tiêu luôn, mình cũng không biết mình luôn, chừng mà mình sống dậy thì mình thấy toàn bộ thay đổi hết. Coi như mình chết đi rồi mình sống lại.

[Tu sinh]: Con hỏi mọi người ghê gớm quá.

[Trưởng lão]: Tại vì cuộc chiến đấu mà. Kể như là mình chết thì nó cũng chết.

[Tu sinh]: Chúng con mới thành công hả Thầy?

[Trưởng lão]: Mới thành công, nó mới đủ cái lực, đủ nội lực.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, lúc đấy mà ý chí mà sa sút mà kém, mà đầu hàng một cái là trượt rồi đấy,

[Trưởng lão]: À, trượt rồi, thất bại rồi, cái ý chí mà con bị thua một cái là thất bại. Cũng như là con ngựa quá, con gãi cái thì con thua rồi, nó vậy đó. Còn cái này không, chết nó tới chết lặn đó, mất tiêu luôn mình, vẫn là mất tiêu mà ở trong pháp chứ không phải là mất tiêu mà bỏ pháp đâu nha, nghĩa là đang ở trong pháp vậy đó, mà tận cùng cái sức tận cùng của nó, cái mất mình luôn, nó cũng mất mình cũng mất được luôn. Nhưng mà khi tỉnh lại trời ơi, khỏe quá, sung sướng quá.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, sau cái trạng thái mình mất đấy đến lúc tỉnh lại thì chắc là mình khác với mình trước đây?

[Trưởng lão]: Khác xa lắm con.

[Tu sinh]: Không còn như bình thường nữa.

[Trưởng lão]: Mình không có còn chút nào nữa, rõ ràng lắm, dục gì cũng tiêu hết, nó thay đổi hết.

[Tu sinh]: Một lần chết đi đây chính là lần chết đi để lại.

[Trưởng lão]: Chết đi sống trở lại đó, chứ không phải đâu, một lần con sẽ thấy, tới chừng mà mấy con đủ pháp đúng mà mấy con đã nắm vững hết pháp rồi, thì cho một lần chết đi, sống lại. Ai mà chịu chết thì mới sống lại, còn ai chưa dám chịu chết thì thôi, rồi.

[Tu sinh]: Trong vòng mấy ngày đó mình có ăn uống bình thường hay không Thầy?

[Trưởng lão]: Coi như là trong cái thời gian đó nó không có còn thèm ăn uống gì hết đâu con, Trong cái thời gian mà mình quyết chiến đấu coi như là không còn cần ăn uống gì. Nó không có đói. Khi mà mấy con tu tập mấy con thấy mấy con ngồi mà thấy nó an lạc rồi đó, bắt đầu mấy con vô đó rồi mấy con đánh, nó không có cần ăn uống đâu.

Vậy mà cảm thọ nó đánh, nó đánh tan nát, lúc bấy giờ còn đỏi cái thứ gì nữa mấy con. Trời đất ơi, nó đau gần chết mà ở đó đỏi khát, mà nó đủ thứ hết, nó cái này nó đánh nó đôn dập tới cái kia, cái nọ, chứ đâu phải một thứ sao, nó nhiều lắm.

Các con nghe cái chuyện Đức Phật mà nó ma vương đến mà đánh một lúc mà sắp sửa Niết Bàn, nó đủ loại, bắt đầu nó đánh những cái cảm dỗ, nó dụ dỗ mình, nó dụ dỗ mình ghê gớm lắm, tự cái tâm của mình thôi, nó nói này, nói kia, nó gầy đờn cho mình nghe, nó ru mình muốn bỏ cuộc đi ra thôi, không muốn tu, nó dụ đã không được rồi bắt đầu nó đánh tan tác, ghê gớm lắm, nó có những cái lối nó đánh tâm lý mình trước, nó không có đánh cái mạnh trước mình đâu mà nó đánh tâm lý, nó dụ dỗ mình, nó nói tu làm chi cho nó cực này kia. Nó nói đúng lắm, nó nói đúng là thấy đúng cái tâm lý của mình nó muốn siêu lại chứ không phải đâu.

Nhưng mà bởi vì Thầy trang bị cho mấy con cái tri kiến để cho mấy con, đời không có gì hết, toàn là các pháp đều là vô thường hết không có gì, để khi nó dụ dỗ mình là mình có những cái tri kiến đó, cái hiểu biết

đó mình phá nó mới nổi, mình mới chịu đựng nổi, chứ không nó dụ dỗ mình hay lắm, nó là cái tâm lý mà. Rồi bắt đầu nó dụ dỗ không được bắt đầu coi nó đồ ra nó đánh, nó tuôn ra nó đánh cái trận cuối cùng của nó, nó ghê lắm mấy con. Thầy nói tu rồi mới biết được cái con đường, người mà nhất gan hoặc là cái người mà yếu Thầy nói thắng không nổi đâu, coi cái lớp mình vậy mà tới cuối cùng không mấy người đâu, cái người gan dạ là cái người dũng cảm chứ còn lơ mơ là hết, nó cũng lợi ích cho mấy con được một phần nào thôi chứ mình đi tới rồi nó không có được, nó không có được Tứ Thần Lực đâu, bốn cái Thần lực nó không được đâu, chỉ mình chết đi, sống lại mới thay đổi toàn bộ, mình thấy nó mới mẻ, nó không có còn, con người mình là con người mới luôn... hoàn toàn nó không phải còn theo mang cái tâm của mình hiện giờ mình thấy còn tham, sân, si nó giảm chứ nó không có hết, tới chừng chết đi, sống lại nó mới hết thật, nó mới không còn, cái cuộc chiến đấu mà, cái cuộc chiến đấu nó cũng ghê lắm chứ không phải.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, cái chặng từ đây đến cái lúc chứng đạo thì cái chặng nào là

cái chặng quyết liệt nhất ạ?

[Trưởng lão]: Cái chặng mà quyết liệt nhất là cái chặng cuối cùng của Tứ Niệm Xứ con, chặng cuối cùng, cho nên từ đây là chứng đạo là Thầy trang bị cho mấy con xong rồi bắt đầu mấy con vô mấy con tu trong một cái thời gian rồi, mấy con biết cách tác chiến rồi đang hoàng rồi nó bắt đầu nó quyết định cho mình một tuần lễ, một tuần lễ quyết định của nó đó, chứ không phải là, một tuần lễ thôi, bởi vì Đức Phật nói bảy ngày mà, một tuần lễ quyết định cuộc đời tu của mình, bây giờ mình đã trang bị đầy đủ rồi, chứ không phải tu cảm chừng, cảm chừng vậy đâu.

Bây giờ là đang tập luyện để cho nó quen, nó quen với mình sử dụng, áp dụng những cái phương pháp, tới chừng mà mở mặt trận mà đánh 7 ngày đêm để giải phóng là quyết định rồi, một chết, hai sống đó. Cho nên Thầy thường nhắc mấy con, một chết, hai sống đó, là lúc bấy giờ. Chứ còn bây giờ mà một chết, hai sống là nói chơi vậy chứ còn chưa có phải đâu, chưa phải quyết liệt, tới chừng đó là chừng quyết liệt. Chừng mà Thầy mở, Thầy cho mấy con bây giờ mở mặt trận đánh, cái người nào mà Thầy đã thấy

được, chứ còn chưa được Thầy không cho đâu, tu chơi chơi vậy thôi chứ còn không cho. Nghĩa là Thầy phải hướng dẫn cho các con tri kiến đầy đủ để mấy cái đòn tâm lý của nó, nó đánh không qua được cái chánh tri kiến của mấy con đâu, nó đánh không thủng qua cái hàng rào chiến đấu của mấy con bằng cái tâm lý đó đâu, nó đánh không được. Cho nên Thầy trang bị cho mấy con, cho nên vì vậy mà những cái điều mà cần thiết nhỏ nhất đều là mấy con phải hiểu hết, cái Định Vô Lậu đó, mở triển khai cái tri kiến mấy con, bởi vì cái này nó đánh bật mình ra hết.

Rồi tới những cái phương pháp mà nhiếp tâm, an trú tâm đó, để cho mấy con có cái chỗ nhiếp tâm, an trú tâm cho nó vững vàng, để đánh những cái cảm thọ chứ còn lơ mơ nó đánh mấy con bật gốc ra hết, chứ nó không dễ đâu, cái lực của nó mà cái lực nghiệp nó mạnh lắm chứ nó không có yếu đâu, nó đau mấy con thấy nó đau ít ít vậy thôi không có gì, chứ nó đau vô, đau siết mấy con, bò càng chứ đừng có nói, chỉ còn có lúc bây giờ chỉ còn có nhớ thuốc thôi, pháp quên hết.

[Tu sinh]: Uống thuốc là đầu hàng đó.

[Trưởng lão]: Chỉ còn nhớ thuốc thôi, bởi vì lúc bấy giờ các con thấy khi mà nó đau vậy đó thì chỉ còn có cái phản xạ tự nhiên là cái ham sống, cho nên nó vô minh cách kỳ lạ lắm chứ nó không phải đâu, nó chỉ còn bây giờ làm sao mà có thuốc uống thôi, chứ không ấy, nghĩa là nó bây giờ nó muốn sống cho nên nó đi uống thuốc, nó quên mất, tại vì cái đó là cái quen của nó, cái thói quen của nó là phải uống thuốc chứ nó không phải là nghĩ thuốc nó không phải là cái sống được đâu. Cho nên, người ta trang bị cho mấy con đầy đủ hết rồi mấy con mới tác chiến chứ còn lơ mơ mấy con tác chiến là mấy con chỉ thất bại thôi mấy con không có thắng đâu. Bây giờ cỡ sức bây giờ Thầy cho mấy con tác chiến coi, cứ thức suốt đêm, 7 ngày, 7 đêm thôi mấy con sẽ biết.

Hôn trầm, thù miên nó giãng mấy con liền, nó bỏ cuộc liền, thấy như mình không có tu nổi.

[Tu sinh]: Thầy nói tụi con cũng phải y vậy đó?

[Trưởng lão]: Y vậy, người nào thì, bởi vì thì dụ như ở trong cái lớp học này 20

người, mà cái tri kiến trang bị đầy đủ mới cho mấy con lên lớp, mà cái tri kiến nó chưa có đầy đủ không có cho lên lớp. Bởi vì cái lớp đào tạo, người ta biết cái người này nó sẽ đứng vào cái chỗ đó là họ sử dụng được, mà cái người này chưa đủ tới chỗ đó là họ thất bại. Cho họ vô họ tu như vậy mất công mình, cho nên coi như vậy chứ trong lớp này Thầy chọn người. Chọn người cho lên lớp chứ không phải, người nào được mới cho lên lên chứ người nào không được cho ở lại cái lớp đó học, còn phải học nữa, để triển khai cái Định Vô Lậu bởi vì cái Định Vô Lậu, nó vô lậu, nó làm cho mình hết lậu hoặc nó mới chứng quả được, mà cái Định Vô Lậu cái tri kiến mà nó không có thông suốt thì nó không vô lậu được.

Thầy nói như thế này, bây giờ mấy con từ cái ngày mấy con học tới nay là hai tháng mấy rồi, về cái Định Vô Lậu, cái tri kiến nó có giảm những cái sự ham muốn trong lòng của mấy con nhiều lắm chứ không phải ít đâu. Nó giảm, mấy con có gì đâu mà chỉ hiểu thôi chứ gì, vậy mà nó giảm.

[Tu sinh]: Bạch Thầy nó giảm lúc nào con không biết, bây giờ ngồi điểm lại các

việc, kiểm tra thì mới thấy là nó giảm.

[Trưởng lão]: Mới thấy nó giảm, đúng đó mấy con, mà càng học, càng thâm sâu càng nhiều nữa, mà bây giờ thí dụ như bây giờ Thầy cho nên vì vậy những cái tài liệu mà cần thiết như mấy con mà viết những cái tài liệu nó đi tới cái chi li của nó để cho mình thông suốt, thấu suốt của cái Định Vô Lậu đó. Thì những cái tài liệu này được in ra để cho mấy con đọc đi, đọc lại chứ nhiều khi mấy con không có mấy con quên. Coi vậy chứ đâu phải mấy con nhớ đâu, đọc rồi cái mấy con quên. Thôi Thầy nói thí dụ như cái bài mà các pháp vô thường của Nguyên Thanh nó viết nó ghi, nó nhớ ở trong cái đầu nó từ ngày tháng nào là xảy ra ở trên thế giới này.

Bây giờ hỏi cái năm nào động đất ở đâu hay là sóng Thần như thế nào mấy con có nhớ hay chết bao nhiêu người có nhớ, nếu mà không có tài liệu làm sao mấy con nhớ.

[Tu sinh]: Bạch Thầy ! Con thưa Thầy, con suy nghĩ ở chỗ này thế này, con trình Thầy để Thầy dạy cho. Cái tri kiến ở đây là cái tri kiến giải thoát, cái tri kiến tự mình tư duy, tự mình đào sâu nhiều tầng như là bóc

hết cái vỏ ngoài thì bóc đến vỏ trong, bóc mãi, chứ không phải là cái tri kiến của sự chấp vá, nhất ở đoạn này, lấy ở đoạn kia đó là thứ thông minh rởm, thông minh khôn lỏi, cắt chỗ này, cắt đoạn kia xong chấp nó vào, cấu trúc vào.

[Trưởng lão]: Không phải, con không hiểu.

[Tu sinh]: Cái đó con thấy không phải của mình. Bạch Thầy, con thấy không phải là của mình.

[Trưởng lão]: Không phải, bây giờ Thầy hỏi này, con có cái tri kiến hiểu biết ít ra con phải đi học, có phải chấp vá không?

[Tu sinh]: Bạch Thầy, đây là tích tập lại. Học có rồi mới biến nó thành cái của mình cơ. Chứ không bạch Thầy.

[Trưởng lão]: Chưa, nói biến của con là con phải tu, mà con không tu con không biến được. Bây giờ nếu mà con không có nhờ Phật pháp con không hiểu được đâu, thì từ cái chỗ phải tích tập của người khác chứ, của Phật chứ gì? Con thấy hiểu không? Bây giờ mới biến thành bắt đầu con tu, con áp dụng vào Tứ Niệm Xứ con tu tức là con

chuyển nó đó. Còn bây giờ con cứ con học mà con không tu tức là cái tri kiến của nhà học giả, của bác học. Con hiểu không?

Bây giờ người ta khai triển cái tri kiến bắt đầu người ta thu thập tất cả những cái hiểu biết, từ Phật pháp, từ tất cả ngoài đời, tất cả những cái gì mà như thật, nếu mà không có những cái hiểu biết này con làm sao con hiểu biết.

[Tu sinh]: Vâng, Thầy dạy thì như thế là.

[Trưởng lão]: Có phải không, bắt đầu bây giờ tới cái giai đoạn tu, cho nên người ta triển khai cái Chánh tri kiến hiểu như thật, nhưng mà không có những cái người khác làm sao chúng ta có cái hiểu. Con hiểu không, nếu mình không đi học thì ai trang bị cho mình cái lớp 12 để cho mình có đủ sự hiểu biết.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con thấy rõ, thấy rõ là phải học ạ, phải lấy của người ta, nhưng mà đây của người ta để biến thành của cái của mình ạ, chứ không phải lấy.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, bây giờ tới cái lớp mà Thầy dạy con tu, con mới biến thành

của người ta mới thành của mình, mà giờ chưa tới cái lớp tu, mà mới cái lớp tri kiến, mà bây giờ con cứ nghĩ bây giờ mình phải mau hay mình sao, mà trong khi đó mình chưa có đủ khả năng mình moi, thì bắt buộc mình phải gom của người ta lại để cho cái tri kiến mình nó đầy đủ rồi, bắt đầu giờ áp dụng vô nó mới thành cái của mình.

[Tu sinh]: Bạch Thầy ! Cách tiêu hóa đó là cách tiêu hóa chết, cách tiêu hóa của trẻ con, chưa thể ăn được thịt bò, mà đang ăn bột mà lại như thế tức là tự làm hại mình. Con thì con thấy thế này. Tất cả chúng con đều gắng học những điều mà Thầy đã dạy, tức là những cái gì mà Thầy nói ở trong sách thì con đều nói theo cái cách nói của Thầy, chứ làm sao con có thể nói cái gì khác, nếu con nói cái gì khác thì con đã không ngồi ở đây. Nhưng con phải nói bằng con, bằng cái nhận thức của con, bằng những vấn đề mà Thầy dạy, con tiếp thu rồi con thấy hay ở chỗ nào, và chỗ nào con hiểu được đến đâu thì con trình bày như thế thì như thế con mới tiến lên được. Chứ còn nếu con không có cái phương pháp tu và học đúng.

[Trưởng lão]: Không, Thầy chưa dạy

con tới cái áp dụng, nhưng mà con đã áp dụng trước, những cái bài con, con đã áp dụng trước cho con, nhưng mà nó chưa đúng phải cái lớp, có nhiều khi mình đi trước, nhưng mình đi trước không sâu, tại vì cái sự hiểu biết của mình nó chưa rộng rãi. Bây giờ nói về các pháp vô thường, mà cái sự hiểu biết của con có nhúm đó thôi, rồi con áp dụng vô con, cũng như cái bài của Diệu Vân cũng áp dụng vô, nó hay, mình thấy nó thực tế nhưng mà sự thật ra nó không rộng.

Bây giờ là đứng ở trong cái lớp mà mình cần phải gom lại cái sự hiểu biết của bao nhiêu người để trở thành cái hiểu biết của mình, tức là mình mới tích tập. Sau đó người ta dạy mình áp dụng vô thì lấy cái hiểu biết đó nó trở thành cái của mình nó mới là tuyệt vời. Còn con, mình không có chịu tích tập của người ta, mình lấy. Bây giờ Thầy nói có một số thôi chứ chưa hết đâu, phải không, Thầy có ở không đâu mà Thầy nói hết, cho nên nhờ người này chút, người kia chút, mình tích tập lại thành ra cái hiểu biết này là cái mình muốn trở thành cái hiểu biết thì phải nó có hiểu biết của mọi người chứ đâu phải đâu của một mình mình được.

Sau khi mình tích tập rồi, bắt đầu Đức Phật, tám cái lớp học của người ta mà, bây giờ mới vô lớp Chánh Kiến mình cứ áp dụng vô như vậy, mình cho rằng cái đó là cái của mình, chứ thật ra nó chưa, mình đã biến từ cái hiểu biết nhỏ của mình nó có chút đó thôi. Con bây giờ con tư duy nữa con hết biết, con chỉ có lặp đi, lặp lại có cái nhóm của con thôi, nó chút cái hiểu biết của con thôi. Nhưng mà cái hiểu biết của con ít ra nó cũng tích tập những cái hiểu biết của người khác, mà bây giờ con mới tư duy được, áp dụng vào cái đời sống, cho nên cái bài của con nó có thực tế, nó không có mệnh mông, nhưng mà nó thực tế. Nhưng mà cái lớp đó nó khác, nó chưa tới.

Con biết tới cái lớp như thế nào? Bây giờ Thầy nói như thế này này, cái lớp mà đầu tiên học Chánh Kiến, Chánh Tư Duy, Chánh Ngữ này, nó mới làm cái lớp để mà huân những cái hiểu biết của người khác chứ mình chưa có gì của mình trong này hết, mà tới Chánh Nghiệp, Chánh Mạng là bắt đầu thực hiện. Con phải biết lớp người ta, người ta chưa có dạy tới tới lớp Chánh Mạng, Chánh Nghiệp mà con bây giờ đã áp dụng vô, mấy con đi sai lớp rồi, đi sai cái lớp

của Bát Chánh Đạo của người ta rồi.

Cho nên, mấy bài Thầy nói, cũng như bây giờ Thầy đưa ra, Thầy cho con thấy cái bài của con, Thầy chỉ viết cái tựa giới thiệu thôi. Nó bài đạo đức của con viết, Thầy chỉ cho cái tựa, thì con đủ biết áp dụng chút xíu à, chứ cái hiểu biết của con chưa có bao gồm rộng, nó còn cái sự hiểu biết rất nhiều nữa.

[Tu sinh]: Bạch Thầy ! Con chỗ ấy cũng chỉ nhằm với mục đích giới thiệu thôi, vì trước một vấn đề vô cùng lớn con nói rằng không những một cuốn sách mà có thể nhiều cuốn sách về đề tài ấy thế nên ở đây cũng chỉ mới là phần giới thiệu, nhưng mà con thì con quan niệm thế này. Tất cả những sự tích tập lại thì phải trên cái bình diện rất rộng, nhưng ở cái lĩnh vực của nó chứ không thể là cái khác được, thế và đến đâu cũng phải một phương châm rằng phải biến tất cả những cái đó thành cái của mình, chứ không thể học theo kiểu vác nguyên si, bẻ của người ta từ chỗ nọ.

[Trưởng lão]: Ui da ! Con, cái lớp học này là cái lớp học đang người ta đang đem tất cả những cái sự hiểu biết kiến thức để trở thành cái sự hiểu biết của mình, nếu mà thật

phải có một cái sự kiến thức như vậy. Sau khi lần lượt từng lớp cho nên vì vậy mà mấy con đưa ra cái bài Thầy nói đạo đức nhân bản, mấy con viết cái bài mấy con tưởng đó là đạo đức nhân bản, cái tên của một bộ sách của người ta đạo đức nhân bản nó rộng mênh mông lận chứ nó không có ít đâu, cho nên đây chỉ là giới thiệu cô đọng lại để mà giới thiệu cái lời giới thiệu thôi chứ chưa phải là cái bài đạo đức, con hiểu không. Cho nên chưa phải là lúc này là áp dụng nhưng mà Thầy thử coi cái trình độ của mấy con thu thập coi hiểu biết hay không. Nhưng mà Thầy thấy cái sự trình độ của mấy con chưa có hiểu biết. Thầy nói, có người Thầy nói ra người ta hiểu biết, có người nói người ta chưa hiểu biết, cho nên mấy con nhiều khi viết bài thì hiểu biết về sự hiểu biết của mấy con quá cạn. Thầy đọc bài Thầy biết liền, chưa có thâm sâu đâu.

Còn nguyên Thanh thì Thầy nói thực sự ra, nó có cái trình độ nhớ chứ còn thật sự đem một đồng sách ra mà nó đọc chắc chắn là một tuần lễ nó chưa viết được, kêu là đang tham cứu ít ra cũng đôi ba tuần mới viết được cái bài vậy. Còn cái này cái đầu nổi nhớ, nó nhớ cho nên vì vậy mà nói về cái đó

nó nhận ra được, nó nhận ra được cái lớp Chánh kiến của nó, nó phải đem cái này ra. Dem tất cả những cái sự hiểu biết này ra tức là kiến thức, phải không?

Rồi bây giờ từ cái kiến thức đó mới đưa tới cái lớp khác, nó sẽ ở trên lớp khác, nó nhận ra được, Còn mấy con nhận ra không được cho nên mấy con lộn xộn, cái lớp người ta đang dạy lớp Chánh kiến mà con đem lớp Chánh Mạnh, Chánh Nghiệp ra mấy con nói, trời. Các con thấy sai không? Cũng như bây giờ Thầy dạy con lớp 1, mà con sẵn có một cái toán, rồi chữ này kia, con đem vô đây con đưa ra, làm người ta thấy. Trời ơi! Cái bài này hay quá, áp dụng vào hay quá, nhưng mà sự thật đây cái lớp này đâu phải là cái chỗ này, nó không phải, cái lớp nào nó ra chỗ này.

Thí dụ như bây giờ Thầy mới dạy ở cái lớp 1 này, nó mới có học đếm số thôi, con đem ra cộng, trừ, nhân, chia. Trời ơi, mấy cái thằng mà nó mới vô học một hai, trời ơi, thằng này sao giỏi quá trời đất, cộng, trừ, nhân, chia mình đâu biết đâu làm, nhưng mà sự thật cái này nó không phải cái lớp này, nó cuối năm hay hoặc là nó qua cái lớp 2.

Các con biết cái sai của mấy con là cái sai chỗ đó. Bởi vì Thầy đưa ra cái lớp Bát Chánh Đạo. 8 cái lớp của người ta, cái lớp Chánh kiến đầu tiên thì Thầy tập trung cho mấy con học vào cái lớp Chánh kiến. Thì trong cái trình độ của mấy con nó không phải là như trẻ con mà nó chưa có biết gì, nó chưa có biết gì đứa nào nó cũng có biết mở cái này, cái kia. Nhưng mà khi mấy con đưa vào cái lớp 1, mấy con sẽ chơi với trong cái lớp 1 liền. Nhìn qua cái kiến thức hiểu biết của mấy con thì mấy con không có được thu thập những cái kiến thức rộng rãi. Như vậy lớp này là lớp Chánh kiến mà, Lớp Chánh tri kiến để làm cho chúng ta hiểu biết thôi chứ đâu phải dạy chúng ta áp dụng, các con thấy chưa? Thấy cái lỗi của mấy con chưa, Thầy đâu có dạy mấy con áp dụng đâu, Thầy dạy cho mấy con hiểu, bởi vì triển khai cái Định Vô Lậu là mục đích làm cho chúng ta hiểu, hiểu cho rõ hiểu như thật thôi chứ chưa có dạy áp dụng. Vậy mà Thầy dạy cho mấy con cách thức để mà nhìn lại Tứ Niệm Xứ như bắt đầu. Hồi nào tới giờ mới con tu Tứ Niệm Xứ chứ đâu phải không có đâu, có phải không? Rồi hồi nào tới giờ mấy con nhiếp tâm, an trú tâm, đi 30 phút, 1 giờ.

Thầy dạy cho mấy con 1 phút, Thầy đi lại bắt đầu, nhưng mà lẽ ra cái lúc này chỉ đại khái cho mấy con biết cái sơ khởi thôi.

Cho nên, Thầy dạy cái lớp nào mấy con học cái lớp nấy, Thầy thường nói: Thầy dạy đâu học đó, đừng có làm hơn, mấy con làm hơn thì mấy con không có chú ý cái mà cái lớp của mấy con đang học, mình triển khai hết cái tri kiến của mình trên cái phần này. Bởi vì tất cả bạn bè đều là Thầy của mình hết, người nào có cái gì hơn thì mình nên học, bạn của mình, mình học bạn mà nó đâu có xấu đâu. Mình chưa chắc đã là mình hơn đâu, cho nên vì vậy mình nên học bạn, Cái nào của cái người bạn hay thì mình học mà cái dở mình đừng học, đó là mình học bạn.

Cho nên vì vậy mấy con cứ tự ngã mình là hay, không phải đâu, Ở đời này không có người nào hay, cái người hay là cái người phải chứng đạt Tam Minh. Nếu người ta phải chứng đạt người ta có đủ cái trí tuệ Tam Minh người ta quan sát quá khứ, vị lai, người ta nhìn cả vũ trụ được. Còn mình chưa có được thì cái tri kiến học hỏi của mình thì có cái người này ở góc độ này họ hay, góc độ

khác họ dở, chứ không phải là toàn bộ họ dở hết đâu. Còn mình mình cũng có góc độ hay của mình, thì người khác họ sẽ lấy cái hay của mình họ học, thì do đó ở đây mình lại học những cái hay của người khác, để trở thành cái hay toàn diện cho mình.

Còn mình không biết, mình học của người khác thì coi như mình người dở. Cho nên từ cái kinh nghiệm mà mấy con ngồi đây, nghe Thầy giảng dạy cho mấy con rút tĩa từng kinh nghiệm của người tu này, cho đến người tu khác, mấy con rút tĩa lại từ mình mới quan sát lại mình mới ngồi mình tu nó mới chín chắn.

Còn không chịu, quý Thầy mà không chịu quý Thầy cứ nghĩ tưởng mình tu vậy đúng. Sự thật ra cái ngày hôm nay là cái ngày để cho mọi người mà người ta có thắc mắc, mình ít ra mình bỏ cái thời gian tu đi mình cứ nghĩ, mình cứ ngỡ tưởng mình ở trong thất, như quý Thầy bây giờ ở trong thất quý Thầy cứ tưởng là quý Thầy tu được sao. Nếu được thì quý Thầy đã từ lâu rồi. Thầy nói thật sự quý Thầy đã tu chứng lâu rồi. Cuối cùng quý Thầy mấy con thấy bao nhiêu năm quý Thầy về đây mấy con. bây giờ như Thầy

Chân Thành, Thầy cứ nghĩ rằng mình không có cần học ai nữa hết mình chỉ tu, chưa chắc. Mình phải đi lượm lặt kinh nghiệm của từng người khác khi người ta hỏi, mình phải ngồi lắng nghe. Cho nên mình đừng có nghĩ tưởng là mình hay, sự thật ra mình hay mình đã tu chứng rồi.

Ở đây Thầy nói thật sự Thầy dạy cái lớp Chánh kiến Thầy biết cái tầm vóc của mấy con ở chỗ mức độ nào rồi, Thầy tổ chức cái lớp này ra thì Thầy biết rồi. Cái tri kiến của mấy con để mà hiểu tất cả các pháp Vô Thường, các pháp trên thế gian này như thật thì mấy con chưa có đủ cái kiến thức để mà hiểu. Về Phật pháp mấy con chưa có đủ kiến thức mà đọc hết cái tạng kinh của Phật, mấy con có học đâu, mấy con cứ nghe lồm bồm rồi nghiên cứu tập kinh này, tập kinh khác chứ mấy con có cái chương trình học tập ở trong cái kiến thức đó đâu, làm sao mấy con hiểu.

Cho nên mấy con cần phải hiểu trước, hiểu nó mới có áp dụng. Các con nghe Đạo Phật, đạo trí tuệ, trí tuệ đâu có phải là Tuệ Tam Minh, Tuệ Tam Minh là cái cuối cùng, trí tuệ đây là cái tri kiến của chúng ta phải

hiểu biết, mà thiếu hiểu biết là mấy con không tu được cái này đâu, Thầy nói thật sự mà. Mà đạo Phật dạy chúng ta cái Định Vô Lậu là triển khai cái tri kiến chứ gì để cho nó thành vô lậu, nó không bị ức chế.

Nếu mấy con nói tu dốt thì làm sao có 8 cái lớp này ra đời, làm sao có Bát Chánh Đạo. Nếu mình dốt mình đâu có cần gì hiểu biết, cứ nhiếp tâm. Thì bao đời mấy con thấy, bao đời xả được tâm không ức chế tâm thì thành tướng, tu riết mọi người học, cho nên vì vậy mà con đường của đạo Phật nó bít mất rồi, có biết cái chỗ nào đâu. Cho nên tri kiến chúng ta, cái lớp tri kiến là triển khai cái sự hiểu biết chúng ta, để chúng ta xả tâm đó, chứ không phải ngồi ức chế tâm mà hít thở để cho không có vọng tưởng đâu, vọng tưởng không có là do chúng ta xả tâm, mà tri kiến không có mấy con lấy gì mấy con xả. Mấy con được có nhúm này mấy con đủ sức xả không? Mà không đủ sức xả mà mấy con nhiếp tâm thì ức chế, các con hiểu.

Cho nên các con phải cần mở cái tầm rộng ra nhìn, nhìn toàn bộ các pháp để cho thấy. Cho nên Thầy đưa cái bài học nhân quả trước, mà muốn chứng minh được nhân quả

thì phải chứng minh nhân quả thảo mộc, các con thấy đi từng bước, cái chương trình giáo dục người ta rõ ràng mà để triển khai cái tri kiến hiểu biết của người ta mà, cho nên khi mà cái hiểu biết xong rồi mấy con thấy như thế nào? Có cái gì qua mặt các con được không? Có ác pháp nào qua mặt làm cho các con vô minh được không?

Cho nên cái học như vậy, mà may mắn ở trong lớp chúng ta có một cái người trí nhớ, Thầy nói kiếm một Thầy Chân Quang khó kiếm lắm mấy con, mà Thầy Chân Quang bị đi, bị Thường Chiếu đi, huynh đệ đi, cho nên Thầy Chân Quang bị biệt chúng. Lẽ ra Thầy Thanh Từ biết Thầy Chân Quang là cái người có tài, tập trung cho Thầy Chân Quang, bây giờ Thầy Chân Quang đứng một góc trời, đâu có thua gì hòa thượng Thanh Từ mấy con. Thầy biết cái người có tài mà có cái trí nhớ ghê gớm, Thầy nhận xét, khi mà Thầy Chân Quang về đây Thầy thấy con người này không phải là con người thường, Thầy đã nhận xét từ cái lúc ban đầu, bởi vì Thầy có cái trí tuệ Thầy nhận người. Bây giờ một số đông mấy con, Thầy nói mấy con không thể làm như Thầy Chân Quang được, con cứ nghĩ đi, mấy con tu vậy chứ mấy con

không bằng Thầy Chân Quang đâu.

Và bây giờ nhìn lại Nguyên Thanh, Thầy nói rằng cái số nữ không có người nào hơn Nguyên Thanh được, Thầy biết chắc điều đó, qua những cái bài đó mấy con, mấy con đọc. Từ cái chỗ bài nào Thầy đưa cho mấy con thấy cái khả năng của nó chỗ nào mấy con nhớ không, nó nghe nói rồi nó nhớ. Mà nó nhớ đúng chứ không phải nhớ sai đâu, Thầy nói rồi cái nó về nó làm đúng, không sai. Cái dàn bài Thầy nói rồi, còn mấy con làm sai, mấy con không hiểu, thì thử cái chỗ mà cái trí tuệ của mình hiểu được cái ý của ông Thầy muốn dạy mình cái điều đó quan trọng, mấy con hiểu một phần, mấy con không nắm vững hết. Qua những cái bài mà mấy con đọc coi nó hiểu Thầy không? Nếu nó không hiểu nó đâu làm sao đúng được. Và cái trí nhớ nó, các con thấy, Thầy nói đem một cái đồng sách ra mà để nghiêm cứu, mà để ngày, giờ, tháng như vậy, phải đọc kỹ lưỡng mới ghi chép mới được chứ đâu phải dễ, mấy con thấy cái người tài nó khác, nó khác với cái người bình thường.

Con có thể học tới tiền sĩ con học là con phải gạo, còn cái người tài người ta không

có học nhiều đâu, người ta đọc qua người ta nhớ liền, bởi vì cuộc đời Thầy, Thầy đã gặp những cái người này, đầu tiên hỏi còn nhỏ mà Thầy đi học, có một người bạn rất tài, cái kiểu nó như vậy, kế đó là sau đó là Thầy Chân Quang. Khi mà Thầy ở trong các Phật học viện biết bao nhiêu quý Thầy không, ở chùa này đến chùa khác biết bao nhiêu người đều là bình thường hết, không có cái người mà trội bậc, cho đến khi mà Thầy Chân Quang, tức Thầy Thông Huyền hỏi đó, khi mà về đây Thầy xuống Thầy lãnh Thầy Thông Huyền về đây ở Thầy trong một tháng Thầy đã nhận ra cái con người này không phải thường đâu.

Rồi bây giờ tới Nguyên Thanh, Thầy thấy con người này không phải bình thường, cho nên nó muốn điều khiển người ta chứ nó không bao giờ nó để người ta điều khiển nó, cái cách thức của Nguyên Thanh cũng như Thầy Chân Quang hỏi trước.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Cái nhớ dai như Thầy bữa trước nói là cộng với cái thông minh hai cái mới đầy đủ.

[Trưởng lão]: Mới đầy đủ con, chứ nhớ dai mà không thông minh thì cũng không

được con, phải có cái thông minh, mà Thầy Chân Quang hỏi đó thông minh lắm.

[Tu sinh]: Con có mấy gái nó học bài nó lên lớp nó không cần học bài mà nó cần nhìn sơ rồi nó thuộc bài, ở bên... nó cũng làm nhang với sư cô bạch Thầy, biết nó có khả năng đó con thấy được

[Trưởng lão]: Có dịp nào con cho nó về đây Thầy.

[Tu sinh]: Hỏi nào con cho nó về.

[Trưởng lão]: Nó có cái thông minh kỳ lạ con, những cái người đó là những người nó có tài lắm, nhưng mà cái điều kiện không khéo là rất nguy hiểm.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, có những người nhớ dai, như là ông Lê Quý Đôn, thì ông có thể nhớ đến cái mức độ, ông có thể đọc cuốn sách mà ông nhớ hết tất cả. Ông đọc quyển sổ nợ đã ghi lại hết, thế mà rồi đến lúc ông ấy nhớ lại được hết, thế nhưng mà có những người nhớ thì báo của ta đã đưa tin, cháu nó đọc một tờ báo, đọc một trang sách nó đọc lại không sót một dấu phẩy nào, thế nhưng mà đưa trẻ cho đến nay mấy chục năm cho đến bây giờ nó chả có tên tuổi gì cả.

[Trưởng lão]: Nó tên tuổi nó nhớ, nhưng mà nó không thông minh, nó phải cộng, con hỏi cái đó hai cái đúng, thông minh là thí dụ như Thầy nói là cái nó nhận ra được, còn không thông minh thì mình làm trật, nó không đúng, cho nên nó kèm theo cái nhớ là một, mà cái thông minh, Thầy Thông Huyền nhớ là một, thông minh ghê lắm, xuất chúng lắm chứ không phải là.

[Tu sinh]: Hồi nào xong hè nếu mà rảnh, Thầy cho con về con dẫn nó lên đây chơi.

[Trưởng lão]: Được mà con, được, nó là điều kiện rồi để coi, cho nên trong cái thời mà Tam Quốc là con biết Viên Tu là cái trí nhớ cũng ghê lắm, ông đến ông đọc cái Tào Mạnh Đức Kinh, ông chưa có biết, cái ông Tào Tháo ông viết, đâu có ai viết đâu. Ông đọc qua rồi cái ông thuộc lâu, rồi bây giờ đó ờ, ông trả lại cho Tào Tháo ông nói rằng tập sách này trẻ con ở bên tôi nó đọc cái này vanh vách hết, thuộc lâu hết, cái này có hay ho gì đâu. Thì Tào Tháo trách nghiệm thử ông, biểu ông đọc lại một hai trang, ông đọc vanh vách không có sai một chữ. Trí nhớ nó vậy đó, nhưng mà tại sao ông không làm nên

sự nghiệp, ông không thông minh. Cái nhớ là có nhưng cái thông minh không có, cái thông minh thí dụ như bây giờ Thầy nói thế này, Thầy nói ra một cái điều, cái ý của Thầy như vậy mà người ta thông minh người ta nhận ra được cái ý, gọi là thông minh. Thầy nói ra mà mấy con không nhận ra được, cái thông minh nó không có, các con hiểu chỗ đó.

[Tu sinh]: Hồi con đọc truyện Tàu nhiều lắm mà sao giờ con quên không nhớ chút nào hết, không biết, nếu mà nhớ dai thì con đọc sách truyện Tàu nhiều lắm, tại ông ngoại con có chữ Tàu của Trung Quốc, ông có nhiều lắm, ông có đầy đủ hết luôn, con đọc gần hết luôn, sao bây giờ không nhớ bao nhiêu, trí nhớ nó kém.

[Trưởng lão]: Quên, cái đó là cái phần trí nhớ con kém

139-(LCK-058B)

- * Phải học tập tri kiến xả tâm
- * Vấn đạo Bát Chánh Đạo
- * Áp dụng Định Vô Lậu
- * Tứ Niệm Xứ
- * Tướng từ tâm sanh

Cho nên trong cái khi đó mấy con thấy cái lớp Chánh Kiến bởi vì đạo Phật nó có tám lớp, từ cái Chánh Kiến, Chánh Tư Duy, Chánh Ngữ nó thuộc về cái triển khai cái sự hiểu biết, cái kiến thức của mình hiểu biết về Phật Giáo, nó hiểu cho rõ, bây giờ nói về nhân quả nó phải hiểu cho rõ nhân quả, nó hiểu về các pháp Vô thường, phải hiểu cho rõ các pháp Vô thường, rồi nó hiểu về bất tịnh nó phải hiểu cho rõ từng cái chi tiết của cái sự bất tịnh để cho nó làm cho nó hiểu rõ rồi, mà khi mà nó hiểu rõ vậy coi vậy chứ tự nó nó giảm cái sắc dục nó.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, có lúc con nghĩ là Thầy dạy chúng con ở lớp Chánh

Kiến đây nhưng mà sự thực thì Thầy đã dạy chúng con cả về Chánh Tư Duy, cả Chánh Ngũ rồi, tức là đã kết hợp cùng học mấy cái chánh rồi.

[Trưởng lão]: Nó có cái tư duy nhưng mà chưa con, tới đây mà dạy cái lớp Chánh Tư Duy buộc mấy con phải tư duy như thế nào đúng, còn bây giờ để mấy con tự tư duy mà. Nó có tư duy trong đó, bởi vì Chánh Kiến con phải suy nghĩ rồi chứ gì, nhưng mà nó tư duy của cái Chánh Kiến, chứ đâu phải tư duy của tư duy. Các con tưởng bây giờ mình học lớp này nó có lớp này đâu, không phải, các con lầm. Bởi vì Chánh Kiến trong tư duy của Chánh Kiến, tức là thu thập những cái hiểu biết của Chánh Kiến bằng cái suy tư của mình, vừa học hỏi, vừa suy tư để mà huân cái hiểu biết đó, để nó có cái sự hiểu biết. Rồi bắt đầu bây giờ tư duy trên tư duy, còn chánh Ngũ con thấy không, Thầy chỉ nói ở trong cái bài kia để Chánh Kiến, nói cái ái ngữ rồi vậy thôi hay hoặc là cái ác ngữ, cái tà ngữ cái Chánh Ngũ thôi. Đây là nó ở trên cái lớp Chánh Kiến chứ chưa phải là Chánh Ngũ, Chánh Ngũ mấy con biết Thầy dạy những cái oai nghi tế hạnh từ cái lời nói của mấy con chứ đâu phải vậy, đâu phải

nói sơ sơ, suông suông đâu, tức là phải nói cái lời nói nó như thế nào, người ta dạy cho mình từng cái lời nói, đạo Phật mấy con biết người ta cho một cái lớp, người ta có cái thời gian người ta dạy cho mình chứ đâu phải là nói sơ sơ. Như bây giờ con vừa học Chánh Ngữ, và con vừa học cái lớp Chánh Kiến để có Chánh Ngữ, Chánh Tư Duy trong đó, nó có cả Chánh Mạng trong đó nữa nhưng mà nó không phải, nó lại thuộc về Chánh Kiến, nó chưa. Cho nên vì vậy mà bắt buộc mấy con hành nó có nằm ở trong cái Chánh Kiến có cái Chánh Mạng trong đó, nhưng mà nó không phải là

Chánh Mạng đâu. Tới học tập Chánh Mạng rồi mấy con sẽ biết. Nó đã nói Chánh mà mình đâu có phải học sơ sơ như vậy được, áp dụng chung chung như vậy được, cái này là chung chung.

Bây giờ cái Chánh Kiến mấy con mới Thấy Thầy triển khai cái Chánh Kiến của mấy con, đó chính cái chỗ đó đó, cái chỗ hiểu biết của mấy con, đó mới gọi là Chánh Kiến, con hiểu chưa? Rồi bắt đầu bây giờ Chánh Tư Duy buộc lòng bây giờ mấy con tư duy như thế nào người ta dạy cách thức tự

tư duy chứ, mà Thầy sợ là Thầy không có đủ sức để mà dạy mấy con trong tám lớp này. Cái đầu óc của Thầy nó đã hoạch định được cái giáo án, cái giáo trình của các cái lớp này nó rõ ràng Thầy mới dám tuyên bố tám cái lớp của Phật, chứ nó không phải là mình dạy như vậy là chung chung đâu, không phải đâu. Mấy con nghĩ Thầy đang ở trên cái lớp Chánh Kiến, cho nên mấy con không có thông minh, sự thật mấy con không thông minh, mấy con không hiểu Thầy dạy mấy con như thế nào, cho nên mấy con cứ nghĩ chung chung thôi, cái sức thông minh của mấy con chưa hiểu Thầy đã thấy vậy.

Cũng như bây giờ cái chương trình giáo dục, đào tạo của Nhà nước giáo dục cho mình, người ta cho cái lớp học, các cái Thầy dạy lớp học phải dạy cho cái chương trình như vậy, như vậy chứ người ta đâu có cho cộng chung trong cái lớp 2, lớp 3 của nó ở trong đó, chưa có tới lớp 2 thì chưa, những cái bài vở của lớp 2 chưa, nhưng mà trong cái chuẩn bị người ta cuối năm, cuối cái năm lớp học thì người ta cho mình chuẩn bị có cái sự hiểu biết qua cái lớp 2, để cho mình qua cái lớp 2 để cho nó vững vàng chứ không có gì khác, chứ chưa phải là lớp 2 học ở trong

cái chương trình đó đâu, cho nên cái chương trình mà dạy của Đạo Phật nó như vậy đó mấy con, coi thì nó vậy chứ nó không phải vậy. Cho nên cái thông minh của mấy con nó chưa có, mấy con chưa hiểu đâu, cho nên Thầy dạy vậy đó, chứ mấy con cứ nghĩ chắc có lẽ Chánh Tư Duy có Chánh Tư Duy trong này rồi, rồi có cái Chánh Ngữ trong này rồi, Chánh Ngữ Thầy nói sơ, Chánh Tư Duy thì mấy con Chánh Tư Duy trong Chánh Kiến để cho mấy con hiểu, cho nên cái làm bài của mấy con Thầy đánh giá trị của mấy con được hết, Thầy biết rồi, cho nên vì vậy mà Thầy phải sắp lớp, cái người nào mà bước qua cái Chánh Kiến được rồi thì Thầy sẽ sắp lớp vào cái Chánh Tư Duy.

[Tu sinh]: Thầy nhìn bài Thầy biết cái lớp nào, lớp nào hết.

[Trưởng lão]: Biết chứ mấy con, phải biết cái trình độ của mấy con nó ở cái mức nào, mức nào, cái sức thông minh của mấy con ở đâu, nó nhiều hay ít, rồi cái sự hiểu biết của mấy con nó như thế nào. Cho nên khi mấy con làm rồi mấy con làm lại thì thật ra mấy con tóm lược lại cái hiểu biết, Thầy thấy đó là cái phần mình tích lũy thêm. Có

nhiều người làm lại cái bài, cái bài kia làm rồi nó ít quá, vì vậy nó không đủ, không hiểu đâu, sau khi nghe được đọc rồi bắt đầu mình hiểu thêm được một số nữa tức là mình có huân vô một số hiểu biết nữa mình biết. Thầy thấy bài này khá một chút, Thầy chỉ mong cái người học trò cứ lần lượt mà cứ triển khai cái tri kiến của mình như vậy là tốt nhất, khoan nói về tất cả những cái xả tâm gì hết mà cứ mình nghĩ như thế nào mình viết như thế này, rồi trên cái phần viết nó có tạo tác cho mình cái xả tâm chứ không phải không, nhưng mà nó chưa phải lúc mà mình áp dụng xả tâm, đây mới chỉ nói thôi, mới chỉ nói.

Nhưng mà nó thấy nó thấm nhuần, nó cũng có cái xả trong đó, nó có cái lợi ích của nó, Phật pháp mà. Con học cái lớp nào nó cũng có cái lợi ích cho tâm con hết à, nhưng mà nó chưa nhiều đâu. Máy con đi tới rồi máy con sẽ thấy nó sự rốt ráo của nó. Thầy sợ là Thầy không có đủ sức mà để mà hướng dẫn cho các con, tám lớp trọn vẹn, chứ nếu mà tám lớp trọn vẹn. Cho nên vì vậy mà Thầy giảm bớt, giảm bớt để cho nó đỡ cái sức của Thầy, giảm bớt Thầy thấy như bây giờ vừa đủ để cho máy con áp dụng tu,

mà nó không bị ức chế tâm, chứ không thì nó bị ức chế tâm. Thầy rất lo là cái sự tu ức chế tâm.

Cho nên vì vậy, thí dụ như bây giờ Thầy dạy, lẽ ra tám cái lớp này, mỗi một năm mấy con sẽ học được một lớp, nhưng mà cái thời gian Thầy thấy cái tuổi Thầy nó lớn quá, mà đứng lớp như vậy thì nó rất là vất vả, các con biết mỗi bài các con, các con viết Thầy phải đọc hết chứ Thầy đâu có bỏ sót chữ nào đâu.

[Tu sinh]: Như vậy trong trường hợp bây giờ con viết xong bài rồi, thì bắt đầu sau đó con mới đọc vào những cái bài của người khác.

[Trưởng lão]: Đúng rồi Thật sự ra mấy con phải khi mà các con nên cần phải học tất cả những cái bài của người khác để huân cái hiểu biết, chưa chắc cái hiểu biết của mình có nhóm à. Cái hiểu biết của mấy con khi mà Thầy đọc hết các bài người hiểu biết chỗ này, người hiểu biết chỗ kia, người hiểu biết chỗ nọ, mà nếu gom lại thành một cái hiểu biết của cái tránh kiến của mấy con. Ở đây chúng ta học Chánh Kiến mà, Cho nên mấy con Hồng Như người viết nhóm nhóm

nhưng mà làm sao cái thời gian chúng ta có mà chúng ta đọc hết những bài để mà chúng ta nghe, mà đọc hết những bài có thể mình nghe rồi mình cũng quên, không thể nhớ, tức là mình phải đọc lại.

Đó, thí dụ như bây giờ thí dụ như con mượn cái bài của Nguyên Thanh con đọc, con thấy bây giờ con trả lời Thầy nhiều khi con chưa chắc đã muốn tìm lại cái đó để mà đọc, nhớ hồi đó mình có đọc vậy đó nhưng bây giờ muốn viết lại cái đó mình đâu có nhớ được, buộc lòng mình phải đọc trở lại mình mới viết được có phải không mấy con, nó không phải dễ. đó bây giờ con đã đọc rồi con thấy cả một cái tài liệu như vậy mà chỉ có một cái phần nhỏ đó thôi mà vậy đó, mà nó còn nữa chứ chưa phải là Nguyên Thanh viết hết đâu, nếu mà đứng trong góc độ Phật giáo mấy con biết bao nhiêu cái luận... Trời ơi nói nhiều, Thầy nói Thầy học là muốn chết Thầy luôn đó, hồi đó trong Phật Học Viện đâu phải chuyện học ít đâu mấy con, học thuộc lòng đó.

[Tu sinh]: ...

[Trưởng lão]: Cho nên nó kết tập lại bài viết như vậy là nhớ dữ lắm chứ còn lơ mơ Thì

không viết. Như Thầy bây giờ đó Thầy đứng ra Thầy soạn ra, Thầy làm cái bài Thầy soạn ra, phải soạn ra cho mấy con, rồi Thầy mới đọc cái bài đó Thầy giảng ra cho mấy con, mấy con mới có cái tri kiến đó, chứ còn mà Thầy dạy chung chung gợi ý cho mấy con chung chung thì chắc chắn là mấy con chỉ hiểu số ít thôi chứ không làm sao mấy con hiểu nhiều được hết.

Thầy gợi, Thí dụ như nói về thực phẩm bất tịnh đi, Thầy gợi ý từ cái gốc cây nó ăn phân lên nó làm cái trái, Thầy nói vậy thôi chứ. Nếu mà đem ra cái bài bản mà nói về bất tịnh của các thực phẩm bất tịnh nó có bài bản đàng hoàng chứ đâu phải vậy.

Nhưng mà làm sao mà Thầy làm những cái công việc này cho hết, soạn thảo thành bài vở rất nhiều chứ đâu phải là một ít, để đem lại cái tri kiến hiểu biết cho mấy con mà, chứ làm gì mấy con hiểu biết được, gợi ý thôi chứ còn thật sự ra mà đem bài giảng cho mấy con, lẽ ra cái lớp học này phải có những cái bài giảng, nhưng mà vì những cái bài giảng đó nó cả một đống kinh sách như vậy mình làm sao mình đọc mình gom góp lại mình viết ra thành những cái bài, nó cả

một vấn đề. Bây giờ Thầy bây giờ đặt thành vấn đề bây giờ Thầy ngồi bây giờ muốn dạy cho 8 cái lớp này lớp Chánh kiến, Thầy phải soạn cái bài nào, bài nào, bài nào, dạy về thân bất tịnh, dạy về các pháp Vô thường, nhân quả nào Thầy phải soạn thảo những cái bài đó hết, Thầy mới đứng lớp Thầy mới giảng chứ. Mà bây giờ thấy có soạn đâu, các con hiểu không. Cho nên Thầy chỉ gợi ý mấy con thì mấy con chỉ nhún nhún thôi chứ mấy con làm sao.

May mắn có Nguyên Thanh nó nói chứ còn cỡ không có, tức là Thầy thấy mấy con như vậy Thầy phải soạn rồi, phải soạn dạy chứ không dạy mấy con biết sao, cỡ Thầy không dạy mấy con làm sao biết, con hiểu chưa? Nó khó chứ đâu phải dễ, nó là cái lớp học chứ đâu phải là cái lớp mình ở đây mình tu, mình chỉ hiểu chút chút rồi mình tu đâu. Đã nêu mà hiểu chút chút tu thì từ lâu tới giờ mấy con đã hiểu mấy con xả hết rồi chứ gì. Cái tri kiến lược có đủ chưa, nó chưa đủ cho nên mấy con bị ức chế hết, do nó nhiếp tâm, nhiếp tâm thấy nó bữa nào không vọng tưởng thấy nó đỡ quá còn bữa nay sao vọng tưởng, mà không biết làm sao trừ cho được, mà nếu cố gắng ức chế thì mấy con lọt trong

tưởng hết không chạy đâu khỏi. Cho nên cái học nó là đầu tiên, nhưng mà cái tu là phải kế đó, học phải tu, chứ không phải là học nếu không tu nó chỉ là một cái tủ đựng kinh sách mà thôi. Học từ để áp dụng từ cái học để xả tâm nó mới có được sự giả thoát. Còn mấy con không học mà mấy con tu là tu dốt, tu mù, tu ức chế tâm. Rồi cái học có học có hiểu, mà áp dụng tu sai thì nó đi vào cái trạng thái sai, nó không giải thoát, cũng học bây giờ con thấy ở bên Miền Điện người ta học Phật Pháp cũng ghê lắm mấy con, cái trường Đại học người ta đào tạo ra, rồi bây giờ cái trường thiền người ta hướng dẫn cho tu chứ gì? Rõ ràng người ta học rồi người ta áp dụng cho tu chứ gì, nhưng mà vì sai, cho nên không xả mà ức chế. Thay vì áp dụng cái chỗ học của mình để xả tâm thì các ông này cái học để nó lim rim còn để hiểu chơi thôi, còn cái tu thì vô ức chế, có phải không sần sật. Có đúng không mấy con thấy đó là áp dụng sai.

[Tu sinh]: Cái thứ hai là ăn mặn nữa.

[Trưởng lão]: Đó là sai nữa rồi, thì các con thấy những cái đó là cái sai của người ta đưa đi đến người ta tu không chứng, còn

mình ở đây áp dụng từ Chánh Kiến để đi vào cái định vô lậu để làm cho lậu hoặc nó hết, có phải không? Các con thấy định vô lậu là cái Chánh tri kiến của mình chứ gì? Rồi lại áp dụng giới luật nữa, cho nên mình không vi phạm, cho nên vì vậy mình không có ăn mặn, con thấy, còn người ta không áp dụng được giới luật, người ta.

Đó là những cái sai để cho mình thấy được cái sai, để cho mình học hiểu mình tu. Cho nên Thầy nói rằng cái lớp học vậy chứ mà cuối cùng thì chỉ được 1, 2 người mới đi tới cái lớp tu đó.

Thí dụ bây giờ Thầy nói Thầy Chân Thành, tu rất tu đó, mà không chịu học, đây là cái lớp tri kiến chứ đâu phải là dạy mấy người ngồi trong thất tu, giờ này mấy con nhìn trước mặt Thầy,

mấy người ngồi nghe đây, trong khi mình rút tĩa từng cái kinh nghiệm để mình tu, họ đến chỉ nghĩ rằng họ hay, Thầy nói họ hay họ trong thất họ tu đi, để cho họ chứng đạo.

Cho nên bên nữ cũng có một số người, khi mà nghe Thầy dạy Chánh Kiến. Họ nói: tôi làm mệt quá à, tôi làm bài tôi động tâm

quá tôi thành tu tôi không có yên, Thầy nói nếu mà tu yên bao lâu mấy người đã ở đây mấy năm rồi mấy người đã chứng đạo chưa? Từ lâu tới giờ mấy người đang ngồi trong Thất mấy người tu Thầy có dạy không, mà mấy người có chứng chưa, mấy người cứ hiểu đi. Tại vì không chứng Thầy mới dạy, chứ Thầy dạy cực Thầy chứ. Tại sao Thầy dạy mà không ngồi nghe, để mình hiểu biết hay hoặc là mình nghĩ rằng cái hiểu biết của người ta là hiểu biết tầm bậy tầm bạ. Nếu hiểu biết tầm bậy tầm bạ Thầy đưa ra làm gì đây, các con hiểu. Những cái tri kiến của mấy con quá tầm thường mấy con biết rằng khi người ta hiểu biết như vậy để người ta nhìn thấy cả vũ trụ, những cái hiểu biết như thật của vũ trụ còn bao nhiêu ở trong vũ trụ chúng ta chưa hiểu.

Thí dụ bây giờ Thầy hỏi bây giờ ngoài cái hành tinh, ngoài cái Thái Dương Hệ của chúng ta còn bao nhiêu cái Thái Dương Hệ, Những cái Thái Dương Hệ đó nó có cái gì mấy con biết chưa, cái sự hiểu biết của mấy con chưa hiểu biết mà, cả khoa học, cả các nhà khoa học. Bây giờ người ta đang nghiên cứu về vấn đề vũ trụ mà người ta hiểu gì trên vũ trụ này, rõ ràng cái hiểu biết của

con người chúng ta bây giờ hiểu biết có một nhóm, đó là cái bằng chứng là cái hiểu biết của chúng ta hiện giờ, như vậy là cái hiểu biết của chúng ta ở chỗ nào? Mà một nhóm chúng ta học gần chết. Có phải không bây giờ mấy con muốn hiểu được như các nhà khoa học, muốn hiểu được cái chỗ này mà người ta đi chứng minh bằng máy móc như thế này thế nọ thì các con phải học gần chết mấy con chứ mấy con huân vô cái sự hiểu biết đó, đã người ta để lại từ hồi xưa đến giờ mấy con phải huân cái hiểu biết đó để trở thành cái mình hiểu biết cái đã, chứ mình có cái gì bây giờ đây. Nội cái huân của người ta hiểu biết thôi, Thầy nói nội cái lời của đức Phật dạy để mình hiểu biết thôi cũng là thấy mình chưa có hiểu biết ừ đừng nói chi mình hiểu biết cái gì.

Mình như một đứa trẻ, một đứa trẻ thơ chưa có biết gì hết, lần lượt mình mới huân vào những cái đó, rồi huân vào cái đó để nó lần lượt mình với sử dụng cái đó mình mới biến dần cái chỗ mình tụ tập, mình mới biết được cái đó mình mới tụ tập. Tụ tập rồi bắt đầu mình mới triển khai cái Tam Minh của mình, mới chính là cái hiểu biết của mình, bây giờ mình mới nhìn vũ trụ, mình mới

nhìn quá khứ này, mình mới biết được tiền kiếp mình là bao nhiêu đời là gì gì mình mới biết, đây là cái hiểu biết của mình này. Chứ còn bây giờ cái hiểu biết của mấy con là cái hiểu biết, 9 từ sanh ra thì mấy con hiểu biết theo cha mẹ của mình, phong tục tập quán, cái hiểu biết của cha mẹ truyền lại cho mình chứ mình hiểu biết cái gì của mình đâu. Rồi mình lớn lên mình hiểu biết cái của những người khác hiểu biết để huân vào của mình chứ mình hiểu biết cái gì? Con thấy chưa.

Rồi bắt đầu bây giờ mình nghiêng vào phật giáo mình hiểu biết của Phật giáo là của ông Phật chứ mình có cái gì, cái hiểu biết của người ta chứ mình có cái gì đâu. Bây giờ cái hiểu biết của mình là mình muốn biết đời mình, đời trước mình là gì mình biết được không, Mình chưa có hiểu biết này ; mình muốn biết vũ trụ này là cái gì mình biết được chưa, mình chưa có biết cái gì hết hoàn toàn cái mà biết của mình mình chưa có biết gì hết. Bây giờ do đó mình từ cái chỗ mà không hiểu biết này, mình mới nhờ cái hiểu biết của người khác, mình mới áp dụng vào con đường tu, mình mới triển khai cái hiểu biết của mình ra, bây giờ mới sự thật là hiểu biết. Như Thầy bây giờ mới sự thật là

Thầy có cái hiểu biết.

Còn mấy con bây giờ cái hiểu biết của mấy con là cái hiểu biết vay mượn, cái hiểu biết của người khác, hiểu biết từ cha mẹ. Các con kêu ba, kêu má là các con bắt chước, chứ nếu mà cỡ không dạy mấy con bây giờ biết kêu ba má bằng cái gì đây, các con thấy cái hiểu biết đó là cái hiểu biết của cha mẹ mình, dạy mình từng cái chỗ này, rồi dạy mình cái biết ăn, biết này kia biết nấu, biết nướng, chứ cỡ mà không dạy mình bắt con gà mình cắn, mình xé là mình ăn chứ chưa chắc là mình biết, có phải không? Các con hiểu. Từ cái hiểu biết vệ sinh cho đến hiểu biết cái này đều là bị những cái hiểu biết của người khác người ta đem lại mình. Chứ nhờ bây giờ mà sanh mình ra quãng mình ở chỗ nào đó đi, để cho mình cái hiểu biết của mình coi, mình hiểu biết như một cái loài động vật thôi, không khác gì. Không, Thầy nói thật sự mà mấy con, cho nên cái hiểu biết của mình là cái đang huân vô cái hiểu biết.

Cho nên mọi người chung quanh mình đều là Thầy của mình hết mấy con, bởi vì người ta có cái hiểu biết ở đó, mình nên lấy

cái hiểu biết đó để làm cái hiểu biết của mình, cái mà hiểu biết nó làm cho mình khổ, người ta khổ nhất định cái này không huân vô, mà cái hiểu biết không làm mình khổ, không làm người khác khổ thì mình nên huân vô, đó là mình cần huân cái đó vô để đến khi mà cái đó nó trở thành cái hiểu biết của mình. Không phải lấy cái hiểu biết của người ta mà làm cái hiểu biết của mình đâu, mà nhờ cái hiểu biết của người ta để triển khai cái hiểu biết của mình, để mình hiểu biết gọi là tu, các con hiểu chỗ Thầy muốn nói không, cho nên cái đó gọi là tu.

Bây giờ đó mình chưa hiểu biết thì mình tích tập, mình hiểu biết rồi thôi. Rồi bắt đầu đó mình bắt đầu tới chừng áp dụng vô tu rồi thì chừng đó mình mới triển khai được cái trí tuệ của mình, tức là trí tuệ Tam Minh.

Bởi vì nếu mà nói chúng đạo, mà chúng đạo không Tam Minh là người đó chưa chúng trọn. Cũng như bây giờ mấy con có giảm bớt tham, sân, si đối với cái người đời thì mấy con có hơn người ta, nhưng mà mấy con chưa phải là trọn vẹn cho nên mấy con đâu được gọi là chúng đạo, mình chỉ hơn người ta thôi.

Cũng như bây giờ đó các con học hơn, các con ở trên Đại học. Thầy mới học lớp 12 thì mấy con hơn Thầy trên Đại Học chứ mấy con chưa có phải là cái. Bởi vì cái tích tập, cái sự hiểu biết của mấy con cũng là cái hiểu biết, nhưng mà mấy con hiểu biết hơn Thầy một chút, thì mấy con hơn Thầy ở mức độ đó, nhưng mà cái hiểu biết chính các con thì các con chưa có triển khai nổi, đó Thầy nói như vậy thì các con biết trong khi chúng ta nỗ lực.

Mà Thầy rất tiếc, Thầy cho quý Thầy để nghe, Thầy nói như vậy, nhưng mà sự thật ra quý Thầy không chịu, coi như mình tự đắc mình là mình sẽ ở trong thất mình tu ngon, sự thật ra ở đây chúng ta có nhiều cái kinh nghiệm, nhưng mà cái này không quan trọng đâu, đối với Thầy, đông thì Thầy mệt, mà ít thì Thầy không mệt, cho nên mấy con khôn ngoan, thông minh thì mấy con nhờ, mà không khôn ngoan, thông minh thì mấy con chịu. Cho nên trong những cái buổi mà Thầy giảng như thế này, mặc dù là Thầy không có giảng, nhưng mà đến mấy con hỏi thì Thầy phải nói, còn hơn là Thầy giảng nữa chứ đâu phải, Thầy mệt chứ đâu phải không, nhưng mà nói để mà 3, 4

người này nghe hay là nói cho nhiều người nghe, mà trong khi họ ở trong thất họ tu, họ nghe gì? Họ huân thêm cái hiểu biết gì để rồi mấy người đó họ sẽ tu chứng mấy con thầy. Họ ở trong thất để họ tu chứng, Thầy nói mười năm nữa mà họ chứng Tam Minh mấy con, cái đầu của Thầy, Thầy nộp cho mấy con chặt xuống, Thầy bảo đảm, những người mà ở trong thất, bây giờ mấy con mở băng đi, Thầy bảo đảm cho mấy người mà đang ở trong thất mà không chịu nghe lời Thầy dạy, bởi vì Thầy mở cái lớp để triển khai cái tri kiến hiểu biết của mấy con, cái đúng, cái sai. Mấy con trong thất mấy con cứ nghĩ mấy con tu đúng, đúng sao từ lâu tới giờ mấy con chứng đạt. Mấy con cũng thức đêm, thức khuy chứ độ mấy con lười biếng được sao. Nhưng mà mấy con có chứng đạo không? Mà bây giờ mở cái lớp này mấy con không chịu học, không chịu nghe thì mấy con học cái gì đây? Mấy con tưởng một cái số hiểu biết của mấy con đã đủ à, hiểu biết sai mà cũng vẫn cho đủ à. Cả một cái nhóm Đại Thừa biết bao nhiêu người, cả Thầy tổ từ xưa đến giờ 2500 mấy chục năm, thế mà người ta tu được những gì, làm chủ được những gì đâu mấy con cứ nghĩ đi. Vậy thì từ

xưa tới giờ đã sai mà bây giờ còn ở trong thất cú nghĩ mình đúng sao mà ngồi trong thất không chịu nghe. Trong khi Thầy làm chủ được bốn sự đau khổ tại sao mà Thầy làm được mà không nghe những lời Thầy dạy, lại nghĩ rằng mình đang tu đúng đó sao? Bấy nhiêu đã đủ sao mấy con, rút tĩa từng kinh nghiệm cho đúng, khi mà đúng rồi thì trong 7 ngày chúng đạo chứ có gì đâu, đâu có khó đâu. Mà sai bây giờ 1000 kiếp cũng chưa chúng đạo, chưa làm chủ được bốn sự đau khổ này, Thầy nói thẳng, nói thật cho mấy con thấy đều là sai của quý Thầy.

Đây bây giờ lớp chúng ta là 20 mấy người chứ gì, bây giờ ở đây có 4 người à, thì Thầy hỏi mấy người đó ở đó mà họ tu chúng đi, Thầy bảo đảm mấy con, cứ ở trong thất tu chúng đi, họ tưởng cái lớp học này học chơi mà. Cho nên cái nghĩ của Thầy, Thầy thấy người ta tưởng đây là học chơi, học như những cái lớp bình thường khác, Thầy tuyên quyết với mấy con, Thầy đã nói rằng là nếu cái lớp học này mà tu không chúng thì Thầy đốt sạch sách, Thầy không cần viết mà Thầy đi tìm cái hang nào Thầy ẩn, hoặc là Thầy không còn sống ở trên thế gian này, có lợi ích gì cho ai ở đây mà Thầy quá khổ, cái quyết

định của Thầy. Nhưng mà học trò mà học như vậy thì mấy con leo queo như thế này thì sao, mặc dù là Thầy không nói nhưng mà ít ra mình cũng phải thông minh, Thầy muốn triển khai cái trí thông minh của mấy con phải hiểu chứ. Tại sao trong cái giờ này mấy con không có mặt. Mình giỏi sao, giỏi sao từ lâu tới giờ mình không chúng, đó các con hiểu trong cái vấn đề đó. Nếu chúng đã chúng rồi, mà không chúng thì bây giờ mấy con cứ ở đó mà tu đi cho nó chúng.

Thầy biết rất rõ, mọi người ở đây, bên nam cũng vậy, bên nữ cũng vậy Thầy biết. Họ cứ nghĩ cái họ đang hiểu biết, quên. Họ càng học ở bạn bè mình nhiều, học bạn, để khi mà cái sai của bạn để rút tĩa cái sai của mình, để cái đúng của bạn rút tĩa thành cái đúng của mình đó là học bạn. Mà bây giờ trong khi đó bạn mình đang gút mắc cái gì đó, ít ra mình ngồi mình lắng nghe. Nhiều khi có nhiều người có cái vẻ Thầy thấy như cái vẻ của Nguyễn Thanh cũng vậy, Ôi, hỏi cái chuyện đó nhằm nhò gì, đi ra ngoài, đi tới, đi lui cần gì phải nghe, cái kiểu cách Thầy biết, đâu phải cái đó Thầy gọi cho mình. Dù cái dở này kia ngồi lắng nghe kỹ lưỡng để cho mình rút tĩa từng cái đó mới

hay, cái người như vậy mới là cái người mà thật sự học tập, tu thật. Còn cái người mà không có chịu lắng nghe thật sự ra, Thầy nói thật sự ra, dù họ có giỏi gì họ cũng chẳng đi, họ cũng chẳng qua là cái mớ kiến thức mà thôi, nó chẳng ra gì.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, như mình nói là mình học năm bài nữa rồi mình tu thời gian đó, theo on hiểu là trong thời gian đó nếu mà lỡ nó không đạt chắc có tiếp tục nữa chứ Thầy?

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên là Thầy áp dụng cho mấy con tu, áp dụng để thử coi cái sức áp dụng nó như thế nào, thì trong khi nó áp dụng nếu mà nó đi tới được thì tức là coi vậy chứ, khi mà áp dụng là chọn người áp dụng chứ không phải là đụng ai áp dụng đâu, để áp dụng tùm lum ra nó dậm chân tại chỗ, nó không tới đâu hết đâu, ta chọn cái người có đủ kiến thức rồi mới cho vô tu, mà không đủ kiến thức thì cũng chưa có vô tu đâu.

Khi mà áp dụng vô, thí dụ như bây giờ nó còn bốn cái bài nữa, tức là Tứ Vô Lượng Tâm nữa, tâm từ, tâm bi, tâm hỷ, tâm xả. Bốn bài này xong áp dụng vô tu, vô tu rồi

Thầy coi thử coi xét coi cái sự tu của mấy con coi kết quả nó như thế nào? Coi có xả tâm được không? Dùng cái tri kiến tức là cái Định Vô Lậu mấy con xả tâm như thế nào, được không? Sau khi mà xả tâm trong cái thời gian đó, nếu được thì chuyển qua ngay từ cái lớp khác, coi như là vượt lên một cái lớp khác, còn nếu không được buộc lòng phải đi lại cái lớp mà Chánh Tư Duy, phải đi như vậy chứ không phải là bởi vì ở đây mình chưa có cái lớp lang mà từ thấp đến cao, nhưng mà bây giờ nếu mà để cái thời gian mà dài từng lớp mà Thầy dạy từng lớp vậy mà suốt 8 năm trời như vậy đó, 8 năm, mỗi năm là một lớp như vậy thì Thầy quá, cái sức khỏe của Thầy nó không có đủ.

[Tu sinh]: Theo con hiểu là Thầy muốn đi tắt thử trình độ kiểm nghiệm giữa trình độ.

[Trưởng lão]: Trình độ vừa học mà vừa áp dụng thử coi, nếu mà được thì cho thẳng vào, mà không được thì phải trở lại cái lớp, phải chịu khó, chứ còn không có thể nào mà đi ngang được, mà bây giờ áp dụng như vậy để xem coi, tức là lấy cái tri kiến của mấy con đã hiểu này, để áp dụng coi mấy con xả

được cái niệm không, mà nếu mà xả không được phải qua cái lớp Chánh Tư Duy nữa rồi.

[Tu sinh]: Những người nào xả được Thầy dắt tới nơi?

[Trưởng lão]: Thì người đó sẽ là đặc cách đó, người đó sẽ đi lên, chứ còn nếu mà không thì coi như là trùng chung nhau hết rồi thì coi như là từ cái người mà có cái khả năng mà lại bị chôn chân rồi, không được. Cho nên vì vậy mà Thầy đặc cách rồi thì lần lượt 1, 2 người mà đi tới. Còn những người sau thì phải ở lớp sau học lại nữa, bởi vì tri kiến mình không đủ. Chứ bây giờ mà Thầy chờ cho mấy con mà được hiểu được cái tri kiến hết mọi cái sự hiểu biết nó đủ hết thì Thầy phải chờ nó mất cái thì giờ rất nhiều, con hiểu không, cho nên nó mất cái thì giờ.

Do đó mình nó vội vàng lắm, mà đây là cái lớp đào tạo cho nó thực tế là người ta phải tu chứng. Buộc lòng mà những cái người nào đặc cách Thầy dẫn họ đi, mà cái người nào không được thì ở lại, nhằm ở lại hết, nhằm ở lại, đó thì mấy con thấy. Coi vậy chứ mà mấy con sẽ ở lại mà không biết, không biết người nào ở lại mà người nào lên

[Tu sinh]: Thông minh nó quan trọng.

[Trưởng lão]: Cái thông minh

[Tu sinh]: Cái nhớ dai nó ít quan trọng hơn cái thông minh. Cái trí nhớ dai cộng với cái thông minh thì nó tuyệt vời.

[Trưởng lão]: Nó mới tuyệt đó con.

[Tu sinh]: Hai cái cộng lại rồi chịu học hỏi nữa, chịu theo Thầy.

[Trưởng lão]: Đó, chịu học hỏi, cái vấn đề đó là vấn đề quan trọng đó con, chứ còn cái thông minh và cái trí nhớ nó có hai cái này mà nếu mà không chịu học hỏi, không có chịu tu tập thì tức là không có xả thì cái này nó sẽ chạy theo dục chết được, tức là cái ngã nó lớn lắm con. Cho nên vì vậy mà thấy cái người có tài thì ngầm ở trong đó có cái ngã hết.

[Tu sinh]: Theo Thầy nói là Thầy nhìn những người nào ở lại lớp, lên lớp Thầy thấy hết rồi

[Trưởng lão]: Chứ Thầy chấm bài mấy con mà Thầy không biết, chấm bài là đã sắp xếp được cái bài làm của mấy con nó đòi hỏi cái tri kiến của mấy con, Thầy biết mấy con

ở cái lớp nào rồi, ở lại hay hoặc lên này kia rồi biết hết nhưng mà mấy con thấy không, luôn luôn lúc nào Thầy cũng khen mấy con hết, tạm đủ, ngắn gọn, hay. Chứ Thầy không bao giờ chê, bởi vì chê nó làm cái mặc cảm người ta sẽ tu không được, lần lượt cho người ta ở lại người ta sẽ lần lượt người ta sẽ tiến tới người ta tu dù đi một ngày, một giờ người ta cũng giảm bớt những cái phiền não, cái tham, sân, si. Cách thức đó để an ủi người ta chứ không thể nào mà gạt phắt người ta. Nhưng mà sánh với cái người mà có cái thông minh với cái hiểu biết cái tri kiến của họ thì làm sao mấy cái người kia theo được. Cũng như trong lớp học 60 em học trò thì chỉ có 2, 3 đứa học trò giỏi chứ đâu phải là giỏi hết toàn bộ đâu, nhưng mà buộc cái lớp đó phải theo hết mấy cái thằng giỏi này làm sao. Con hiểu không, đâu có dễ đâu, chứ đâu phải nó giỏi hết đâu, thì cái lớp học chúng ta cũng vậy chứ không phải đâu, coi vậy chứ nó có cái trình độ nó thấp cao nó rõ ràng lắm.

[Tu sinh]: Những người đặc cách Thầy sẽ chăm chút hơn nhiều hơn.

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên là mình

phải đào tạo người ta rồi, đặng cấp tốc đặng có người, chứ bây giờ con thấy Thầy có người nào đâu. Trong cái lớp này là cái lớp đặc cách, mà may có người chứ còn không may là kể như là coi như là cũng chịu thua luôn đó. Có nhiều khi cái lớp cái trình độ nó vậy, nâng cao là tại vì cái cao thấp là tại vì nó không có cái sự thông minh, cái sự hiểu biết, thì do đó nó làm sao mà nâng lên, nó chỉ là. Người ta nói cái đứa này học 1, 2, 3, 4 ; cái đứa này là học hơn trong cái nhóm này thôi, nhưng mà cái hơn của nó cũng là cái ngu của nó, nó đâu có thông minh đâu, có nhiều cái lớp học nó ngu hết chứ, nhưng mà tại vì nó hơn cái tụi kia chút thôi cho nó lên vậy thôi, chứ nó hạng nhất, hạng nhì vậy chứ thật ra cái nhất, nhì của nó so với. Cũng như con thấy cái huyện này nó so với cái huyện khác, huyện khác cái tỉnh ở trong huyện nó so với toàn tỉnh, coi cái người học sinh giỏi nhất ở trong Tỉnh con hiểu Nhà nước bây giờ nó vậy, rồi tỉnh rồi nó hợp với Thành phố coi nó hơn được thành phố không, rồi nó toàn cả nước, nó chọn cái người mà tài cả nước nó vậy đó. Thì ở đây con biết không, cái lớp học của chúng ta thì nó hơn nhau nó như vậy, mà nếu mà có cái người mà có thể đặc

cách mới có đặc cách, mà không có đặc cách được thì kể như là cái lớp không có người rồi, biết liền trong cái lớp, cái tháng đầu tiên mà Thầy dạy mấy con rồi Thầy biết cái lớp này có đào tạo được hay không, biết liền, biết mình sẽ hướng dẫn người ta tu chứng hay không biết rồi nhưng mà không nói ra nhưng mà biết rồi.

Bởi vì hễ dạy là biết, bởi vì mình là cái người có cái trí tuệ rồi mà mình nắm vào cái chỗ mình hướng dẫn là mình biết cái trình độ. Bây giờ nói bây giờ đó, trong một cái số người ngồi trước mắt Thầy, 20 người đi, nói mà nhìn với cái sức Tam Minh thì biết cái người nào chứng rồi, đó là ngầm nói. Còn bây giờ muốn rõ ràng cụ thể hơn là Thầy cho hỏi một câu hỏi nào đó thôi, trong đó người đó đứng lên trả lời, ở trong cái thi cho câu hỏi 20 người này thôi, Thầy hỏi câu hỏi, mỗi người kêu lên trả lời, trả lời là biết ngay liền đó là cái cụ thể rồi, cái người thông minh hay không thông minh biết liền.

[Tu sinh]: Chỉ cần một tháng đầu không cần tháng thứ hai, thứ ba người ta tiến lên một chút ít cũng là quan trọng đó Thầy

[Trưởng lão]: Không, không, cái kia là

mình huân mà con, mình huân thêm, còn cái nợ, rồi cái huân thêm nó được đặc cách cái huân thêm là cái người này có tích tập không? Có tích tập cái sự hiểu biết không? Còn cái người không chịu tích tập nó quên, nó không nhớ nữa, nghe rồi nó bên đây, nó qua bên đây thì cái người này nó lại còn ở lại nữa. Còn cái người còn nhớ, rồi cái người còn chịu khó để học nữa, cái này được đặc cách lên nữa, chứ còn mấy người mà không chịu học kể như bỏ. Rồi những người mà lại không nhớ, nghe rồi thì nghe mà không nhớ, không gì hết mà lại không chịu học nữa thì những người còn phải dở không, không có làm sao mà giỏi được, mà cũng không làm sao mà, tu nó khó hơn học nhiều lắm, mà tu mà như vậy thì kể như là gặp khó là cái người này bỏ cuộc.

[Tu sinh]: Theo con hiểu là những người học ở đây là Thầy đã nhìn cái đời trước của họ rồi Thầy, cái chuyện đó thì Thầy không nói ra nhưng mà con cũng hiểu ngầm như vậy.

[Trưởng lão]: Nói cái chuyện đó thì nó khó, nó khó cho mọi người hiểu, nhưng mà bây giờ qua những cái bài vở này đó bây giờ

để cho mấy con hiểu là cái người nào mà được học, mà người nào được tiếp tới cái lớp học cao hơn, mà người nào mà không được học thì mấy con xét qua những cái điều kiện này thì mấy con biết. Qua những cái bài vở của mấy con, rồi mấy con đọc lại, rồi những mấy con nghe những cái hiểu biết của xung quanh trong cái lớp Chánh Kiến này rồi mấy con so sánh lại mình được hay là không được, mấy con biết cái này. Chứ còn mấy con dùng Tam Minh mà nhìn mình thì chắc mấy con chưa dùng được đâu.

[Tu sinh]: Tụi con không biết là tụi con đi lo lắng cái kia không biết.

[Trưởng lão]: Lo mà không biết mình được lên lớp hay không? Không phải, mấy con đọc lại cái bài của mấy con, mấy con viết, bởi vì cái bài của mấy con Thầy đọc rồi. Mà nếu mà trong những cái bài này mà mấy con đọc thấy, ở mình như vậy là mình hiểu như vậy là so với cái khác mình hiểu như vậy là cũng tạm được rồi, thì đó là mình đứng ở trong cái lớp trung bình rồi đó, thì được có thể mình tiếp tục cái lớp tu được rồi. Còn nếu mình thấy cao quá, có năm ba chữ, viết năm ba chữ hay hoặc là mình đã

lạc đề thì cái này nó sai rồi, nó không đúng thì cái này nó còn nằm ở dưới nữa, nó thấp hơn nữa, coi vậy chứ nó có từng lớp rồi mấy con không có thể nào mà chạy đi đâu khỏi, cái trình độ của mấy con là cái trình độ.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, còn vấn đề Tứ Niệm Xứ nữa chứ.

[Trưởng lão]: Tứ Niệm Xứ là áp dụng tu đó, bởi vì Tứ Niệm Xứ là cái chiến trường, cái chiến trường để giải phóng, chứ còn Tứ Niệm Xứ thì coi như là các pháp bây giờ đó tu tập là mình huấn luyện cho cách thức để mình chiến đấu trên Tứ Niệm Xứ, cho nên Tứ Niệm Xứ Thầy dạy cho mấy con ở trên cái chiến trường để cho mấy con biết để mà mấy con ở cái vị trí nào để mà khi mà tác chiến, nó là cái chiến trường. Cho nên thí dụ như bây giờ Thầy nói mấy con đứng trên hơi thở mà nhìn lại bốn chỗ đó là cách thức để cho mấy con nhìn cái chiến trường của mấy con. À bây giờ mình phải chống ở cái chỗ nào, đóng quân ở chỗ nào để mà mở màn mình đánh đó là cách thức hướng dẫn cho cái mặt trận thôi.

[Tu sinh]: Quan trọng là cái tri kiến nó xả hết được nhiều hay không, từ đó cái Tứ

Niệm Xứ mình nhìn vô đó nó bớt niệm đi lần lần.

[Trưởng lão]: Nó bớt con, nó bớt, tự nó bớt.

[Tu sinh]: Nó bớt nhờ cái tri kiến là quan trọng.

[Trưởng lão]: Cái Chánh tri kiến đó con, cho nên nó tới Niệm xứ nó tới lớp thứ 7 mình luôn, nó đòi hỏi tới lớp thứ 7 mới Chánh niệm đó, nó mới Tứ Niệm Xứ. Cho nên cái chiến trường nó mở màn rồi, khi mình đánh là khi nào mình đã có Chánh Kiến, Chánh Tư Duy, Chánh Ngữ, Chánh Mạng, Chánh Nghiệp đầy đủ rồi thì mới mở màn mình đánh.

[Tu sinh]: Cái Tứ Niệm Xứ này là Thầy cũng cho đi tắt thử đó Thầy?

[Trưởng lão]: Đi tắt, cho nên Thầy vô đây mà Thầy dạy rồi cho áp dụng thử, áp dụng thử trên cái chiến trường, mà nếu mà các con đánh không thắng thì tức là mấy con phải học thêm nữa, coi như là cái chiến trường của mình là bây giờ là chiến trường du kích, chứ mình hiện đại thì mình đánh chưa nổi đâu, cho nên Thầy đưa ra cái này

để cho mấy con học rồi ra mình áp dụng du kích mình đánh thử, thử coi thử coi mình đánh du kích có thể được thì mình nổi dậy mình đánh luôn, còn nếu không thì coi mình trở về mình huấn luyện, huấn luyện qua đội mình trở lại. Tức là có cái thời gian phải là Chánh Tư Duy, con hiểu không, bởi vì Chánh Kiến nó chưa đủ thì phai Chánh Tư Duy, Chánh Ngữ rồi, bởi vì thí dụ như bây giờ cái lớp này mà mấy con nói chuyện qua lại này kia thì tức là nó phải đi vào cái Chánh Ngữ rồi.

Chánh Ngữ thì mấy con phải hướng đến tâm từ, tâm bi của mấy con rồi, thì trong khi mà Chánh Kiến mấy con có học từ, bi, hỉ, xả. Nếu mà con nói cái lời ngọt ngào, cái lời êm dịu thì ít ra con phải có tâm từ, nó phải hướng tới cái từ tâm rồi, nói phải học. Bởi vì cái Chánh Ngữ mấy con phải học Tứ Vô Lượng Tâm đó. Cho nên vì vậy mà Thầy cho mấy con ở cái lớp Chánh Kiến mấy con tổng quát, sau đó mấy con áp dụng vô cái lớp Chánh Ngữ. Tức là lúc bấy giờ tâm con như tâm Phật rồi. Học xong rồi cái tâm như tâm Phật, không bao giờ mà có thể giận hờn, có thể ghét bỏ ai hết, nó mới là Chánh Ngữ mới được chứ con nếu mà không có tâm từ thì

mấy con đừng có nói Chánh Ngữ.

[Tu sinh]: Theo con thấy, nếu mà người có tâm từ người ta không thể nói ác được,...

[Trưởng lão]: Vậy đó con, khó lắm, cho nên mình phải hiểu biết học lớp Chánh Ngữ là phải có từ tâm, bi tâm, hỷ tâm, xả tâm nó mới có được. Thì bắt đầu bây giờ mấy con thấy Thầy hé ra từng chút, từng chút để trên các lớp đó chứ chưa đâu, bởi vì cái giáo trình này thay vì Thầy soạn thảo xong cái giáo trình rồi đó thì mấy con đọc mấy con mới Thấy cái lớp học của Phật rất là rõ ràng, cái bài pháp này nó ở đâu, ở đâu. Nhưng mà bây giờ nó chưa học cho nên vì vậy mà chưa nói, bây giờ học cái lớp Chánh Kiến cái đã, rồi để áp dụng thử Tứ Niệm Xứ thử coi cái Chánh Kiến này coi nó đẹp được không? Mà nó đẹp không được tức là mình đi qua cái lớp Chánh Tư Duy, triển khai cái sự tư duy của mấy con, để khi áp dụng vào cái chiến trường này rồi tư duy của mấy con nó bật sáng liền tức khắc, cái Chánh Kiến nó phá vỡ ngay liền, không được thì cái Chánh Tư Duy kế đó đánh ; rồi tới cái Chánh Ngữ, Chánh Ngữ nữa thì con thấy giặc nào mà chịu nổi mấy cái thứ đây, nó đánh tới tấp,

Chánh Kiến nó chưa đẹp được thì cái Chánh Tư Duy, Chánh Tư Duy đẹp chưa được thì bắt đầu tới Chánh Ngữ liền, thì các con thấy cái lớp này nó hoàn toàn nó đi đến cái mục đích là giải phóng. Cho nên Thầy hứa với mấy con là học mấy con sẽ chứng đạo, nhưng mà phải chịu khó, đừng có nghĩ, đầu tiên các con thấy Thiện Thảo nó nghĩ là ở trong thất nó không cần học đâu, chỉ rảnh thức đêm, thức khuya thôi. Mà thật sự ra nếu mà thức đêm, thức khuya thì bị tưởng rồi, nó có hiện tượng là bị tưởng rồi, cho nên Thầy rất lo đó, cho nên đêm nào mà lúc mà 10 giờ, 11, 12 giờ đều là có mặt Thầy qua thất nó hết, bây giờ đỡ rồi.

[Tu sinh]: Thiện Thảo bây giờ đã... lại chưa Thầy?

[Trưởng lão]: Cũng đỡ rồi con, nó đỡ hơn, còn lúc trước nó bị căng quá, thành ra Thầy sẽ trợ giúp nó. Con thấy nội cái ngã của nó thôi, khi mà nó làm được như vậy rồi thì nó viết từng cái bức thơ nó gửi cho mấy con bảo là phải làm như thế đó, đó là mấy con thấy cái dục ghê gồm lắm đó chứ.

[Tu sinh]: Tưởng nó không có cái sự hi lạc đó con cũng có biết Thầy, hồi con mới tu

lọt tướng đó, con biết con cũng nghĩ Thiện Thảo chắc cũng bị lọt vô tướng rồi, chứ đâu một thời gian ngắn đặng mà nói là sắp chứng quả A La Hán, con thấy đâu có đơn giản.

[Trưởng lão]: Nó nói nằm nghe cũng mê, cố gắng mà thức mà chết đó, bị lọt tướng hết đó con, bởi vì Thầy biết sai hết, cho nên đúng là đem cái sự cố gắng để mà để mà hướng dẫn cho mấy con đúng, Thầy mong rằng là mấy con nghe lời Thầy, cái gì mà Thầy dạy thì mấy con nghe, cái gì mà Thầy đưa ra mấy con nghe, lắng nghe cho kỹ. Nhiều khi mấy con không chịu lắng nghe đâu, bởi vì cái ngã của mấy con nghĩ đó, không chịu lắng nghe những cái hay, cái dở. Tại sao mà Thầy không đem những cái bài mà mấy con viết mà áp dụng vô. Như cái bài cô Diệu Vân rồi đó, áp dụng vào cái đời sống, hay cô Diệu Hiền, mấy cái bài áp dụng cũng nói về các pháp vô thường, rồi nói về nhân quả, có các áp dụng như Thanh Quang, cũng áp dụng cụ thể lắm nhưng mà cái này nó chưa phải đâu, nó cần hỏi cái tri kiến của mình đã, rồi từ cái tri kiến của mình rồi bắt đầu đó sau đó mình mới áp dụng vô thì nó mới đi đến cái chỗ mà tư duy. Thành ra mấy con cứ theo lời Thầy dạy mấy con sẽ có cái sự huân tập

cái số tri kiến, bởi vì Chánh tri kiến mà, nó đòi hỏi cái sự hiểu biết mình ghê gớm lắm, hiểu biết như thật chứ không hiểu biết sai được. Cái gì mà như thật, cái gì là hiểu biết tưởng tượng khi mấy con đặt ra một cái mẩu chuyện mà mấy con đặt sai cái mẩu chuyện mà mấy con tưởng tượng ra mấy con đặt là mấy con chết đó, nghĩa là cái chuyện đó nó không có, mấy con nghĩ ra cho có mấy con lại viết đó là mấy con chết rồi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy nói láo đó.

[Trưởng lão]: Nói láo đó, mà cái con nhớ mà nhớ nhớ mơ mơ hồ hồ cũng như hồi nhỏ mình làm cái gì đó mình nhớ không kỹ mình viết vô coi chừng mình nói tốt, coi chừng mình nói cái chuyện đó tốt chứ sự thật ra nó không phải vậy đâu, phải rõ ràng mới được, nó

[Tu sinh]: Nói nhớ liền, ... mình giảm bớt câu chuyện một xíu mình tô vẽ lên không được.

[Trưởng lão]: Mình tô vẽ lên không được, không có được tô vẽ, tô vẽ là sai, khó cái chỗ là phải thật, như thật. Chánh tri kiến mà, đâu có tà kiến ở trong đó được, mà mình vẽ thêm là tà kiến, đó là một cái sai đó

mấy con.

Cho nên vì vậy mà mấy con ráng cố gắng ở trong cái lớp học này ráng cố gắng thì may ra tới cái lớp thứ hai, Thầy cho áp dụng vô, cái tháng này chứ qua tháng thay vì cái tháng thứ ba này là Thầy dạy mấy con nhìn quan sát Tứ Niệm Xứ, chưa tu đâu, qua tới cái tháng thứ tư rồi đó thì bắt đầu mới áp dụng vô tu.

[Tu sinh]: Vậy là biệt lập, tui con không có gặp Thầy nữa?

[Trưởng lão]: Không có gặp Thầy đâu, biệt lập vô tu.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, suốt ba tháng rông rã đó Thầy?

[Trưởng lão]: Ba tháng rông rã đó để cho mấy con thực tập coi cái Tứ Niệm Xứ, cái phương pháp mấy con đang học, cái Chánh Kiến đó để mấy con áp dụng coi như thế nào, không có cần gặp Thầy nữa. Rồi lúc bấy giờ nếu mà Thầy theo dõi từng chút, từng chút, thì lần lần thí dụ bây giờ Thầy cho mấy con tu, thành linh Thầy kêu mấy con ra ngồi Thầy xem, rồi cách thức mấy con tu như thế nào, trình bày lại Thầy nghe

như thế nào, rồi bắt đầu được thì Thầy cho vô tu nữa, mà không được thì kể như 1, 2, 3 người mà ra trả lời sai, Thầy kiểm tra lại không đúng Thầy dẹp liền cái thất đó liền, Thầy cho mở cái lớp Chánh Tư Duy, mấy con thấy ly liền tức khác, bởi vì để tu mất công, còn hể được, cái người nào mà được Thầy đặc cách người đó lên, còn người nào không được Thầy lôi ra học cái lớp trở lại. Nó phải có bài bản vậy mới được, đào tạo mới được, chứ còn để tu vậy chung chung mấy con mất công, cuối cùng mấy con không đạt chỉ có 1, 2 người thì mấy con cũng phí sức, uống đi. Thầy không có để cho mấy con mất cái thời gian và phí sức của mấy con. Thời gian ngắn mà 3 tháng mất cái sức của mấy con tu tập trong 3 tháng cũng không phải là ít.

[Tu sinh]: Nỗ lực hết sức mà nó không được nhiều.

[Trưởng lão]: Mà có Thầy theo dõi từng chút không để cho sai, mà mấy con tác chiến sao nó ồ ạt mà sao tác chiến không được, tâm nó không thanh thản được, còn người ta thanh thản được, thì như vậy rõ ràng là cái Chánh Tư Duy mấy con còn kém quá, buộc lòng mấy con phải trở về học cái lớp Chánh

Tư Duy, bắt đầu học cái lớp Chánh Tư Duy. Nghĩa là người nào được học, mà được cái lớp vào tu thì mới được, học cái lớp Chánh Tư Duy, còn không thì mấy con ở lại học lớp Chánh Kiến trở lại. Mấy con chưa đủ Chánh Kiến mà làm sao mấy con lên đây mấy con học lớp Chánh Tư Duy, mà sau khi áp dụng rồi thì cái lớp Chánh Kiến của mấy con áp dụng không vô mà nó cứ ào ạt nó đánh mấy con mà mấy con suốt ba tháng mà mấy con cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự nó không có được phút nào hết. Nghĩa là có lúc thì nó được 30 phút, có lúc thì không được mà cứ ào ạt bị đánh hoài thì cái người này phải học cái lớp Chánh Tư Duy rồi, trở ra học Chánh Tư Duy rồi.

Rồi người ta còn xét lại coi cái Chánh Kiến mình đủ không, không đủ xuống luôn học lớp Chánh Kiến nữa chứ không phải được học lớp Chánh Tư Duy, đủ thì còn ở lớp Chánh Tư Duy người ta học để triển khai cái tri kiến của mình thêm nữa, suy tư thêm nữa cho nó đúng đắn hơn nữa, bởi vì do cái sự suy tư mình nó không đúng đắn. Lớp Chánh Kiến mình nó lơ mờ, suy tư nó không đúng đắn cho nên vì vậy mà khi vô đây thì mình dùng cái tư duy của mình để xả những

cái niệm như vậy, mà xả không được niệm thì cứ bị ức chế cho nên nó cứ đổ ra, đổ vô, đổ ra, đổ vô, bị ức chế nó cứ ra vô à. Còn xả thì nó đúng là cái Chánh Tư Duy chúng ta hiểu đúng thì nó đi luôn chứ nó đâu vô nữa, con hiểu chưa? Người ta dễ biết lắm, khi mà Thầy hướng dẫn dễ biết.

Bây giờ tu làm sao mà mấy con cứ bị tuôn trào hoài mà nó không hết, còn người kia sao lại người ta hết, là tại vì người ta tư duy đúng, người ta xả người ta hết, cho nên vì vậy mà người ta đặc cách người ta lên, còn các con thì ở lại, ở lại để học lớp này. Mà nếu tề nữa cái Chánh Tư Duy của mấy con, cái Chánh Kiến của mấy con không đủ tức là cái sự hiểu biết của mấy con không đủ buộc lòng mấy con trở về cái lớp Chánh Kiến. Bắt đầu bây giờ làm bài trở lại, hồi nào tới giờ mình chưa hiểu biết, bây giờ đó mình hiểu biết, rồi bắt đầu người ta hướng dẫn cho cách thức mình hiểu biết hơn, thì nó có những cái tài liệu, nó có những cái tài liệu.

Thí dụ như nói về nhân quả thảo mộc thì người ta có những tài liệu người ta cho mấy con đọc, đọc lại những cái tài liệu đó, mỗi người một cái tài liệu đọc rồi bây giờ

làm bài. Đọc rồi bắt đầu bây giờ người ta cho con đọc rồi, cho con làm bài trở lại, để con làm nó nhầm đi, nhầm lại để con nhớ trong cái đầu của con, bởi vì con không thể nhớ người ta bắt buộc con phải làm trở lại, do đó nó mới nhớ được, nó nhớ được do đó mấy con mới ngồi khi mà tu Tứ Niệm Xứ nó hiện ra một cái niệm thì các con nhớ được, các con quán xét được. Chứ lúc bấy giờ các con quên làm sao các con tư duy thì bắt quá các con tác ý, đây là nhân quả thôi, có nhiều đó thôi rồi nó đi không đi thì tức là bị ức chế rồi, các con hiểu chưa? Nó cách thức tu như vậy.

Như vậy là chúng ta sẽ thu ngắn được cái thời gian, và nó được đặc cách cái người mà có thông minh, cái người mà có sự hiểu biết người ta được đặc cách lên, thì chừng đó thì khi mà được như vậy rồi Thì mấy con sẽ thấy từng cái oai nghi tế hạnh của người ta người ta tu mà người ta phải có những oai nghi, tế hạnh người ta nó thay khác hơn là trong lúc bây giờ người ta có cái sự hiểu biết cái Chánh Kiến người ta hiểu biết thì bản ngã người ta tăng, nhưng mà khi tu thì bản ngã nó diệt. Các con hiểu không, vì vậy bây giờ tới chừng đó mình thấy, tất cả những cái

hành động này, cái người này hồi đó thấy ghét, không có đáng thương bởi vì cái hành động ngã mạn mà người ta ghét, rồi bắt đầu bây giờ tu rồi mình thấy người này đáng thương.

[Tu sinh]: Tự nhiên nó xuất phát cái tâm đó nó ra.

[Trưởng lão]: Nó ra cái hành động con, cái oai nghi con, tự mình xả tâm nó ra oai nghi con, nó hay lắm, nó đẹp lắm, rồi từng cái lời nói, từng cái này kia, tại vì nó xả rồi từng cái lời nói nó không có còn cái lời nói của ác ngữ nữa, rồi cái hành động của nó, nó mềm mại, nó dịu dàng, bởi vì nó phá cái ngã, còn cái ngã là còn bị. Tới cái đi thôi, mình cố gắng mình có cái ngã đó, mình sửa cái đi của mình nó cũng không được, chứ không phải dễ đâu. Còn mà nó xả cái ngã của nó rồi, nó đi nhẹ nhàng, mặc dù nó đi nhanh nhưng mà nó đi vẫn cái cách thức của nó, nó êm dịu không phải là đi rờ rờ rờ, mò mò vậy, không phải đâu. Tùy theo.

Cho nên trong cái phương pháp hướng dẫn và đào tạo nó phải đi trên con đường đó, nó bảo đảm và nó chắc, nó không phí cái sức của tu sĩ, nó không phí cái công lao của

của cái người già. Chứ bây giờ mà Thầy dạy 20 mấy năm trời không có người nào, nhìn lại không có người nào. Nếu mà đào tạo cái trình độ học mà để ra làm việc, mà giúp Thầy, thì bây giờ Thầy có rất nhiều người, nhưng mà đào tạo tu chúng con thấy không, không có. Mà bây giờ cái lớp này lớp đào tạo cái người tu chúng để ra làm việc, tu chúng để ra làm việc. Tu chúng mới ra làm việc, còn chưa chúng là không được làm, dù là có học hiểu hỏi gì đi nữa thì cũng không được nữa, tại sao, tại vì cái ngã nó còn, nó không có làm việc được. Với cái chương trình của Phật học này thì cái người tu chúng mới đứng lớp mới ra làm việc, mới dạy người ta còn chưa chúng thì không được dạy.

Dù là cái tri kiến anh có giỏi cách gì đi nữa thì anh cũng phải đóng khuôn ở trong cái chỗ học của anh thôi, do cái lớp học này như vậy.

Bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì thêm nữa không?

[Tu sinh]: Dạ con hỏi riêng Thầy một câu nữa Thầy

[Trưởng lão]: Hỏi riêng hả con.

Rồi, bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không, hết rồi phải không, hết rồi mấy con vô.

Nhớ ráng cổ gắng đó con.

[Tu sinh]: Lúc trước thì con có trình lại Thầy là trong việc tu tập pháp Thân Hành Niệm cho câu tác ý lớn tiếng Thầy. Nhưng trong thời gian qua thì con thấy nó làm động Thầy Chân Thành.

[Trưởng lão]: Không sao đâu, Thầy Chân Thành bây giờ Thầy là để cho Thầy được yên một chút, chứ đối với Thầy Chân Thành thì Thầy sẽ phòng hộ sáu căn Thầy dễ dàng lắm chứ không phải đâu, bởi vì mấy con phải biết là khi mà mấy con tu tập gặp những cái chướng bệnh của mình mà nếu mà mình không sử dụng như vậy thì mình làm sao mình đẩy lui được cái chướng bệnh của mình. Mà thầy Chân Thành mà Thầy lên đây thì tốt lắm, thứ nhất là để lia khỏi cái thất, chứ không khéo Thầy bị dính mắc trong cái thất, ở lâu rồi nó sẽ dính ở trong cái thất của mình, Thầy được lên đây là Thầy xả cái thất của Thầy.

[Tu sinh]: Theo con nghĩ là cái ý cho niệm nó còn muốn qua bên thất Thầy Chân

Thành,

[Trưởng lão]: Được con, không có gì đâu, muốn qua bên đó thì đổi qua bên đó, bây giờ Thầy Chân Thành rời rời thì con cứ đến đó.

[Tu sinh]: Như là cái pháp tu tập pháp Thân Hành Niệm Thầy, cao chân có hai lần, trước rời lại đang tập thì cái chân con nó mỏi, thì có cảm giác mỏi thì nó tự động nó mỏi thôi. Giống như Thầy nói là ở thiền viện là tu ngồi kiết già lâu nó đau chân rồi nó mới xuất tinh đó Thầy, có hai trường hợp là nó muốn xuất tinh là con tác ý liền ngay đó, thì nhưng mà tối nay thì sau khi con tu tập suốt 4 giờ rồi thì con ngủ tới 1 giờ rưỡi thì bắt đầu nó mới xuất tinh?

[Trưởng lão]: Cái đó là vấn đề bình thường con, bởi vì nó kích động, bởi vì khi mà nó đau chân nó dễ bị kích động, chứ nó không có sao đâu, cái đó là cái bình thường thôi, nhưng mà không gì hết đâu, rồi bởi vì trong khi cái trình độ của mình tu tập nó chưa có tỏa tinh, cho nên khi mà bị kích động nó tập trung lại, nó tập trung lại nó xuất tinh, không có sao hết.

[Trưởng lão]: Trong cái trường hợp

này con thấy con đau có mộng tinh như lúc trước.

[Trưởng lão]: Đó cái này là nó khác rồi, cái này nó khác, cái mộng tinh nó bị dục, còn cái này nó bị kích động nhức, đau, nó khác. Cái này nó khác rồi, cái này nó khác, cho nên trong cái vấn đề tu tập chúng ta thấy cái này nó không phải là bất tịnh, bởi vì nó sợ cái dục, trong mộng nó bị dục con, mà trong cái xuất tinh này là tại vì bị kích động cái chân con đau mặc dù là con tác ý lúc bây giờ nó dừng lại rồi nhưng mà khi mà con nằm ngủ tự nó ra, bởi vì nó tập trung rồi, vì nó bị cái đau nó kích động nó tập trung. Cho nên Thầy nhắc lại ở trên Chân Không vậy, ngồi chịu đau quá mà sao lại xuất tinh cả đám với nhau hết đây. Tại vì lâu nó sinh dục con, tại vì hai cái chân mình ngồi, mình ngồi nó đau, nó đau mình ráng mình chịu, mình chịu gồng mình lên chịu, không ngờ là cái sức tập trung tinh nó lên.

[Tu sinh]: Như vậy là chỉ trong 1, 2 lần thôi chứ

[Trưởng lão]: Nó hết rồi, sau đó nó hết rồi còn đau còn có, nó hay lắm, nó có lần đó thôi, sau nó hết, một, hai lần nó hết à. Chịu

đau hai lần chứ mà cứ nó vậy chắc riết rồi người ta chết hết hay sao..

[Tu sinh]: Như vậy trong trường hợp bây giờ con tăng lên bốn tiếng đồng hồ trong một buổi, như vậy là con nếu thấy cái cơ thể coi như là tối thì lúc trước thì khi mà ngủ thức dậy thì bắt đầu trong cơ thể nó trào khí ra, trào khí ra cả đường miệng và đường hậu môn nữa, nhưng mà tối thì nó không có trào ra nữa, khi tu tập niệm con không trào. Như vậy con thấy là có cái sự giảm, nhưng mà con muốn, tu tập như vậy con muốn là rút ngắn cái thời gian trị bệnh con, con có thể thức suốt đêm tu tập pháp Thân Hành Niệm được không Thầy?

[Trưởng lão]: Được chứ nó không có sao đâu, khoan đã, để triển khai cái tri kiến của mình để đối với những cái niệm của mình, thử coi những cái niệm mình xả coi nó hết hay hoặc là nó còn tuôn ra quá nhiều, để xem thử coi khoan đã, rồi mới tu Tứ Niệm Xứ mới suốt đêm, còn mà nó chưa thì mình chưa có tu suốt đêm nó mất công.

[Tu sinh]: Cái ý niệm của con là trị cái bệnh của con thôi.

[Trưởng lão]: Trị bình thường thôi, con

ôm pháp Thân Hành Niệm.

[Tu sinh]: Dạ con ôm pháp có thể suốt đêm hay là

[Trưởng lão]: Có thể mà con trị bệnh nó có thể mà con có thể đi suốt đêm, suốt đêm để phá nó, để phá cái bệnh đó, để cho nó đứng có thừa hơi nữa hoàn toàn nó, cho nên khi mà ôm pháp thì nó bớt, mà xả ra thì nó rơi, cho nên vì vậy mà có thể tăng lên thì giờ cho dài ra để mà chiến đấu nó.

[Tu sinh]: Bây giờ thì theo con nghĩ thì như có những cái niệm khi mà Thầy nói bữa thứ ba đó, là con phải qua năm sau rồi mới học lại quán tư duy, thì cái nhân quả thảo mộc thì nở lớp rồi thì bắt đầu lúc đó nó có cái khởi niệm lên là muốn... về nhà chơi như bình thường hoặc là trở về thăm gia đình, bắt đầu con mới có thí dụ tác ý dừng nó lại nhưng mà cái niệm đó nó vẫn còn. Con mới khởi nghĩ rằng là phải viết một cái bài để mà xả cái tâm này nhưng mà trong giờ thì đang trị bệnh thì con không biết phải làm như thế nào?

[Trưởng lão]: Bây giờ nó có những cái niệm như vậy đó thì mình phải xả cái niệm đó đi, mặc dù là bây giờ nếu mà bây giờ

mình nỗ lực mình diệt được cái bệnh của mình rồi thì biết đâu chừng diệt được cái bệnh tức là nó có cái đạo lực rồi thì mình tiến tới mình tu thì nó cũng dễ chứ không khó gì, con hiểu không, cả một vấn đề mình xả được cái này thì những cái khác mình xả rất dễ, chứ không có gì, phải nỗ lực thêm coi, bởi vì con cứ nghĩ rằng, đừng có nghĩ mà bây giờ ở lại thôi mình đi về chơi thì cái này nó còn lâu nữa.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con có suy nghĩ như vậy, nếu mà về thì tới nước là về con nói, có lúc con cũng không có dùng cái lời ái ngữ đối với cái tâm con, con dùng những lời rất là thô bạo với nó thì như là con có thể quán xét nếu mà đi về giữa dọc đường nữ bị xe đụng chết làm sao tu đây, hoặc là đi về trên chùa hoặc là nhà thì cũng trở về thâm nhập những cái thân như thân của người thân của mình ăn thịt thì cũng giống như là gặp những cái nghĩa địa hoặc là những cái ác pháp, lúc đó càng khó tu hơn nữa.

140-(LCK-059A)

* Phải học tập đầy đủ tri kiến xả tâm

Cho nên vì vậy mà buộc lòng mấy con phải triển khai cái tri kiến của mình, nhiều khi mấy con thấy mình làm qua loa, để mình tu cho yên tĩnh cho sướng hơn, để mình ngồi tu cho nó khỏe hơn, để mình nghĩ ngợi nó mệt óc, mệt, không phải đâu mấy con. Thầy nói cho mấy con biết, trong Bát Chánh Đạo, Chánh Kiến là cái lớp đầu tiên, tức là cái kiến thức hiểu biết của Phật Pháp phải học cái lớp này này, nếu mà cái kiến thức Phật Pháp mấy con không hiểu thì mấy con không biết cái gì mấy con xả tâm, thì bắt đầu bây giờ mấy con tu gì mấy con cũng bị ức chế. Nhưng tại sao có nhiều người người ta học về kiến thức của Phật giáo người ta có cái cấp bằng Tiến sĩ, chứ không phải không, nhưng mà người ta không biết áp dụng, người ta hiểu biết nhưng mà người ta không biết áp dụng cho nên người ta bị ức chế tâm.

Bây giờ Thầy nói có nhiều người người

ta có cấp bằng tiến sĩ người ta đứng ra người ta dạy về Phật học người ta giải thích người ta thuộc lâu. Bởi vì Thầy có học ở trong các trường Phật học Thầy hiểu biết, bắt mình phải học thuộc lâu từng cái bài kinh chứ không phải là không học, thật lâu. nhưng mà sự thật cái đầu óc của mình là đầu óc ngu, học rồi trả bài rồi chứ bữa sau, hôm sau tuần lễ, 2 tuần lễ rồi nó quên. Còn có người thì người ta nhớ dai lắm, còn mình thuộc vào loại ngu cho nên mình học, học hồi đó thì xong rồi trả bài rồi, giỏi đó, đọc vanh vách vậy đó, nhưng mà một tháng, hai tháng sau nó lui lặn. Cho nên cái con người của chúng ta nó có nhiều người nó cũng có đặc biệt nhớ, nó cũng có nhiều người rất dở, nhưng chúng ta dù sao đi nữa chúng ta cũng kiến thức được, hiểu biết được cái sự hiểu biết, mặc dù chúng ta quên chứ chúng ta phải hiểu. Bởi vì cái cần thiết để mà chúng ta hiểu, cái kiến thức để mà chúng ta hiểu nó không phải từ đâu mà có. Sinh ra những cái kiến thức của cha mẹ mình đầu tiên gom lại cho mình hiểu biết, mình biết kêu ba, kêu mẹ cũng là do cái kiến thức của cha mẹ dạy lại mình, cỡ mà mình sanh ra bỏ mình một con thú vật nuôi chắc mình không biết

kêu ba, mẹ đâu.

Cho nên cái kiến thức đầu tiên để cho mình hiểu biết, mình kêu cha, kêu mẹ, cái tiếng kêu của mình hiểu biết. Từ cái bàn, cái ghế chúng ta hiểu biết đó là cái kiến thức, từ đó cái nhà cái cửa, cây cỏ, tên họ của những cái loài cây đều là do cái kiến thức của những cái người mà người ta đang đi trước mình người ta dạy cho mình, huân mình hiểu. Chứ cỡ bỏ mình ra một cái con chó sói, hoặc một con vật nào nó nuôi mình đi chắc mình chưa biết cái bàn này đâu, có phải không? Đó là những kiến thức gom lại cho mình trở thành cái sự hiểu biết. Và đồng thời trong khi mà chúng ta những cái kiến thức của những cái nhà học giả, những cái nhà triết học, những cái nhà tôn giáo học, người ta đưa ra những cái kiến thức, cái hiểu biết, mình phải học hiểu những cái này, cho nên trong những cái kiến thức đó có những cái sai có cái đúng, vì vậy mà Đức Phật mới có cái Chánh Kiến, bởi vì có cái hiểu sai nó là tà kiến mấy con. Còn phải học chúng ta mới biết được cái Chánh Kiến, mà hôm nay có lớp Chánh Kiến là mục đích chúng ta khi dựng và đào tạo chúng ta có cái sự hiểu biết, cái kiến thức hiểu biết đúng Chánh Kiến,

làm sao mà khi không học làm sao chúng ta biết được, cho nên nhiều khi mấy con nghĩ rằng mình cần gì mà phải học chi cho cực, ở trong thất tu, nhưng mà kiến thức của mấy con đâu có là hoàn toàn là số không. Những cái bài làm của mấy con, mấy con sai rất nhiều, tại vì Thầy không muốn nói nói sợ mấy con buồn, cái kiến thức của mấy con là cái kiến thức chấp vá hiểu lơ mơ, nó không có.

Chẳng hạn nào bây giờ thật sự ra thí dụ như có nhiều bài mấy con viết rất hay, nhưng cái bài đó nó phải nằm ở trong cái chỗ nào, cái vị trí cái lớp nào. Bây giờ các con thấy cái lớp Chánh Kiến này, rồi cái lớp Chánh Tư Duy này, rồi cái lớp Chánh Ngữ này. bây giờ mình mới học có Chánh Kiến à, mà mình đã áp dụng trong những cái bài của mình viết ra mà mình Chánh Tư Duy, mà mình không biết là mình áp dụng sai, bởi vì mình thấy trong cái lớp Chánh Kiến nó có cái tư duy, suy nghĩ, mình suy nghĩ trong Chánh Kiến chứ chưa phải là suy nghĩ trong Chánh Tư Duy trong tư duy, các con hiểu chưa? Thầy dạy mấy con cái lớp Chánh Tư Duy trong tư duy chưa? Chưa? Thầy mới dạy các con có học cái lớp Chánh Kiến trong Chánh Kiến.

Đạo Phật là đạo trí tuệ mấy con, mình triển khai cho nên cái lớp đầu tiên của Phật là lớp Chánh Kiến, rồi Chánh Tư Duy, Chánh Ngữ mà, các con thấy rõ ràng chứ, vì vậy mà không xây dựng cho mình được những cái hiểu biết này thì làm sao mình dùng cái trí tuệ để mình làm chủ được cái tâm tham, sân, si mình nè, mà nếu không thì mình cứ ngồi mình ức chế mình để cho nó hết tham, sân, si thì mình đi vào cái gì mấy con biết không? Ưc chế thì tức là mình đâu có ly dục, ly ác pháp đâu. Ly dục, ly ác pháp phải bằng cái tri kiến hiểu biết cho nên gọi là Đỉnh Vô Lậu, các con thấy Đức Phật đặt cái tên rất là cụ thể rõ ràng. Thế mà Thầy dạy mấy con có nhiều người ở trong thất tu, không chịu ra học, rồi ra học không tiếp thu những cái điều kiện cần thiết, thật sự ra Thầy nếu mà Thầy dạy cái lớp này, tức là Thầy thấy soạn thảo cái giáo trình, những cái bài vở phải như thế nào, giảng cho mấy con phải làm cái gì, gì. Nhưng mà thì giờ Thầy đủ không mấy con, cho nên những cái gì mà nó đúng theo.

Bây giờ Thầy nói thật sự ra cái người có học Phật học rồi, có học Phật học thì người ta có cái sự hiểu biết qua Đức Phật đã dạy ở trong những cái bài kinh. Còn mấy con chưa

học Phật học, mấy con hiểu cái kiểu của mấy con lồm bồm chấp vá, rồi mấy con viết ra theo cái nghĩ tưởng của mình thôi. Mình cứ nghĩ tưởng là mình hiểu, mình nghĩ mình viết để mình xả tâm nhưng mà chưa phải đâu mấy con. Như bây giờ Thầy nói như cô Diệu Văn cô viết cô hiểu, nhưng mà cô viết cái kiểu cô là ở cái lớp khác chứ không phải ở cái lớp Chánh Kiến, bởi vì lớp Chánh Kiến nó phải nằm ở trong cái sự hiểu biết của hiểu biết chứ chưa phải là cái lớp xả tâm. Các con thấy không.

Bây giờ cái Chánh Tư Duy tới chừng mà học Chánh Tư Duy bắt ta áp dụng vào cái sự suy nghĩ, để mà suy nghĩ xả tâm. Còn cái lớp Chánh Kiến nó học suy nghĩ để mà hiểu biết mới gọi là Chánh Kiến chứ, hiểu biết cái đúng có phải không? Chứ chưa nói đến cái chữ xả tâm. Còn Chánh Ngữ người ta dạy cho mình từ cái ngôn ngữ nói chứ không phải để cho mình cứ nói đại đâu, người ta dạy cho mình, người ta tập luyện cho mình những cái oai nghi tế hạnh, cái ngôn ngữ của mình khi đứng trước những cái ác pháp, cái lớp nó sẽ dạy cho mình từ cái ngôn ngữ, các con vậy mới lớp học chứ, đào tạo người ta mà, xây dựng người ta mà để người ta trở

thành có những cái ngôn ngữ, có những cái oai nghi.

Bây giờ tới Chánh Nghiệp, coi Chánh Nghiệp là cái hành động của chúng ta, mà cái hành động chúng ta nó trở thành một cái chân chánh, một cái hành động mà thô lỗ thì nó sai, mấy con bước đi dục dục thì nó sai mất rồi. Đâu phải là Chánh Nghiệp như vậy, Chánh Nghiệp nó phải như thế nào chứ. Chánh Ngữ cái lời nói như thế nào? Rồi Chánh Nghiệp như thế nào? Rồi cái Chánh Mạng mấy con sẽ sống cái thân mạng của mấy con như thế nào mới gọi là chánh. Bây giờ những cái lớp học này mấy con có học chưa? Chưa có biết gì hết, thế mà bây giờ mấy con chõng khu mấy con vô mấy con ngồi ở trong thất mấy con tu, mấy con tu cái gì đây, mấy con ức chế tâm chứ mấy con làm cái gì? Cỡ sức mấy con đã tu mà chứng rồi thì nay là 2, 3 năm mấy con chứng rồi. Các con thấy không? Ưc chế hoàn toàn có gì đâu mấy con chứng, mấy con làm được gì đây, mấy con đi suốt đêm như vậy mấy con làm được gì, mà trong khi ở cái lớp này Thầy mở ra để dạy mấy con cái Chánh Kiến mà mấy con không chịu học. Mấy con cứ thoái thác, nào là bệnh đau, nào này kia. Nghĩa là mình còn

cực cựa được, mình còn tư duy được, mình còn mở mang được cái hiểu biết của mình, nỗ lực để tìm hiểu những cái gì cần thiết cho cuộc đời tu tập của mình, mà khi người ta mở mang, người ta mở cái lớp để triển khai cái tri kiến hiểu biết của mình, tức là Chánh Kiến, có cái hiểu biết đúng. Để làm gì mấy con biết không? Để cho mình hiểu biết đúng để cho các ác pháp, các tà pháp nó không xâm chiếm được mình, mà mấy con không chịu, chỉ tiếc nhiều của mình thôi, rồi mình làm nhiều đó thôi, bấy nhiêu đủ không mấy con, các con chưa hiểu. Cho nên cái sự tu học, mà có một người mà hướng dẫn như thế này thì rất là lợi ích cho mấy con, mới biết cái đường, mới biết cách thức chứ còn nếu không thì mấy con không biết cách đâu.

Thế rồi mấy con cứ nghĩ tưởng theo cái kiểu của mấy con bây giờ ở trong thất tu yên ổn hơn, làm chi cho nó động.

Thay vì bây giờ ở trong thất mình chỉ nỗ lực mình tu, sự thật ra mấy con tu được gì đây? Thầy nói không được gì hết, nếu mà được thì Thầy không mở lớp này cho cực Thầy đâu, Thầy thấy không được, tu cái kiểu của mấy con là tu không đúng. Nói xả tâm

phải ly dục, ly ác pháp xả tâm, diệt ngã, nói thì nói nhưng mà không có biết cái cách, cái tri kiến của mình không hiểu, mình phải xả được cái gì? Mà không hiểu thì mấy con bây giờ có cái niệm này, mấy con cũng nghĩ nó là nhân quả thôi, rồi mấy con cũng tác ý là nhân quả đi. Bây giờ mấy con ức chế mấy con làm gì đây, mấy con có hiểu nó đâu? Mà không hiểu thâm sâu làm sao hiểu, có ai dạy cho mình hiểu đâu?

Cho nên từ khi mà cái lớp này mở nó có những cái cần phải hiểu biết thì cái mình chưa hiểu biết thì mình cần phải hiểu biết nhưng mà mình cứ nghĩ mình là hiểu biết hơn. Thí dụ như những cái bài Thầy đưa Nguyên Thanh nó viết ra, mấy con thấy cái sự hiểu biết của nó là cái hiểu biết của bao nhiêu người mà tích tập lại, nó tích hợp lại, nếu một cái người mà nếu mà chúng ta đọc sách báo, đọc tất cả những sách vở. Bây giờ Thầy đem một đồng sách đó nó có những, mấy con ngồi đọc đi, hơn là Nguyên Thanh nó ghép lại như vậy để khi mà chúng ta đọc trong mấy giờ mà chúng ta đã hiểu biết tất cả những cái, có lợi ích cho chúng ta không?

Chỉ cần mấy con nghe thôi mấy con

cũng có cái tầm vóc kiến thức về cái vấn đề đó. Bây giờ nói năm, tháng, ngày, giờ, núi lửa hay hoặc là sóng thần, hoặc là chỗ này, chỗ kia, mấy con bây giờ đã nghe rồi đó, đã đọc rồi đó mấy con có nhớ không? Bây giờ mấy con năm nào, tháng nào xảy ra ở đâu mấy con nhớ không? Cái kiến thức của mấy con bây giờ mấy con đã đọc rồi đó, bữa đó Nguyễn Thanh đọc rồi mấy con có nhớ không?

Còn vấn đề mà Đức Phật dạy chúng ta quán cái thân bất tịnh, các con thấy 32 cái pháp, bao nhiêu pháp để tu tập của pháp bất tịnh. Bây giờ mấy con nhắc lại cho Thầy nghe coi, người ta học ở trong cái trường Phật học, bắt buộc người ta thuộc lòng những cái này hết mấy con. Nghĩa là có trong Phật học viện mình mới biết được cái đạo luyện của quý thầy Đại Thừa, nhưng mà vì họ không biết cách áp dụng, cho nên họ không có dùng cái Định Vô Lậu để xả từng cái tâm mà họ chỉ lo cái thiền định cho nên họ chỉ khi mà hiểu như vậy thì hiểu, nhưng mà khi áp dụng thì họ lại áp dụng ở trong cái đối tượng của họ.

Như bây giờ ở bên Miền Điện, người ta

áp dụng Thiền Minh Sát Tuệ là sao mấy con biết không? Khi mà thay vì người ta ngồi để từng cái tâm niệm người ta xả chứ gì? Có niệm người ta dùng cái tri kiến đó người ta xả chứ gì? Trái lại không, ức chế cái tâm, phình xẹp, cứ tập trung ở trong này rồi định tướng xuất hiện, tướng gì, tướng đó là tướng tướng chứ tướng gì? Cuối cùng họ được những gì, đó là cái sai.

Bây giờ chúng ta cũng nói bây giờ tôi ngồi trong thất tôi yên ổn như thế này để nó không có niệm, nó càng thưa dần, thưa dần. Chúng ta đi vào cái định gì đây? Trong khi cái tri kiến của chúng ta chưa đủ hiểu biết, qua những cái bài vở của mấy con, hầu hết là mấy con viết Thầy thấy cái tri kiến của mấy con đối với Phật Pháp, đối với cái Chánh Kiến nó còn cạn cợt vô cùng lặn. Vậy chúng ta học, vừa là học bạn, vừa là học Thầy để chúng ta huân thêm những cái tri kiến của chúng ta nhiều hơn, nhiều hơn để chúng ta có một cái hướng để chúng ta chủ động điều khiển bằng cái tri kiến của chúng ta để gọi là tri kiến làm chúng ta không có bị phiền não, không có bị đau khổ, không có bị tham, sân, si nữa. Các con thấy cái tri kiến nó rất lợi ích, và trong đó người ta có

những cái pháp hành, người ta chưa nói về vấn đề áp dụng đâu. Mà khi người ta dạy tới cái chỗ áp dụng mấy con thấy những cái bài như cô Diệu Vân viết đó là những cái bài áp dụng vào đời sống người ta bằng cái tri kiến đó, nhưng mà cái lớp đó nó ở trong cái chỗ cái lớp tư duy, Chánh Tư Duy trong tư duy mà, nó áp dụng vô rồi.

Còn nói về cái lớp Chánh Ngữ mấy con biết học cái bài gì không? Lớp Chánh Ngữ tức là học Tứ Vô Lượng tâm đó, nếu mấy con không có tâm Từ, tâm Bi thì không có bao giờ có Chánh Ngữ, người ta biết từng cái bài học của Phật dạy cái lớp nào nó sẽ học cái bài nào đó. Nhưng trước tiên ở cái lớp Chánh Kiến người ta cho mấy con học, hiểu biết về cái tâm Từ, tâm Bi chứ chưa áp dụng Từ, Bi. Tới cái lớp Chánh Ngữ nó mới áp dụng vào ngôn ngữ của mấy con đó, các con thấy tới đâu cái lớp nào nó có cái lớp lấy nó áp dụng chứ. Còn bây giờ lớp Chánh Kiến nó chưa có áp dụng đâu, tới cái Chánh Tư Duy, Chánh Tư Duy trong tư duy nó sẽ áp dụng vào đời sống chúng ta đó, nó cả năm chứ đâu phải là. Các con thấy cái chương trình học Phật của nó rõ ràng, nó cụ thể chứ đâu phải mà muốn học ngang xương đâu mà học

được. Cũng như mấy con chưa thuộc số mà mấy con đi làm toán cộng, toán trừ, toán nhân được sao? Các con hiểu không.

Bây giờ cái kiến thức của mấy con, cái Chánh Tư Duy của mấy con cái kiến thức nó không hiểu, cũng như là cái người học trò mà chưa có biết viết số nữa mà bảo đi làm toán cộng, toán trừ, nhân, chia thì mấy con làm sao được. Mấy con chỉ nói thôi chứ chưa có áp dụng được, cho nên cái vấn đề học Phật mà Thầy đã thấy được cái con đường của Đạo Phật là con đường giáo dục, đào tạo để chúng ta học có từng lớp lang chứ không phải muốn cái lúc nào lộn xộn lúc nấy được đâu.

Cho nên vì vậy lớp này không phải là lớp mà chúng ta ngồi ở trong thất mà gọi là tu tập Thiền định, mà chúng ta chỉ tập để chúng ta quen đi với cái quan sát trong khi lúc bấy giờ chúng ta ngồi chúng ta suy nghĩ hoài cũng mỗi một chút đâu phải không? Cho nên chúng ta phải tập đi kinh hành để chúng ta phá hôn trầm để làm cho chúng ta tỉnh, tập pháp Thân Hành Niệm để đẩy lui những bệnh chướng ở trong thân của chúng ta, rồi chúng ta tập nhiếp tâm, an trú trong

hơi thở trong một phút để cho nó quen dần, rồi tập nhìn lại Bốn Tứ Niệm Xứ, cái này mới tập thôi, mới tập cái này chứ chưa phải đi vào cái lớp gì được hết. Đâu có phải cái chỗ này để mấy con chứng đạo sao? Bây giờ dạy Tứ Niệm Xứ mấy con cứ chõng khu để mà giữ chứng đạo, chứng đạo sao được mà khi cái tri kiến của mình không đủ để xả tâm làm sao mà chứng đạo, nếu mình cứ cố gắng mình bị kéo dài nữa mình bị ức chế thì sao? Các con thấy cái tri kiến mình chưa đủ làm sao mình xả được cái tâm của mình.

Đó, đó là những cái sai mà Thầy thấy mấy con hiểu một cách cạn cợt, vì thế mà Thầy hết sức dạy bảo mấy con mà mấy con không nghe, Thầy muốn giải thể cái lớp này đi, Thầy không muốn dạy nữa, bởi vì dạy mấy con có học đâu? Mấy con tin những người nào mà có thần thông, phép tắc, có này kia thì mấy con cứ theo những người đó học, Thầy không mời mấy con về đây đâu? Nhưng mà vì Thầy muốn mấy con là những người có thể đào tạo được để cho mấy con đứng lớp để mấy con dạy đạo đức cho thiên hạ. Nhưng mấy con muốn đứng lớp thì mấy con phải là người có đủ Tam Minh, chứ mấy con chưa có đủ Tam Minh Thầy không cho

người nào ra đứng lớp hết.

Còn bây giờ mấy con thấy từ cái oai nghi, tế hạnh của nhiều người người ta từng sống những cái hạnh, nếu mà thật sự cái Chánh tri kiến được đào luyện rồi thì đến khi người ta dạy từ cái lời nói ái ngữ, từ cái Chánh Nghiệp, từ cái hành động mà oai nghi, tế hạnh ở trong cái Chánh Nghiệp người ta sẽ dạy cho cái người đó, người ta sẽ tu, người ta khép mình ở trong khuôn khổ của giáo dục, người ta đào tạo, người đó bước đi một bước mà nặng người ta cũng không chấp nhận nữa. Tới Chánh Nghiệp, cái lớp Chánh Nghiệp mấy con sẽ thấy nó áp dụng, thì làm sao mấy con nói cái người đó tánh như vậy, như vậy, như vậy.

Mấy con bây giờ được ở trong cái thói quen nào tốt đó thôi, mấy con tưởng là mình tốt, chưa đâu, mấy con chưa được đào luyện mà, oai nghi, tế hạnh mấy con chưa đào luyện được cái gì hết, mấy con chưa có ở trong cái lớp Chánh Nghiệp làm sao đào luyện được cái hành động của mấy con như thế nào gọi là đạo đức. Chỉ bây giờ mấy con sống trong cái môi trường nào đó thì mấy con quen được cái hành động đạo đức đó

rồi mấy con thành cái thói quen. Mấy con có nề nếp, bước đi nhẹ nhàng này kia, mấy con ăn nói dịu dàng chứ mấy con được đào luyện chưa? Mấy con chỉ tập theo cái thói quen thôi. Còn có nhiều người thì người ta chưa tập, người ta chưa từng sống, người ta sống ở trong cái hành động nó thô lỗ người ta quen đi, nhưng mà những người này đâu phải nghĩa là khi người ta khép mình vào đó thì người đó vẫn oai nghi, tế hạnh đằng hoàng chứ, cái trường người ta đào tạo người ta cho mấy người đi làm việc, đi đứng như vậy sao, khi mà học tới cái lớp đó, người ta cho mấy người có những hành động đó sao? Có phải không mấy con? Bởi vì cái lớp người ta đào tạo mà. Người ta đào tạo oai nghi, tế hạnh của mấy con thì mấy con làm sao mà mấy con vô đây mà mấy con học, mà nếu mấy con cãi là người ta đuổi mấy con ra liền.

Cũng như bây giờ Thầy dạy cái lớp Chánh Kiến mà mấy con không chịu học, Thầy đuổi mấy con chứ sao? Bởi vì lớp này đâu phải lớp Thầy dạy mấy con ngồi trong thất mà tu, đâu phải ngồi nhiếp tâm như vậy, rồi mấy con nhiếp tâm, mấy con bị tưởng mất công Thầy chứ làm cái gì, lỗ điên rồi mất công Thầy chứ làm gì. Cho nên cái lớp này

là lớp đào tạo cho mấy con cái tri kiến hiểu biết, chứ đâu phải là cái lớp mà cho mấy con ngồi ở trong thất để mà tu như mọi lần đâu, ở đây nó hoàn toàn nó không có giống như cái lớp Thọ Bát Quan Trai đâu, nghĩa là cái đó nó dạy chung chung thôi cho biết tất cả các pháp thôi. Còn ở đây nói về chuyên khoa rồi. Thầy dạy Chánh Kiến là Chánh Kiến, mà Thầy dạy tới đâu làm tới đó, Thầy dạy 1 phút không được tu 2, 3 phút. Mà Thầy dạy nhìn, quan sát nhìn cái thân của mình thì quan sát nhìn cái thân, mà mấy con làm hơn thì tức là mấy con đã tu sai. Bởi vì Thầy là Thầy mà, Thầy biết được từng cái thời gian phải tu tập như thế nào trong khoảng thời gian một tuần, hai tuần, ba tuần. Tu như thế nào, rồi cái kết quả đó được trải nghiệm lại để xem coi tập luyện như vậy đúng hay là sai nữa. Thầy là Thầy mà, Thầy hướng dẫn mà, Thầy chịu tất cả trách nhiệm, còn mấy con làm sai thì mấy con phải chịu, nhưng mà mấy con làm mấy con tưởng là mấy con nghĩ như vậy mấy con đúng.

Thôi bây giờ mấy con đúng mấy con cứ về, ở đây làm gì cho mất công Thầy phải không, mấy con cứ nghĩ đi. Mấy con cứ nghĩ rằng sẽ tu tập như vậy đúng thì mấy con cứ

về tu tập đi cho nó thành Phật đi, cho được giải thoát đi, chứ ở đây làm gì, để rồi phải có cái này kia.

Còn bây giờ Thầy nói về cái vấn đề ăn uống , đây Thầy nói con thấy vấn đề ăn, uống. Mấy con không hiểu gì, người ta có cái tâm người ta thức khuya, dậy sớm người ta nấu nướng để đem đến dâng cho mình, đem tận chỗ mình đi khát thực, thế mình còn đòi hỏi ăn cái này, kia. Thầy muốn nói cho các con biết những cái chất độc đó, những cái gì mà độc thì chúng ta không ăn, chúng ta ra nhận cơm, chúng ta nhận hết thực phẩm về chúng ta quan sát bởi vì đức Phật dạy chúng ta khởi tâm từ, nghĩa là khởi tâm từ của mình trước khi mình muốn ăn, mình khởi cái lòng từ của mình, xem xét hết, trên dưới bốn phương, nghĩa là xem xét hết trên cái thực phẩm của chúng ta đang dùng mà thấy, nghe, biết thì nhất định là không ăn. Thấy, nghe, nghi là không ăn; ăn không thấy, không nghe, không nghi mà. Đức Phật đã nói mà, nhưng mà trước khi đó phải quan sát khắp cùng, nhưng mà đức Phật dùng quan sát bốn phương, tám hướng nghĩa là tâm Từ của mình quan sát. Từ cái thứ nhất là thương mình, ăn cái món này độc, giết

mình, nhất định là không ăn, có phải lòng từ không? Để mình ăn vô mình bệnh là mình có từ mình không, mình có thương mình không? Đức Phật đã dạy trong cái bài kinh đó rõ ràng mà, đó đó mình quan sát hết, mà mình thấy có thịt nhất định không ăn; hình dáng thịt không ăn, nghe mùi nghi không ăn, nghe người nói nghi không ăn. Cho nên cái điều kiện của Đức Phật dạy chúng ta rất kỹ lưỡng ở trên vấn đề nghi cái chất này là chất độc, không ăn, nhất định là không ăn; hình dáng thấy hình dáng không ăn, nghĩa là có sự đau khổ trong này không ăn. Nhưng chúng ta không ăn không có nghĩa là người ta cúng dường rồi mình đòi hỏi, ờ phải cho tôi ăn cái này, cho tôi ăn cái kia là sai. Đức Phật ngày xưa đi xin: ờ bây giờ bà cho tôi ăn cái này không được, thôi bà cho tôi cái khác, có bao giờ nói vậy không mấy con. Không bao giờ nói cái điều đó đâu mấy con, nghĩa là người ta cho thì mình nhận hết nhưng mà về tôi ăn cái gì được thì tôi ăn, cái gì không được tôi bỏ. Ngày hôm đó tôi sẽ có cơm tôi ăn. Thì ở đây chúng ta không đòi hỏi.

Phải cho cái này, cho cái kia, cho cái nọ, nếu mà mình đòi hỏi như vậy, thôi mình về nhà mình nấu mình ăn, các con hiểu điều

đó. Cho nên ở đây Thầy muốn dạy cho mấy con là với cái đôi mắt của một cái người ăn uống để mà tránh những cái đau khổ cho thân mình thì người ta cho cái gì mình nhận cái lòng của họ hết, nhận hết không nói. Nếu mình là người tu mình nói ra ở phải làm cái này làm cái kia thì người đời họ đánh giá trị mấy con. Chúng ta tu mà cũng giống người đời cũng đòi hỏi cái này cái kia, thì mình còn là người tu gì mấy con. Mình chỉ còn đi ăn thôi chứ làm cái gì, ngoài đời người ta nói: Ở bữa nay ăn như vậy tôi ăn không được phải làm cái gì ngon hơn, còn bây giờ mình trong đạo thì mình nghĩ rằng ăn cái này bệnh đau, thôi tôi không ăn phải cho tôi cái khác tôi ăn, thì mình cũng đòi hỏi chứ gì? Cái đó có đúng không mấy con. mình đi xin ăn không có quyền gì đòi hỏi hết, người ta cho mình đó là mai, mình chỉ còn cái mộng mình được ngồi không mình xả cái tâm mình tu, mà ngay cả cái ăn mình không xả được.

Thầy ở đây là Thầy khuyến khích mấy con là thấy cái độc mình không ăn, nước tương chứa chất độc không ăn, do cái quyền mình, mình ăn không ăn có quyền của mình chứ người ta đổ trong miệng mình được sao, người ta bảo mình nuốt được sao, cái đó là

cái quyền. Nhưng mà cái lòng cứng dường của họ mình biết họ cực khổ họ nấu nướng gì họ phải thức đêm khuya sáng ra họ mới đem lên cho mình như vậy chứ đâu có phải là khi không mà nó chín như vậy cho mình ăn sao. Các con thấy cái công ơn của người ta quá lớn, mình còn đòi hỏi thêm nữa đòi hỏi làm cái gì. Mình muốn ăn theo cái kiểu của mình như thế này, thế khác thì mình về mình nấu mình ăn đi, chứ mình là người tu mà.

Bữa nay tất cả những cái đồ này mình thấy hoàn toàn độc mình không ăn, mình sẽ ăn cơm với muối có sao đâu, chết gì đâu. Mình nhìn vào cái mình biết rồi bởi vì Đức Phật đã bảo mình khi mà Thọ dụng thì mình nhìn bốn phương cơ mà. Bốn phương: Phương trên, phương dưới, sáu phương mà mình nhìn toàn diện hết cái đĩa đồ ăn của mình, đồ độc nhất định không ăn, đó là mình tâm từ của mình, phải rải ra khắp bốn phương mà, thì mấy con thấy trong cái vấn đề, những cái đó là những cái vấn đề sai.

Cái sai đầu tiên là cái lớp Chánh tri kiến mấy con không hiểu, mấy con thấy bây giờ thí dụ Nguyên Thanh, bây giờ Thầy thí

dụ như bây giờ Thầy đặt thành vấn đề này, Thầy thấy nguyên Thanh có cái khả năng như vậy, Thầy nói Nguyên Thanh soạn dùng Thầy những cái bài vở. Thí dụ như nói về cái thực phẩm bất tịnh, bây giờ về soạn cho Thầy để Thầy dạy cái lớp này thì Thầy đỡ mất công chứ gì, Thầy thấy nó có thể làm được chứ gì, bởi vì cái tri kiến đó cần phải tích tập, cần phải để cho mấy con hiểu chứ gì. Bởi vì qua cái sự mà kiểm điểm lại thì về cái vấn đề hiểu thì mấy con hiểu còn ít lắm, chưa có hiểu sâu, rộng.

Cho nên ở đây chúng ta thấy rõ ràng chúng ta không có chê người nào hết, nhiều khi các con biết Thầy nói thật sự trong một cái lớp học như mấy con đông như thế này, mà cái người mà có khả năng lãnh đạo không phải nhiều cả một cái Thường Chiếu các con biết bao nhiêu Thầy không? Bao nhiêu bên nữa không? Mà bao nhiêu người được như cô Như Thủy; mà bao nhiêu người bên Nam, bao nhiêu người được như thầy Chân Quang. Bây giờ thầy Chân Quang đóng một phương trời, bao nhiêu Phật tử mấy con biết không, tìm ở trong một số tu sĩ mà làm được như Thầy Chân Quang có không. Bây giờ mình đứng ở trong góc độ Thầy mình chê

thầy Chân Quang chứ sự thật ra bao nhiêu người khen thầy Chân Quang chứ đâu phải là chê thầy Chân Quang đâu chúng ta hiểu.

Bây giờ ai làm được như cô Như Thủy nè, bên nữ mấy con thấy làm được như cô Như Thủy. Mặc dù cô Như Thủy cô đã thấy được một cái điều kiện. Cho nên cô thấy hoàn toàn không có làm một cái trò hề mà đóng cái kịch đi nói cái chuyện mình làm chưa được, cho nên cô khép mình ở trong khuôn khổ ai làm được, nhưng mà cô Thủy có tiếng lắm chứ. Nếu mà cô mà làm như thầy Chân Quang cô cũng đứng một góc trời, chứ đâu phải, cái khả năng của cô Thủy cô cũng đứng một góc trời chứ đâu phải là cô thua ai. Thì các con biết rằng những cái người mà họ có những cái khả năng như vậy đâu phải là trong chúng ta người nào cũng có hết đâu, không có hết, không phải dễ. Mà nếu những người đó được hướng dẫn đúng chánh pháp thì Phật pháp biết lợi ích bao nhiêu. Như thầy Chân Quang chẳng hạn. Nếu mà Thầy đứng trên đạo đức nhân bản nhân quả mà Thầy triển khai mà Thầy đã hiểu biết, Thầy triển khai 8 cái lớp Bát Chánh Đạo này, thầy đầy đủ khả năng Thầy hướng dẫn người ta Bát Chánh Đạo thì nó không sai thì bây giờ

Thầy như thế nào mấy con biết không? Cho nên nếu mà cần thiết mà thầy Chân Quang ngày đó mà thầy tu thầy chứng đạo quả A La Hán thì làm sao ngày hôm nay có một hướng trời như vậy, các con hiểu biết. Cho nên trong cái vấn đề đó rất là quan các con biết.

Ở đây Thầy muốn nói cho các con hiểu cái người có trí nhớ mà không thông minh như chẳng hạn như ông Lê Quý Đôn, ông có trí nhớ chứ, ông Viên Tu cũng có trí nhớ người Trung Hoa. nghĩa là ông đọc qua là ông thuộc lâu, gọi là trí nhớ. Nhưng mà còn thông minh nữa mấy con, thông minh như thế nào? khi mà Thầy nói ra rồi mấy con làm bài trúng vở đó là mấy con có thông minh, bởi vì cái ý của Thầy như vậy mà người ta hiểu được cái ý người ta làm thì nó đúng chứ. Còn mấy con không thông minh, mấy con làm trật, tức là mấy con kém thông minh. Các con hiểu cái thông minh nó quan trọng lắm, cái trí nhớ người ta đọc qua cái người ta thuộc rồi, còn mình phải đọc ba bốn lần mình mới thuộc, còn có nhiều người đọc hoài mà không thuộc nữa chứ, đó là cái trí nhớ, phải không các con thấy. Cái trí nhớ mà kèm với cái thông minh, chưa chắc ở đây

mà mọi người thông minh, thông minh sao mà Thầy nói vậy mà mấy con không hiểu, nếu hiểu thì mấy con đâu có tu điên, đâu có tu khùng.

Các con thấy hỏi nào tới giờ Thầy bảo ly dục ly ác pháp xả tâm, bằng cái sự hiểu biết của mình, bằng cái Định Vô Lậu nói vậy thôi, rồi bắt đầu mấy con hiểu mấy con có tu điên không, mấy con có tu mà là trong tưởng không? Như vậy là không thông minh. Tức là mình không hiểu là không thông minh chứ gì, mình hiểu mới là thông minh chứ. Vậy thì cái sức hiểu biết của mình như thế nào, các con thấy mình đâu có thông minh.

Còn cái hạng mà thông minh người ta nói qua rồi, người ta biết được cái ông Thầy ông muốn nói cái gì rồi.

Còn cái Tam Minh như thế nào mấy con khỏi nói rồi, người ta biết ở trong ruột chưa nói ra người ta biết ở trong ruột những cái gì rồi, đó là cái Tam Minh của người ta, nó thông minh đến cái mức độ tuyệt vời, cái thông minh đến cái mức độ mà nó biết đến quá khứ đời nó, bao nhiêu đời nó biết, nó thông minh đến cái mức độ đó, đó là cái trí Tam Minh của người ta mà. Còn cái tri

kiến của chúng ta nó có cái thông minh, con người thông minh là khi nói người ta hiểu, còn khi mình nói người ta không hiểu, mà người ta hiểu qua cái hiểu của người ta. Cho nên thường thường mọi người người ta hiểu qua cái hiểu của họ chứ không hiểu qua cái hiểu của Thầy. Cái ngôn từ Thầy nói ra nhưng mà người ta hiểu qua cái hiểu của người ta chứ không hiểu qua cái hiểu của Thầy cho nên nó làm nó sai lệch. Vì vậy mà mới có cái chỗ chúng ta nói tới, nói lui để cho chúng ta hiểu cho rõ cách thức mà chúng ta áp dụng tu. Nếu hiểu thì kinh sách Phật bây giờ người ta đã thu chứng đạo hết rồi mấy con. 2500 gần năm chục năm rồi. mà cái người hiểu để mà tu để mà làm chủ được bốn sự sanh tử này, mà hiểu để biến Phật giáo thành cái chương trình giáo dục đào tạo đã mấy người mấy con. Mấy con xét từ 2500 tới bây giờ ai là người đã hiểu được cái đường lối của Phật là Bát Chánh Đạo, là cái chương trình giáo dục đào tạo như thế này. Mà hôm nay Thầy có nói rồi nó là cái lớp học như vậy như vậy rồi nhưng mà hôm nay vào cái lớp học này mấy con mới thấy cái chương trình mà dạy các con thấy. Bây giờ mấy con mới thấy rõ. Chánh Kiến lớp

học như thế nào? Có nhiều người nghĩ như thế này, Thầy vừa dạy lớp Chánh Kiến chứ có tư duy trong đó rồi mà các con hiểu, các con nghĩ mình có suy nghĩ, mình có Chánh kiến chứ gì, nhưng mà tư duy này ở trong cái lớp Chánh Kiến chứ không phải tư duy trong tránh tư duy các con làm hết, làm sao con người không có sự suy nghĩ. Nhưng mà cái lớp học của chúng ta suy nghĩ để chúng ta hiểu biết chứ không phải suy nghĩ để áp dụng vào đời sống của chúng ta. Còn bây giờ cái lớp tránh tư duy trên tư duy thì chúng ta áp dụng vào cái suy nghĩ, áp dụng vào cái đời sống chúng ta cho nên nó đi vào sát cái đời sống của chúng ta, mình chưa hiểu mà bây giờ mình đã áp dụng vô thì mình hiểu cạn kiệt mất đi.

Rồi tới Chánh Ngữ, Chánh Nghiệp, rồi Chánh Mạng tất cả những cái này đều qua hành động của chúng ta thân, khẩu, ý hết, không có cái nào mà không huấn luyện ở thân, khẩu, ý. Tức là con đường của Đạo Phật huấn luyện thân, khẩu, ý của chúng ta hoàn toàn ở trên cái vấn đề đào tạo cho chúng ta trở thành một con người rất là đạo đức. Các con thấy từ Chánh Kiến, Chánh Tư Duy rồi Chánh Ngữ, rồi Chánh Nghiệp,

Chánh Mạng, các con thấy hoàn toàn nó ở trên cái thân hành của chúng ta không, tức là nó giáo dục cho chúng ta oai nghi, tế hạnh tất cả mọi mặt. Từ cái hiểu biết cho đến cái suy tư, từ cái suy tư cho đến cái ngôn ngữ lời nói, từ cái ngôn ngữ lời nói mới đi đến cái hành động, đến cái hành động rồi nó mới đem lại cái thân mạng, cái cuộc sống của nó chân chánh, các con thấy rất rõ mà, từng lớp mà, chứ đâu phải học lớp nào học ngang. Vậy thì bắt đầu Thầy dạy mấy con thì mấy con lại coi thường cái lớp Chán kiến, cái lớp đầu tiên căn bản. Nếu mà cái lớp học đầu tiên mà không có căn bản thì mấy con sẽ luôn là những người học trò dở, không có giỏi được.

Đó, thì hôm nay Thầy nói để cho mấy con biết rằng cái vấn đề tu học, mấy con lượng sức thôi, tu được mấy con ở tu, tu không được mấy con về. Chứ rốt cuộc rồi thì buộc lòng Thầy cũng phải, cái người nào mà quyết tâm tu, có quyết tâm học, học để áp dụng vào tu, chứ không phải học làm cái tủ đựng kinh sách, con hiểu không? Hầu hết là người ta học để mà người ta làm cái tủ đựng kinh sách chứ không phải tu, và tu thì lại tu sai, không đúng, cho nên cái tủ vẫn là cái tủ,

mà cái tử đựng kinh sách là cái tử, mà cái sự tu lại là khác. Còn ở đây chúng ta học để áp dụng từ cái học vào cái đời sống của chúng ta, để được giải thoát. Nó không giống, nó không thiên hạ đâu, nó không giống chút nào đâu, áp dụng từng cái tâm niệm, từng cái sự hiểu biết của chúng ta vào đời sống của chúng ta hàng ngày, Tứ Niệm Xứ là đời sống của chúng ta chứ không phải là ngồi ức chế tâm.

Chúng ta sống hàng ngày, cho nên đức Phật nói bất động tâm định. Chúng ta ở đó chúng ta đi, chúng ta đứng, chúng ta làm mọi công việc mà tâm chúng ta không động vì chúng ta là người có tri kiến, có Chánh tri kiến, chứ không phải là ngồi lý đó để mà cầu cho mình làm Phật ở chỗ ngồi, hoặc là chỗ nhiếp tâm, hoặc là phải như vậy. Thầy muốn nói để cho mấy con rõ, mấy con rõ biết con đường của Đạo Phật. Nếu Thầy đào tạo được, thì được, là vì cái chúng sanh có đầy đủ phước, mà không được Thầy đâu cần đâu mấy con, Thầy thương xót là thương xót, nhưng nhân duyên không đủ, Thầy bỏ đi, Thầy sẽ đóng cửa. Nghĩa là tu, mấy con tu được tu, mà tu không được thì Thầy sẽ bỏ, Thầy đâu có cần đâu, Thầy không có cần

thiết gì.

Đức Phật ngày xưa đức Phật tu xong rồi, sau khi đức Phật vừa đủ với cái tình thương của mình, nhưng mà chúng sanh lúc bấy giờ đủ thứ chuyện, cho nên đức Phật hoặc bỏ ra đi chứ không phải nói bây giờ dạy đủ rồi ta đi đâu, không phải đâu. Lúc bấy giờ đã hiểu biết từng tâm niệm của các cái đoàn của Phật giáo. Cái giáo đoàn của ông Ca Diếp khi trở về nghe đức Phật chết là mừng: Có ông già ở đó, ông làm thế này, thế kia, giới luật này thế kia, giới luật này giới luật kia đủ thứ, chết là phải. Như vậy là trước khi mà đức Phật chết, đức Phật đã biết từng tâm niệm của chúng sanh hết chứ sao không biết.

Cũng như bây giờ Thầy làm sao Thầy không biết tâm niệm của mấy con, mấy con tu đúng hay tu sai, mấy con nghĩ sai. Đây bây giờ thí dụ sư cô Tịnh Bảng từ hôm đó tới nay sư cô có dự đây không? Có học không? Khi các con thấy cái lớp học để mở cái tri kiến, cái tri kiến cô đủ, nếu mà cô nói cô đủ sức hiểu thì cô lên đây Thầy sẽ trắc nghiệm, Thầy sẽ hỏi cô cái tri kiến đó mấy con hiểu về Phật giáo cái chỗ nào? Trả lời cho Thầy

nghe cái hiểu biết đó không? Mà nếu mà mấy con trả lời đúng, ờ Thầy cho vô Thất tu, mà trả lời sai thì mấy con thấy như thế nào, mấy con về đi.

Ở đây tu là Thầy hướng dẫn, con đường đi Thầy biết rất rõ, mà nếu để mấy con tu sai thì Thầy có trách nhiệm chứ, mấy con hiểu. Nếu mấy con tu được sao từ lâu tới giờ mấy con tu lại không được, nếu được thì bây giờ mấy con đã chứng đạo rồi chứ gì, chứng đạo rồi thì mấy con phải có Tam Minh chứ, tới giờ này mà tại sao mấy con không chứng Tam Minh gì hết. Đâu mấy con cứ thử đi, bảo hơi thở tịnh chỉ đi, ngưng đi, nhập Tứ Thiên đi. Làm thử coi có được không? Hay là nói còn tu năm, mười năm hay vài ba kiếp nữa. Cái vấn đề đó không phải. Ở đây đức Phật đã xác định rất rõ, bẩy ngày, bẩy tháng, bẩy năm. Nghĩa là Thầy giáo dưỡng cho mấy con đủ cái trình độ của mấy con thì trong bẩy ngày mấy con sẽ thành tựu, đâu có phải khó, đâu có phải tu chơi.

Tu là đem hết sức lực của mình ra tu, tu để chiến đấu với giặc sanh tử chứ đâu phải làm chuyện chơi, chuyện thường, thế mà dạy mấy con không nghe. Mấy con không nghe

thì mấy con tự tu lấy đi, thử coi mấy con có đạt được không?

Nói chung là cuốn sách Hành Thập Thiện, Tứ Vô Lượng tâm đã được in sắp xong rồi mấy con, vài hôm nữa là xong, thì đó cũng là một cái nỗi mừng. Vì Hành Thập Thiện là mười cái điều thiện và Tứ Vô Lượng Tâm tức là bốn cái tâm Từ, Bi. Mặc dù là lúc bấy giờ Thầy viết nó chưa có đủ, tạm thời để cho nó ngắn, gọn để cái người đọc không có ngán, do đó thì nếu mà được cái giấy phép thì cũng là cái tốt cho mọi người để mà chúng ta phổ biến cho cái tập sách đó, nó đem lợi ích rất lớn mấy con, rất lớn cho người ta, thì cũng là một cái bước tiến rất là tốt. Như vậy là những cái điều đạo đức mà được dạy, được nhà nước chấp nhận cho phép đây cũng là một cái duyên tốt trong xứ sở quê hương của mình. Thầy còn bốn cái tập giới luật mà cái tập dạy về oai nghi, tế hạnh mà Thầy nói ở trong cái lớp Chánh Nghiệp mấy con sẽ học thì sẽ áp dụng vào cái tập sách oai nghi, tế hạnh này, tức là cái giới luật mà dạy về oai nghi tế hạnh.

Cho nên mấy con còn học nhiều, đối với Phật pháp mấy con còn được rèn luyện

từng oai nghi, tế hạnh, từng lời nói, từng cử chỉ, từng cách thức ăn uống tất cả mọi cái đều còn rèn luyện, đào tạo mấy con, nhưng mới cái lớp đầu tiên, mà đã làm Thầy rất bất mãn. Bên nam cũng vậy, thật sự ra Thầy rất tội, có một số người thì rất là chịu học, nhưng mà có một số người thì họ nghĩ, họ nghĩ rằng cái kiến thức của họ đã hiểu biết, đã hiểu biết sâu sắc, nhưng cái sâu sắc của họ thực sự ra từng cái bài viết của họ, sao họ không đem cái sâu sắc họ ra họ nói, họ hiểu gì về nhân quả, họ hiểu gì về các pháp vô thường hay là chỉ có nhúm mà thôi.

Thật sự đối với sự hiểu biết của mấy con chưa có Tam Minh thì mấy con chỉ hiểu có một nhúm mà thôi chứ không có nhiều đâu, như một hạt cát giữa một bãi cát mênh mông, cái sự hiểu biết của chúng ta. Cho nên cái học, các con thấy người ta học gần chết nhưng mà mỗi cái kiến thức của mỗi con người của một thời đại người ta để lại cho mình học, mình học gần chết, nhưng mà cái đó có cái đúng, có cái sai chứ đâu phải là đúng hết con. Còn ở đây là đức Phật dạy chúng ta để hiểu biết cái đúng, cái như thật, không được có gian dối.

Chẳng hạn bây giờ mấy con viết một cái bài, mấy con đưa một cái mẫu chuyện mấy con thêm thắt ở trong đó là mấy con có gian dối trong đó, mấy con nói cho tốt, nhưng mà sự thật nó không phải sự thật, cho nên đưa một cái mẫu chuyện là phải đưa sự thật. Ở đây là như thật chứ không thể được nói dối ở trong đó được, các con biết, đó là những cái mẫu chuyện chúng ta đưa, chúng ta biết rõ ràng, biết rành rẽ thì chúng ta đưa ra, còn không biết thì nhất định là không đưa. Còn thêm, bớt là mấy con có lỗi, mấy con nói không thật. Cho nên ở đây là phải nói thật, cái mình làm được, nói được, mà cái mình không làm được mà mình nói được người ta vẫn biết chứ, cái này mình học tới cái trình độ nào mình làm được cái này, ta hiểu biết chứ, cái tri kiến của cái người mà người ta lãnh đạo người ta hiểu biết hết, mấy con không có qua mặt được Thầy hết, cái gì tất cả hết. Mấy con nói thì nói Thầy không bao giờ Thầy động chạm đến các con đâu, nhưng mà sự thật ra Thầy đã hiểu biết hết.

Với cái cái trí tuệ mà Thầy đã dám nói Đại Thừa, Thầy đã dám nói kinh sách Đại Thừa như thế này, thế khác, Thầy đã dám nói tổ Long Thọ, Thế Thân, Vô Trước

như thế nào thì mấy con biết cái trí tuệ của Thầy nó biết được cái hướng của họ như thế nào, rành rẽ như là chỉ bàn tay của Thầy thấy, Thầy biết rất rõ Thầy mới dám nói. Nếu mà biết mù mờ là không dám nói ai hết. Thầy nói thật sự mấy con, cái học hiểu mấy con biết, mà mấy con chưa nắm được vững chưa dám nói các tổ đâu. Cái trình độ của các tổ, nó không thua gì cái trình độ của những người thông minh trong thời đại này. Bởi vì các con biết, cứ đọc trên sách vở của kinh sách Phật, hiện giờ các tổ mấy người mà trong lúc đó họ theo Phật biết bao nhiêu người tu không? Mà được những cái tên mà viết sách, mà được những cái tên lý luận như vậy, được những người lý luận như vậy, bao nhiêu người, đâu phải những người đó là những người không thông minh, đâu phải những người đó là không trí tuệ, nó rất trí tuệ chứ, nhưng mà nó có chánh hay là tà đây thôi chứ, các con hiểu điều đó. Cho nên vì vậy mà ở đây Thầy muốn hướng dẫn cho mấy con có một cái Chánh Tri Kiến hiểu đúng như sự thật, làm đúng như sự thật, đừng có làm sai. Nói một cái gì mình nói cho đúng, không được nói sai, đó là cách thức đào luyện, uốn nắn mình ngay từ cái lúc ban

đầu mới gọi là Chánh, còn nếu có một sự sai trong đó, đó là Tà chứ không thể nào, mình nói sai, mình nhớ mơ hồ gì đó mình nói sai.

Sau khi cái lớp bên nam, Thầy nói rồi bao nhiêu người đã biết sai trong đó, tức là mình thêm bớt ở trong đó. Qua những cái bài học rồi, mình xác định được cái sai, cái đúng, cho nên ở đây các con nhớ kỹ, trong cái lớp hôm nay người nào tu được thì nỗ lực tu, mà theo không được mấy con cứ về, Thầy chỉ cần một người cũng đủ rồi, một người quyết tâm để mà tu tập, Thầy không đòi hỏi ở cái trí tuệ của mấy con phải thông minh như những bậc thông minh đâu, bình thường nhưng mà chịu khó huân hiểu biết, chịu khó tích tập những sự hiểu biết, của mọi người, của chánh Pháp của Phật, hiểu biết về nhân quả, hiểu biết về các pháp vô thường, hiểu biết.

Khi Thầy nghĩ rằng đọc qua, tức là mấy con vừa nghe là mấy con thấm nhuần, mình đã nghe, mình chú ý nghe, tự nó nó lọt vô trong đó nói thấm nhuần, nhưng mình vẫn quên chứ không phải, nhưng mà một giờ phút nào đó nó sẽ bừng nó nhớ lại, nó không quên đâu mấy con. Nhất là những cái điều

kiến mình phải giờ chưa nghe, chưa hiểu biết, mà được nghe người ta nói thì nó vẫn ghi sâu đậm vào trong tâm tư của chúng ta, còn chúng ta xem thường, chúng ta coi như cái thường thì tức là chúng ta nghĩ mình là hiểu biết hơn, thì cái mà hiểu biết hơn cuối cùng mấy con viết Thầy thấy cái hiểu biết của mấy con quá cạn, không có đúng, cho nên sự tu học của chúng ta cần phải có cái sự học hỏi, mỗi người có một cái góc độ hay. Mấy con viết cái bài của mấy con có cái góc độ hay, nhưng mà có cái góc độ dở, người nào cũng vậy, chứ không phải là người nào, mà toàn bộ là dở hết đâu.

Sư pháp Châu, tức là thầy Pháp Châu, thầy viết một câu hai câu thôi, nhiều khi không có trúng cái đề, không có trúng cái đề tài của cái bài đó, nhưng mà cái lời nói của Thầy nó hay ở cái chỗ mặc dù nó sai nó không trúng, nhưng mà nó hay ở cái chỗ tự tâm nói chân thật. Đó, Thầy nói như vậy chứ không phải, không phải cần chúng ta nhưng mà chịu khó Thầy cũng dẫn, ráng ngồi nghe tất cả mọi cái, huân tập được những cái mình không hiểu để người ta nói cho mình nghe được những cái lời nói đó, nó làm cho thầy bắt đầu có cái tri kiến, đó là cái dở mà

nó trở thành cái hay do mình huân tập.

Cho nên Thầy nói từ cái chỗ mình sinh ra mình chưa biết kêu ba má đâu, thì mình huân tập cái hiểu biết để kêu ba má, rồi từ cái bàn, cái ghế như hồi nãy Thầy đã nói mà, rồi bắt đầu từ đó chúng ta đi học, người ta dạy cho mình trong 12 lớp để trau dồi, huấn luyện mình có cái kiến thức hiểu biết, người ta cảm thấy 12 lớp đủ cái kiến thức của mình để hiểu biết, chứ chưa. Còn biết bao nhiêu cái hiểu biết của con người để lại, chúng ta chưa, chúng ta còn phải học nhiều nữa. Nhưng mà cái sức, sức để nhận ra, để hiểu biết thì cái lớp 12 người ta trang bị cho mình đủ cái nhận xét hiểu biết, chứ chưa phải mình hiểu biết hết, chỉ mới đủ sức nhận xét, nhận xét về sự hiểu biết của con người ở trên hành tinh này. Nhưng mà trong đó có cái đúng, cái sai. Nhưng mà cái đúng cái sai, cái nhận xét cái sự hiểu biết đúng, sai thì chúng ta chưa đủ khả năng để nhận biết cái sự đúng sai đó. Cho nên Phật pháp ra đời là giúp chúng ta hiểu biết đúng và hiểu biết sai, để làm gì? hiểu biết đúng nó đem lại cái đời sống của chúng ta an ổn, bình an. mà hiểu biết sai nó sẽ đem đến cái đời sống của chúng ta đau khổ, buồn phiền,

các con hiểu. Vì vậy mà mới gọi là Chánh Kiến, đó là cái sự học của chúng ta.

Cho nên Thầy mong rằng mấy con đến cái lớp học này coi như một đứa bé, một đứa bé mới biết chập chững ở trong cái lớp của Phật giáo, cái lớp Chánh Kiến, cái lớp căn bản đầu tiên của lớp Bát Chánh Đạo. Coi như mấy con mới vào cái lớp 1, cái lớp mới học A, B, C. Nghĩa là cô giáo dạy như thế nào thì làm như thế nấy, cầm tay viết chữ A, chữ B, chữ O như thế nào thì làm như vậy. Cũng như một đứa bé mới chập chững bước đi thì bà mẹ nắm tay từ lồi từ cho nó đỡ cái chân nó bước, mà nó đỡ cái chân còn chưa được nó kéo lết cái chân nó như vậy, mà bà mẹ thì nương nương nương nương lồi đặng cho nó rê cái chân nó đỡ lên, mà nó chưa biết cái đỡ cái chân nó nữa. Các con thấy đứa bé mới tập bước không, nó như vậy. Thì bây giờ mấy con ví mình như một đứa bé, cái sự hiểu biết của mấy con bây giờ Thầy cho như là một đứa bé mới tập đi, chưa có đứng. Bởi vì từ lâu tới giờ mới con tu sự thật ra mấy đứa mà đứng thì mấy con đã chứng đạo rồi, vì chưa đứng cho nên mấy con chưa có chứng đạo, chứ đâu phải là mấy con không nỗ lực tu. Từ khi mấy con đọc sách Thầy, mấy con nỗ

lực mấy con tu theo đúng Bát Quan Trai, 8 giới rõ ràng cách thức tu tập trong đó Thầy có nói rõ ràng mà, người nào cũng có tu tập, nhưng nhìn lại mấy con được những gì giờ đây, hay là một phần nhỏ nào thôi. Bây giờ hơi nhức đầu tác ý cái nó hết, hay hoặc là tâm mình bây giờ nó bớt, nhưng mà sự thật ra nó chưa gặp chuyện lớn, chứ gặp chuyện lớn là mấy con cũng bò lăn thôi chứ có làm cái gì hơn, sân thì vẫn sân, mà hận thì vẫn hận, ghét nhau thì vẫn ghét nhau, ganh tị thì vẫn ganh tị, có gì hơn đâu. Bình thường thì nói ờ, tôi cũng hiểu Phật Pháp như vậy, nhưng mà rốt cuộc rồi mấy con xét lại tâm mình coi, tới chuyện rồi mấy con sẽ thấy nó cũng như thường, đâu có gì đâu, nó đâu có khác gì cái người phàm phu đâu.

Cho nên trong cái vấn đề tu học, là cái vấn đề phải cố gắng, phải biết cái giai đoạn, khi trường lớp, đã Thầy nói mở cái lớp Chánh Kiến thì mấy con coi như là cái người mới vào học lớp 1, và cố gắng, cố gắng

141-(LCK-059B)

- * Vấn đạo đũa bệnh
- * Xả tướng
- * Ăn uống khát thực
- * Tu là sống
- * Ý nghĩa độc cư

Vậy thì bây giờ mấy con thấy có cái người nào muốn hỏi, muốn nói gì mấy con cứ lên đây hỏi Thầy, Thầy sẽ trả lời hết những điều mấy con cần thiết.

Con muốn hỏi? Khoan.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Như vậy thì Thầy dạy con là nói chuyện như Thầy dạy là: nói đi làm sao thì đi thôi, bước làm sao thì bước. Hôm qua, con thưa trình với Thầy là con tu Tứ niệm xứ mà con nhìn thẳng vào thọ thì nó có hai ba cái thọ nó đánh con một lượt mà con nhìn vô thì con chịu không nổi, cho nên con nương theo cái hành động bước đi là con quét rác, con tác ý là nó là không phải của mình, mình không có để ý, mình

cứ lo mình quét lá đi, thọ này không phải của ta, con cứ làm theo, nương theo hành động của con là con làm đúng hay là sai?

[Trưởng lão]: Cái đó là đúng chứ, Thầy dạy mấy con: Thí dụ như bị cái cảm thọ nào đó hoặc nhiều cảm thọ đi nữa, thì khi đó mấy con chỉ cần tác ý thôi, đừng có nhìn nó mà con nhìn lại vào cái hơi thở hoặc là cái bước đi hoặc là quét rác, con nhìn vào cái hành động của con thôi rồi nó còn đau chứ chưa phải nó hết đau. Cho nên vì vậy con tiếp tục tác ý nữa, rồi lại nhìn vào cái hành động của mình con hiểu, cái đó là con đã tu đúng. Còn cái mà con nhìn thẳng vào cái đau thì đó là cái phương pháp ở bên Miến Điện người ta dạy, có nhiều người người ta nhìn thẳng nó cũng hết nhưng mà điều kiện nó không phải như vậy. Chúng ta Đức Phật nói “tác ý một tướng khác của cái tướng đó” và đồng thời đức Phật dạy: “An tịnh thân hàng tôi biết tôi hít vô, An tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”. Thầy dạy đúng theo Phật mà cho nên mình nhìn vào cái hơi thở ra vô để mình tác ý cái an ổn cái thân của mình nó đừng có đau nhức nữa, con hiểu chỗ Đức Phật dạy. Cho nên Thầy không bao giờ Thầy dạy sai con, cho nên Thầy không bảo dạy mấy con

là nhìn thẳng cái bệnh của mình, cho nên mấy con tu đúng không sai đâu. Chứ không phải mình tránh né đâu, mình thẳng trực tiếp nó, mình dùng cái pháp tác ý để đuổi bệnh con hiểu không và đồng thời mình nương vào cái chỗ khác chứ không mình cứ nhìn nó thì nó sẽ tăng lên hay hoặc là tăng lên cái mức độ nào đó thì mình chịu không nổi hoặc là mình nhìn thẳng nó, mình gan dạ mình nhìn thẳng nó thì nó cũng tan biến, nhưng mà cái đó nó không phải là đúng pháp hành, nó là sai. Còn cái chỗ này nương vào hơi thở hoặc là nương vào cánh tay hoặc là nương vào bước đi, nương vào cái hành động làm của con để rồi có một hơi mình lo mình làm nó quên đi, cái chuyện đó là như vậy, là đúng chứ không có sai.

Rồi, còn Nguyên Thanh hỏi, con hỏi gì đó con?

[Tu sinh]: Con xin nộp bài Thầy

[Trưởng lão]: Mấy con còn hỏi gì Thầy không?

Con, lên hỏi đi con

[Tu sinh]: Con kính thưa Sư Ông ! Giờ xin Sư Ông chỉ cho con cách tu mà không bị

thọ hành, tướng hành....

[Trưởng lão]: Cái thọ hành, con bị nhức đầu hả con?

[Tu sinh]: Thưa không, con bị lạnh khắp người.

[Trưởng lão]: Lạnh, bữa đó con có trình bày Thầy rồi, nó cũng chưa hết hả con.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, thì hai bữa nay con thấy đỡ đỡ nhưng mà con thấy nhìn lại sao tự nhiên cơ thể con nó lạnh hết, đến tối lúc khuya nó vẫn còn lạnh mà con không biết phải làm sao, mà bây giờ con tu thì con thấy nó làm sao ấy Sư Ông.

[Trưởng lão]: Cái đó là thọ hành, nó làm cho con thấy như lạnh đó thì con xả ra, con tác ý thôi Bảo: Cái cơ thể ấm lại không có được lạnh nữa. Con tác ý như vậy rồi con đừng có tu gì hết, cong gối con chơi rồi lát tác ý, lát tác ý vậy thôi, con hiểu không? Chứ con bây giờ con tập trung là nó bị căng liền tức khắc đi, tập trung trong cái pháp nào thì con đuổi nó hết đi, con xả nó ra. Bởi vì sau cái thời gian tu nó có hơi sai, bởi vì ức chế nhiều, nó ức chế nhiều cho nên nó mới hiện tướng cái lạnh trong cơ thể của con, đó là

thọ hành, nó cũng không sao đâu con đừng có sợ, tao cho mày chết chứ tao không có sợ đâu nhất định là tao tiến tới tao diệt mày. Cho nên con dùng cái Pháp Như Lý Tác Ý con tác ý, cái thân nó phải ấm lại không có được lạnh phải chấm dứt, con cứ nhắc như vậy thôi. Bắt đầu con đi kinh hành hoặc này kia chơi vậy thôi chứ con đừng có tập trung nhiều, đi cảm nhận bước đi mình vậy thôi chứ đừng có tập trung nhiều mình đi cũng như người vô sự vậy thôi. Hoặc là mình ngồi im lặng để cho mình đừng có tập trung trong chỗ nào hết, ngồi chơi. Nhưng mình ngồi chơi cũng rất khó chứ không phải dễ, con chỉ có làm khác.... có làm cái gì đặng cho mình theo dõi cái hành động làm mình khuây khỏa, như bây giờ con ngồi không không được đâu. Con ngồi con lấy cây con quạt, quạt vậy chứ nó đỡ hơn là con ngồi không hoặc là con ngồi con lấy cái tờ giấy con vẽ tầm bậy, tầm bạ gì đấy, chứ mà nó xả ra đó, nó không có tập trung.

À bây giờ thí dụ như con ngồi đó mà con muốn xả nó ra con vẽ con khỉ cái đầu nó cái miệng nó nhe răng nó vẽ. Con ngồi con sẽ chơi vậy nó như là mấy đứa nhỏ mà ngồi vẽ chơi đó là cách thức xả đó, xả cái

tưởng, con hiểu không. Con làm như vậy đi, còn không ấy thì con ngồi con lấy cây con vẽ dưới đất, Vẽ cái đầu vẽ cái tay, vẽ cái chân gì, con tập trung con làm như vậy đó, hoặc con viết thư pháp. Con viết thư pháp là con lấy cây bút con kéo quẹt nét dài ra, kéo tới làm như giống chữ Nho vậy đó, gọi là thư pháp, mà mình vẽ vậy đó, cái tâm của mình nó duyên lên, nó thích thú, những cái hình ảnh này đẹp chứ? Cái đó là nó sẽ xóa đi cái thọ hành của cái tướng lạnh của con đó.

[Tu sinh]: Con Thưa Thầy, con có làm như vậy nhưng con nghĩ ăn cơm của đàn na thí chủ mà cứ ngồi con vẽ chữ hoài đó.

[Trưởng lão]: Cái đó chính cái tu chứ con, chứ đâu phải ăn no của đàn na thí chủ mà tôi chính tôi làm cái này nó đâu có phiền não đâu, mà chính tôi đang sử dụng tiêu khiển ở trên cái này để mà nó phá vỡ những cái tâm tham, sân, si của tôi, nó phá ngay cả cái thọ hành của con, cái tướng hành nó làm cho con lạnh đó.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Con thấy con không có tu gì hết, nhưng con thấy tự nhiên cái chiều nó lạnh, con không tu gì hết.

[Trưởng lão]: Đúng rồi đó là nó còn cái

buổi chiều, chứ còn mà tu nó lạnh cả buổi sáng, buổi chiều, trưa nó luôn chứ không phải đâu, con xả ra nó còn chút buổi chiều, mà nếu mà con tu tập thêm thì nó còn thêm buổi trưa, buổi sáng nữa, nó lạnh luôn cả buổi hết, nó làm ở đây như là Đà Lạt mát rồi.

[Tu sinh]: Con thấy cái lạnh nó không hết, Nó bình thường thì cơ thể con, con rời nó ra nó lạnh cái đó mà nó cũng không nóng không lạnh gì hết.

[Trưởng lão]: Nhưng mà bây giờ phải cho nó lại bình thường chứ không có trạng thái gì mà kỳ cục vậy, người ta không lạnh sao mà lạnh bộ đây Đà Lạt sao? Đất này đâu phải đất Đà Lạt của mà sao mà lại. Cho nên vì vậy con bảo bình thường lại, mọi người người ta không mặc đồ ấm mà mà bây giờ mặc đồ ấm. Như vậy mà con nhất định là con không mặc, cái thứ hai là con đuổi nó này, cái thứ ba là con không có được tập tu nữa, chứ con tập tu là nó tâm đó nó tăng cái lạnh của con đó, cho nên con đừng có tập tu, vì vậy mà con dùng thư pháp hoặc này kia. Nhiều khi nói nhờ cái duyên đó mà con trở thành người thư pháp con viết rất

đẹp, mình lấy cái cây bút mình quẹt cái chữ, chữ này, chữ nọ, kia mình quẹt tới, quẹt lui vậy, ngồi chơi vậy chứ mà nó thư giãn nó xả ra đó, nó xả ra tất cả. Khi mà nó đã xả ra rồi thì chừng đó Thầy sẽ dạy cho con trở lại kỹ lưỡng cách thức tu. Bởi vì mấy con rất là tích cực ham tu, cho nên nó sai, nó sai nó mới cái hiện tượng tưởng nó hiện ra.

[Tu sinh]: Sư Ông chỉ cho con cái sai của con?

[Trưởng lão]: Con cái sai là do con nhiếp tâm, nhiếp tâm đi kinh hành, rồi ránh nỗ lực tu mọi trong cái thời gian, rồi mấy con quá nỗ lực tu, cho nên vì vậy mà cái tu đó nó cũng chưa phải đâu. Bây giờ cái lớp này ta dạy cái lớp Chánh kiến thì mấy con phải ránh Chánh kiến chứ, sao lại ở lo tu, phải không, tập nhiều quá. Bây giờ triển khai cái tri kiến của mấy con đi, để cho nó có cái phương pháp nó xả, nó xả chứ không phải là mình ức chế mình tu vậy là xả. Do cái làm sai nó mới hiện tượng cái tưởng ra nó mới cảm lạnh, còn một đứa nữa, nó nhưc đầu, Quảng Đạo hay đứa nào đó nữa không biết. Ồ, nó bị nhưc đầu, mà nay con hết chưa con?

Mà nay con hết chưa con?

[Tu sinh]: Dạ con còn chưa hết.

[Trưởng lão]: Chưa hết hả con?

Đó, con thấy không, con thì lạnh, nó thì nhức đầu, rồi mai một đây, có một đứa nữa nó rút chân. Một đứa nhức đầu, đứa lạnh, đứa rút chân nữa. Con Quảng Trí phải không? Rồi Quảng Đạo thì nhức đầu.

[Tu sinh]: Quảng Chính

[Trưởng lão]: Quảng Chính phải không? Còn Quảng Đạo nữa, mai một con rút chân nữa.

[Tu sinh]: Dạ, bữa con rút chân con đau khớp.

[Trưởng lão]: Có vậy nữa rồi, Thầy nói như vậy đúng quá rồi còn gì.

Đó, mấy con thấy không, mấy con ráng mấy con tu, thật sự ra mấy con quyết tâm tu lắm đó, nhưng vì vậy mà mấy con hiện tượng mấy con bây giờ là đang xả, dùng cái Chánh tri kiến thôi mấy con hiểu không? Thật sự ra mấy con mà có thể huấn luyện, đào luyện cho mấy con tu thì mấy con sẽ có cái nhiệt tâm, tuổi trẻ mà, nhiệt tâm tu lắm,

rất tốt. Nhưng mà có cái điều kiện là phải tu đúng. Từ từ Thầy dạy chứ. Trời ơi ! Mới có nói sơ cái về tập riêng, tập riết, Thầy dạy 1 phút tập riết 30 phút. Trời đất ơi, mới dạy 1 phút nhiếp tâm, an trú tâm mà nó làm tới 30 phút, trời đất ơi, dạy nó có một phút mà nó làm 30 phút coi thử không, thử hỏi còn nước chết không?

[Tu sinh]: Dạ có, không hiểu con, con tập liền 30 phút đó.

[Trưởng lão]: 30 phút? Trời ơi ! hèn chi nó tu 30 phút như vậy mà nó tiêu quá. Thầy bảo nhiếp tâm trong 1 phút thôi, rồi xả nghỉ. Nhiếp tâm, an trú cho được, nó làm luôn 30 phút, nó làm cho hơn ai hết thì như vậy là nói phải tiêu trước ai hết chứ. Thôi bây giờ cứ sửa lại đi, không có sao đâu, có Sư Ông thì không có sao đâu con. Con cố gắng sửa lại thì tốt chứ không có gì đâu.

Rồi, Huệ Ân con hỏi đi con, có gì không?

[Trưởng lão]: Như vậy là hôm nay con chỉ có lạnh buổi chiều thôi phải không? Có buổi chiều con lạnh thôi phải không? Còn mấy buổi kia con không có?

[Tu sinh]: Con cứ chiều lại là nó lạnh...

[Trưởng lão]: Rồi, thì bây giờ Thầy nói buổi chiều cho tới sáng mà, rồi bắt đầu từ đây về sau con mới xả cho hết, thì mới được, nhớ xả chưa, biết cách không?

[Tu sinh]: Con cứ ngồi viết chữ.

[Trưởng lão]: Rồi ngồi viết chữ, hoặc là vẽ hình cọp, hình beo gì, muốn vẽ cái gì nó vẽ. Mai một đem trình một bài cho Thầy coi thử, họa sĩ này có vẽ tốt không.

[Trưởng lão]: Thưa Thầy, cái đó không sao?

[Trưởng lão]: Không có sao hết. Để cho nó thư giãn đó con, nó thư giãn nó trả lại bình thường của cái thân của con chứ không khéo không xả.

Còn con nhỏ nhưc đầu này nữa, để không mai một cái đầu nó bể ra chứ không.

Còn trình bày cho Thầy con.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, bữa nay, hôm qua lên lớp... mà không hiểu làm sao mà mấy con nhái bèn mà phá con, con xin Thầy con bắt thả mà Thầy không cho, tự nhiên đêm nay, tối cô Út cho mượn cái mùng giăng không cho... an ổn, không có gì mà mất, hai

con nhái kia nó thả. Con không biết tại làm sao Thầy ém nó, Thầy làm sao mà hay quá.

[Trưởng lão]: Trời đất ơi, Thầy ở trong này mà làm sao Thầy ém ở ngoài ý được, do nó giao cảm được con rồi nó đi, con hiểu không, nó hiểu được con rồi, con nói ra bắt đầu ngoài kia nó nghe hết, mà nó nghe rồi nó đi chứ không có sao đâu, con bây giờ ngồi yên rồi.

[Tu sinh]: Sáng ngồi tu hai thời, cũng không thấy, nó thường nhảy qua, nhảy lại, nó sáng nó kiếm chỗ nó trốn cũng theo... mà giờ không có.

[Trưởng lão]: Tội nó mới ra, mà nay nó không có ra nữa. Tại con muốn đuổi nó đi nó giao cảm được con rồi thôi nó đi chứ không có gì, chứ Thầy không có đuổi nó, Thầy bảo để cho nó ở trong cái thất con ý chứ.

[Tu sinh]: Con bạch Thầy, khi tu mà... bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp không có chướng ngại gì hết vậy Thầy dạy con, Thầy nhắc con để xả, khi nào có bệnh đau thì như vậy là bình thường.

[Trưởng lão]: Coi như là bình thường,

con tập thử con, rồi cho nó quen đi, rồi tới chừng coi bộ ngật nghèo quá thì con bảo tịnh chỉ hơi thở đi, tao bỏ thân, không có cần mày nữa.

[Tu sinh]: Con thấy kẹt là con thỉnh Thầy.

[Trưởng lão]: Rồi, được rồi, tới chừng đó con nói giờ con muốn bỏ cái thân này, thôi xin Thầy chứng minh cho con, chiều nay con ngồi thiền con đi luôn. Chừng đó con bảo tịnh chỉ hơi thở cái nó đi luôn, cho huynh đệ, làm gương cho huynh đệ cho biết chứ đâu phải đâu. Con nhớ con làm thử đi, con cứ nhắc lần lần đó.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, hồi nào tới giờ chưa có lúc nào yên ổn, khi mà lên đây, trở về 2 giờ chiều, 4 giờ sáng, khuya này rất là an, Cô Út cho mượn cái mùng giăng lên cao, rồi con thấy êm ru, không có...

[Trưởng lão]: Nó biết rồi, nó biết rồi nó đi rồi, để cho con ngồi cho yên. Thôi bây giờ không có sao đâu con, con lần lượt con tập như thế này này. Thỉnh thoảng nó yên cái tâm con nó bất động rồi đó. Khi cái tâm con nó bất động thì con lại tác ý, nó thanh thân, an lạc nó bất động thì con tác ý. Hơi thở

tịnh chỉ nha, mà tịnh chỉ tao coi thử coi, cái thấy nó ngừng, ngừng, ngừng, ngừng. À, thôi được rồi, thôi thở ra nha, mà đừng có đi luôn, chắc chết tao, con nói nó thở ra, con tập thử đi, rồi mà thấy nó có hiệu quả rồi để dành nó đi, tới chừng nào mà cần thiết là con ra lệnh cái nó tịnh chỉ hơi thở ngay. Thì chừng đó con tự tại con đi không có gì đâu sợ. Cách thức làm chủ cái chết mà con.

[Tu sinh]: Con thấy rất là vi diệu, có lúc con xin Thầy, con nói, chắc con không tu được, bởi vì trong thân con nó 5, 7 cái bệnh, bệnh nào cũng khó chịu quá, Thầy nói con ráng tu đi rồi nghiệp thân nó hết, tin tưởng Thầy thiệt ngày nay con thấy con đẩy lui hết, nghĩa là mấy ngày qua con nhái nó phá con hoài, sau ngày hôm qua, cho tới một ngày nay êm ru.

[Trưởng lão]: Được rồi con, như vậy là đỡ con rồi, tại con không trình cho Thầy, nó đeo theo con chứ mà trình cho Thầy rồi nó rút lui à.

[Tu sinh]: Như con thấy thì giờ của Thầy quá quý, bao nhiêu huynh đệ đông quá rồi con muốn để cho huynh đệ hỏi, con không muốn làm mất thì giờ, con mới định

một lần cho mắt mấy con nhái chắc là cũng.

[Trưởng lão]: Thôi, con đừng có đánh lễ Thầy, xá Thầy thôi con.

Bây giờ mấy con thấy chưa, Thầy dạy cô Huệ Ân tập làm chủ hơi thở rồi đó mấy con. Hồi nào tới giờ Thầy chưa có dạy đâu, mà bây giờ Thầy dạy cô Huệ Ân tập làm chủ hơi thở đó, cô sẽ lần lượt cô làm chủ đó.

Rồi, mấy con thưa hỏi gì Thầy con?

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, ngày thứ tư vừa rồi... con thấy cái chương trình học thay đổi phải không Thầy.

[Trưởng lão]: Nói chung là không có thay đổi con buổi chiều hôm nay vì giải quyết vấn đề ăn uống, vì giải quyết vấn đề cái lớp học về cái Chánh tri kiến này, sợ người ta không hiểu người ta tưởng là cái Chánh tri kiến này nó không quan trọng, cho nên có nhiều người họ bỏ lớp họ không cần học. Cho nên vì vậy mà Thầy nói, nếu mà người nào mà còn bỏ lớp học nữa đi về chứ không có ở đây đâu. Nghĩa là cái lớp học này Thầy đào luyện cho mấy con có cái Chánh tri kiến có cái sự hiểu biết như thật, mà mấy con không học mấy con ở trong Thất mấy con

tu thì Thầy nói thật sự ra thì cái không lợi lạc mấy con chịu chứ còn Thầy không có chịu trách nhiệm với mấy con đâu. Bởi vì khi người ta học qua rồi, nếu mà mấy con tu không xong mà mấy con muốn học nữa thì phải chờ sang năm, mà chờ sang năm thì Thầy có mở lớp hay ai mở lớp đây các con hiểu không?

Khi mà đi qua, các con đừng có mong đợi đâu, cho nên vì vậy mà những người mà Thầy đầu luyện ở đây được thì họ phải đi tất cả các cái Trung tâm an dưỡng mà sắp sửa nó sẽ thành hình, họ sẽ đứng ra họ lãnh đạo trong những cái trung tâm an dưỡng đó chứ họ ở đây sao. Cho nên vì vậy mà Thầy Tuổi lớn rồi, Thầy chỉ cần khép mình ở trong khuôn khổ, Thầy còn bao nhiêu cái điều mà Thầy làm chứ đâu phải không làm, như cái bộ Giới luật của Phật mà triển khai cho nó đầy đủ, nó còn 4 tập nữa thì mấy con thấy cái nhiệm vụ của Thầy rất lớn.

Rồi còn giáo trình 8 cái lớp học này đâu phải một tập sách vậy đủ đâu. 8 cái lớp học của người ta, mà bây giờ Thầy dạy cho mấy con cái giáo trình đó, sau này Thầy viết thành sách ra cái giáo trình phải học cái

bài nào, bài nào từ cái đầu năm học vô, học cái gì cái gì. Cũng như mấy con vô mấy con thấy Thầy dạy mấy con cá nhân quả thảo mộc chứ gì., nó phải đi vào chỗ đó chứ mình đi vào cái bài khác sao được, các con thấy không? Bởi vì mình là nhân quả sinh ra thì mình phải học ngay cái gốc đó chứ, rồi lần lượt rồi mình thấy tới các Pháp Vô Thường chứ các con thấy Thầy dạy nó có bài bản chứ đâu phải muốn dạy ngang xương cái bài nào, đúc vô cũng dậy được đâu.

Rồi tới cái chánh tư duy nó phải như thế nào, mà cả 8 cái lớp học như vậy thì mấy con biết cái giáo trình mà soạn thảo để các lớp này. Mà trong cái Bộ Quốc gia giáo dục thì người ta đưa cho nhiều người làm chứ đâu phải một mình. Còn bây giờ Thầy có một mình Thầy làm. Còn mấy con mà thu được rồi thì mấy con phải đi ra các lớp mấy con dạy đạo đúc người ta chứ đâu phải ở đây, các con hiểu chưa, mấy con còn phải đi làm công việc.

[Tu sinh]: Thưa Thầy ngày thứ 2, thứ 4, thứ 6 Thầy, học hết.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Con ôm pháp tu thì rất là thanh thân, nhưng xả pháp

tu ra con thấy nó phóng dật lắm Thầy, thế thì con đi khát thực... thì nó cứ phóng dật nó cứ bị ngã ra đằng sau, như có một lực đẩy lại đằng sau, nhưng mà nó cũng chưa ngã, con thấy cứ ôm pháp tu thì nó thanh thân, cứ bỏ ra thì bắt đầu, hiện bây giờ là nó chóng mặt mũi, nó cứ con xin lời chỉ dạy của Thầy.

[Trưởng lão]: À, bây giờ thì con chỉ còn có ôm pháp để mà đẩy lui cho hết bệnh, chừng nào mạnh khỏe rồi mới tu, cho nên vì vậy mà cái lớp Chánh kiến của con thì năm nay thì chắc sang năm con phải ở lại con học lớp Chánh kiến. Cái mục đích của con bây giờ chỉ có đối trị bệnh chứ còn không có tu gì được hết, chứ không phải do cái chỗ tu tập đó mà đạt đến cái chỗ kết quả cuối cùng của mấy con là chứng đạo đâu, mà đây là trị bệnh cho hết bệnh. Cũng như bên nam cái chú Phước Tồn phải trị bệnh cho hết bệnh rồi mới tu mà Cái chú này chú muốn chú ở luôn cái lớp Chánh kiến này chú tu, mà cái bệnh chú như vậy làm sao. Cũng như con bây giờ cái bệnh như vậy mà con làm sao con học được cái lớp này, con đâu có đủ khả năng học đâu. Cho nên vì vậy mà cá nhân duyên của con là con phải tập luyện

cái pháp Thân Hành Niệm để cho cái thân của con nó bình phục trở lại, nó mạnh khỏe. Bây giờ con xả cái Pháp Thân Hành Niệm ra, thì con đi khát thực mà con cũng thấy nó té lui, té tới rồi, thì như vậy chỉ còn có nước mà đi vừa đi khát thực mà vừa đi Pháp Thân Hành Niệm nữa thì nó mới ổn. mà như vậy thì mấy con biết là bây giờ con chỉ còn ôm cái Phát đó mà đối chọi với cái bệnh của con chừng nào mà nó bình phục hẳn hoi, mà nó không còn có nữa thì bắt đầu mấy con mới có thể đủ cái sức mà học cái lớp Chánh tri kiến. Tại cái duyên của con như vậy, con đến đây trong khi cái cơ thể của con nó bệnh đau như vậy. Thì con thấy từ khi mà con về ngoài đó con tu tập thì con chỉ luôn luôn ôm cái pháp này coi như là cái bệnh ghiền rồi. Cũng như một cái người mà bệnh gạo lứt muối mè rồi, không ăn gạo lứt muối mè thì bệnh mà có ăn gạo lứt muối mè thì không bệnh chứ gì? Con thấy không? Cho nên bây giờ con chỉ còn ôm pháp này quyết định là phải dùng cái pháp hướng tác ý: “bệnh phải dứt, không có được cái cơ thể như người say rượu vậy, đã tới, ngã lui như vậy, phải bình tĩnh, phải khỏe mạnh, phải quắc thước, đi đứng vững vàng”. Con phải tác ý như vậy,

rồi con ôm Pháp Thân Hành Niệm con đi. Như vậy nói nhờ cái tự kỷ ám thị đó mà nó giúp cho cơ thể con nó bình phục thì sau đó thì cái lớp Chánh Kiến con mới học lại, con hiểu không? Chứ còn bây giờ con học lại, con ngồi lại con tư duy thì nó như cái người say rượu con làm sao con học được, con học sao được. Con phải cố gắng mà, cố gắng trị cái bệnh hết đi con.

Rồi, còn con, khoan con. Rồi, con hỏi đi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, hôm qua con trình Thầy cái bệnh đau lưng của con, thì tối hôm qua con ngồi con, con tu tăng lên 40 phút, con thấy đến phút 34 ý Thầy, thì bắt đầu nó đau, nó đau nhiều quá thì con mới tác ý thế này: “hôm nay ta thấy rõ cái mặt của người rồi, nhà người là ... nhà người phải đi đi, ta không sợ người đâu”. Thưa Thầy con vừa tác ý thế thì trong đầu con nó bảo: không sợ tại sao cứ suốt ngày đuổi. Ta phải đuổi, không có người ở trong người ta thì ở trong cái thân của ta thì người lấy ta (28:47)... thế thì con lại đuổi. Người ăn cắp cái thanh thân, an lạc của ta, người lời... của ta lúc nào cũng loạn tâm ta không tu được,

thế là trong đầu con cười xong nó mất cái đó đi Thầy, thì con không hiểu đây là tưởng hay là như thế nào?

[Trưởng lão]: Nó là cái độc thoại của con, tức là một cái tưởng của con, và cái ý thức của con hai cái nó đang đấu tranh đó, nó đang luận với nhau, cho nên nó luận cũng có lý lắm chứ không phải không có lý đâu, nhưng mà nó làm sao hơn cái ý thức được. Bởi vì cái tưởng là cái bóng dáng của cái ý thức của con thôi, cho nên nó lập luận. Cũng chính con thôi chứ không ai đâu đó, cho nên nó luận cái này, nó luận cái kia, để nó lôi con vào cái chỗ mà tà, không có chánh. Như vậy, cho nên vì vậy đó thí dụ như nó nói: không sợ mà sao mà lại tác ý. Nói: chính tao không sợ tao mới tác ý cho mày đi, tại vì mày cứ đến đây hoài, tại mày đến, chứ còn cỡ mày không đến, nếu mà tao sợ thì chắc là tao phải đi uống thuốc rồi, cho nên tao không sợ, cho nên vì vậy mà tao tác ý tao đuổi mày, tao điếm mặt cho mày biết, mày đừng có bén mảng đến đây, chứ nếu mày cỡ mày không đến thì tao cần gì phải nói. Nhưng mà tao sợ thì tao phải đi uống thuốc, còn tao không sợ mày cho nên tao không cần uống thuốc đâu, mày biết là mọi

người ở trên thế gian này họ đau bệnh là họ sợ mà, họ sợ mà họ mới đi uống thuốc. Còn tao, tao có uống thuốc không? Con lý luận, nó lấy cái ý thức mà lý luận, mà thấy tao có uống thuốc không? Cho nên tao nói thật mà, tao nói thật với mà tao không có sợ mà đâu, tao có pháp Như Lý Tác Ý này, tao tác ý là mà phải búng gốc mà đi, chứ đừng có cái chuyện ở.

[Tu sinh]: Nó lý luận với con là: Đây có cái gì mà làm như tao lấy, tao mong thanh thân, an lạc, người đến người làm loạn người lấy của ta, tự nhiên trong đầu con nó cười, nó cũng như là cười xong nó biến mất.

[Trưởng lão]: Thì nó biết con biết quá rõ rồi, mà đến mà chiếm đoạt cái Thanh thân, An lạc, Vô sự của tao, mà làm động, mà làm tao mất thanh thân, an lạc vô sự sao? Cho nên nó biết rồi, nó biết vậy cho nên nó cười nó đi.

[Tu sinh]: Con lại sợ con lạc vào tướng.

[Trưởng lão]: Đó, thật sự ra phần nhiều nó thuộc về tướng thuộc về tướng chứ không có gì hết nhưng mà nó đối thoại. Cho nên Đức Phật nói: Mà là Ma Vương, thì tự nó biết, biết nó ma là nó đi. Con cũng biết

mặt nó rồi, con nói nó không nói. Đó là cách thức đấu tranh ở trong cái con đường tu. mà cái thiện và cái ác nó thường hiện ra ở trong cái chỗ tâm niệm của chúng ta khi mà chúng ta cụ Tứ niệm xứ.

[Tu sinh]: Con bạch Thầy! Có phải là khi mà mình tu Tứ niệm xứ cái kiểu nó đối đáp cũng như là nếu mà mình không đối đáp lại thì mình sẽ thua.

[Trưởng lão]: Mình sẽ thua đó con, mình sẽ thua, cho nên Thầy sử dụng cho mấy con đủ cái tri kiến để mà đối đáp với nó đó. Tới đây mấy con sẽ thấy, nó sẽ thấy trời, mà thấy ma nó hiện ra, nó sẽ đánh. Bởi vì Thầy biết cái con đường tu Tứ niệm xứ. Trong khi đó mấy con không đủ tri kiến là mấy con thua nó đó. Nó luận một cái làm ấy con thấy mấy con không luận lại nó được đâu, nó sẽ có độc thoại trong đầu của mấy con. Thầy biết con đường đó, con đường xả tâm mà, chứ đâu phải là con đường ức chế. Con đường ức chế nó vô cái không tưởng rồi, nó không có nói chuyện nó ra, còn cái này nó nói chuyện.

Mấy con đừng có tưởng Thầy dạy tới đây mấy con sẽ nói mấy con là độc thoại đó.

Tự nó, nói chuyện với nhau trong đó, mà nó đánh đầu ghê gớm lắm. Con đọc kinh tương ứng của Phật, Ma Vương nó đến nó nói này nói kia đâu phải Ma Vương, tưởng nó nói đó. Mấy con sẽ thấy hồi xưa.

Ờ con!?

[Tu sinh]: Sư Ông bài của cô Nguyễn Thanh.

[Trưởng lão]: Rồi con.

[Tu sinh]: Con thưa Sư Ông! Con bị khớp thì khi nhỏ, như hôm trước Sư Ông dạy con đi Chánh Niệm Tĩnh Giác thì con đi thường thường nó đau ở khớp chân, con đi ... lần, nhưng nhiều lần nó nhức con đi không được, con phải đi bằng tay. Người ta dùng chân thì con phải dùng tay.

[Trưởng lão]: Mỗi ghê.

[Tu sinh]: Con thấy cái đợt Chánh Niệm Tĩnh Giác Sư Ông dạy con tu Tứ Niệm Xứ thì con về con ngồi, nghĩa là bắt chân lên ngồi còn 5 phút thôi, mà cái chân con nó đau rồi, mà con không con ngồi chưa hết 30 phút thì nó nóng, nó toát hết mồ hôi ra, nó đau nhức nhức, cái chân con nó đau. Thưa Sư Ông là con ngồi tự nhiên hay là con xếp

bằng để ngồi.

[Trưởng lão]: Con ngồi tự nhiên con, con đừng có chọc ghẹo nó đau thêm, khổ thêm nữa.

[Tu sinh]: Nó đau lắm thưa Sư Ông, ... cho con, con nghĩ là do cái bụng của con nó yếu thôi chứ còn con không có nghĩ người ta làm thức ăn như thế nào hết, thế nhưng hai hôm nay con không có đi khát thực, con cũng chưa xin phép Sư Ông, nhưng con cũng thưa qua cô Út, con kêu tại vì, thực ra vừa qua con ăn gì lúc thì nó bị tiêu chảy, sau hết tiêu chảy rồi nó bị mờ mắt, xong con nghĩ cái bụng con nó không thích hợp với thức ăn, nên con xin cô Út cơm với ít muối mè vậy có được không thưa Sư Ông

[Trưởng lão]: Được, không có sao hết.

[Tu sinh]: Con muốn thưa Sư Ông vẫn đi khát thực bình thường nhưng mà mọi bữa lên xin cô Út cơm với muối mè.

[Trưởng lão]: Con cứ đi khát thực bình thường, rồi sau đó con sẽ mang cái thực phẩm con sẽ đến xin đổi cô Út cho con cái thực phẩm như gạo lứt, muối mè hay gì đó, xin cô cho con. Kể con đi khát thực con xin

trao đổi cái này lại Út, Út cho con cái này coi như con cũng làm người đi khát thực. Chứ bây giờ con không đi khát thực tức là sau đó con không thành một cái hạnh, mình là tu sĩ mình làm cái hạnh.

[Tu sinh]: Con cũng thấy, con nên xếp lại... con thưa Sư Ông dạy con, mình vẫn đi khát thực bình thường, rồi đổi lấy thức ăn đó. Hai ngày nay con không có đi khát thực, con chỉ xin cô út một ít muối mè để ăn cơm thôi, thì con thấy cái bụng con nó bình thường nó không có bị tiêu chảy hoặc bị gì hết.

[Trưởng lão]: Bữa nào đem bữa Thầy mổ bụng ra rồi Thầy nạo cho ba cái ruột, mình coi trong đó cái gì mà đặng nó dữ vậy. Tại sao người ta ăn không sao mà con.

[Tu sinh]: Con không biết làm sao mà như người ta ngửi thấy mùi thơm, hoặc mùi gì nó không sao hết. Như con hôm trước con ngồi cạnh mấy cái cô mà ở Thành Phố về, mấy cô xúc nước hoa gì đó mà con ngồi nó đầy bụng cả buổi luôn, xong con phải đi ra ngoài, Sư Ông dạy con phải đi ra ngoài ngồi.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, phải tránh ra bởi vì khi mà nó không có ưa thì tức là mình

phải đi tránh ra.

[Tu sinh]: Con toàn sử dụng mấy cái đó, nó ngửi mùi là nó cứ xình bụng ra.

[Trưởng lão]: Không có sao đâu con, bây giờ con thay đổi vậy đó cũng tốt con, bởi vì mình ăn để sống tu mà con, mà mình xin cơm rồi mình xin muối mè về mình ăn nó đơn giản vậy ít có bệnh lắm con. Nó không có gì đâu, mà hơn nữa mình lại có cái duyên như vậy mình lại ăn đơn giản nữa. Nhưng mà cái khẩu phần người ta cúng dường con cứ đi khát thực, để mình được cái Hạnh khát thực, rồi về mình mang cái đồ khát thực của mình, mình đến mình xin Út, có khách khi Út gửi cái món ăn này cho những người khách họ ăn, còn Út cho con muối mè hoặc là muối vừng gì đó với cơm thôi. Con ăn vì cái cơ thể của con, vì cái bao tử của con nó không thích hợp những cái đồ đó thì cô Út sẽ...

[Tu sinh]: Như vậy con có khát thực hai nơi?

[Trưởng lão]: Không phải hai nơi mà đi đổi, chứ không phải, nếu mà con khát thực hai nơi, con ôm hai cái món, tại vì ôm cái đem về rồi để nhà, rồi bây giờ đó mình

lại đi xin cái nữa thì tức là hai nơi. Còn cái này không, tôi đem đi đổi, cái này, bây giờ cái này tôi ăn không được nhưng mà vẫn là đổi để ăn, còn cái này để cô Út sẽ cho những người khác người ta ăn, cũng như mình ăn vậy thôi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, bữa trước con không có dám mang đi đổi, con đi xin về con toàn cho gà ăn.

[Trưởng lão]: Trời đất ơi! Cũng được, nhưng mà không sao, mình để lại để lại, để cho những người khác ăn con, bởi vì có những Phật tử người ta lai vãng. Nếu mà không có thì cô Út cũng phải nấu, cũng phải làm cơm cho họ ăn, tốt hơn mình đem ra nó có sẵn đó, mình đi xin mình về đưa Út, Út sẽ lấy cái đó Út đãi khách thì cũng như mình khát thực rồi mình đổi cái thực phẩm khác mình ăn cho nó phù hợp với cơ thể của mình, để cho mình được mạnh khỏe mình tu, chứ không khéo Thầy cho ôm pháp Thân Hành Niệm để rồi khóa sau mới là học Chánh tri kiến đó Nhớ chưa?

Con bây giờ cái thấp khớp con còn đau không?

[Tu sinh]: Con vẫn còn vẫn còn bị

nhức, tại vì nhức răng rồi thưa Sư Ông. Trời lạnh đến là nó buốt.

[Trưởng lão]: Như vậy bữa nào mà bị lạnh mà nó nhức thì con hãm cái chân của con: Mày mà còn nhức nữa tao xách lên Sư Ông lấy cái rựa chặt ngay cái chỗ đó lượm chứ còn, Sư Ông chặt thật đó. Chứ không có tha đâu, cho mày chống cây gậy như sư cô Huệ Ân”.

Rồi được rồi, hãm dọa nó đi con, rồi nó sẽ hết chứ không có gì đâu.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, Sư Ông dạy con tu pháp Tứ Niệm Xứ, con muốn xin phép Sư Ông tập thêm pháp Thân Hành Niệm nữa tiếng vào buổi sáng, Thưa Sư ông thì con bị cái bệnh đau chân thì con ...

[Trưởng lão]: Đã con đau chân mà con tập pháp Thân Hành Niệm rồi nó đau thêm sao?

[Tu sinh]: Con tập khoảng độ nửa tiếng, 15 phút thì con thấy nó bứt đau thưa Sư Ông.

[Trưởng lão]: À được, tập ít thôi Thầy sợ con tu tập 30 phút, 1 giờ đó thì nó lại thấp khớp mà nó lại còn đi nữa chắc chắn là

kiểu đó là phải đi 3 chân, ba chân bốn thoi.

Thôi nhé, được rồi cứ về tập ít thoi con. Còn không thì con dùng cánh tay con, con để trị bệnh con phải không, đừng có đi, đi nhiều nó ảnh hưởng đến cái chân con nhiều lắm. nhớ kỹ phải khéo léo thiện xảo trong cái sự tu tập.

Nguyên Thanh xin Thầy để làm cái bài hiện giờ thì con sẽ làm tới. Nếu mà trong khi cái bệnh con mà nó hết rồi, nó hết bệnh thì con sẽ tiếp tục con làm. Còn bệnh thì con phải dưỡng, uống thuốc đàng hoàng, chứ không phải vận dụng cái đầu óc mình nhiều nó cũng ảnh hưởng đến cái sức khỏe của mình, phải không? Cho nên vì vậy mà nếu mà con thấy khỏe được thì con nên làm cái bài Đức Từ Tâm con. Cái Đức Từ Tâm, đức từ đó. rồi sau đó thì sang cái bài Đức Bi Tâm. Bây giờ con làm cái bài Thực phẩm bất tịnh rồi, thì sau đó con tiếp tục có làm cái bài Đức Từ Tâm.

Rồi con, muốn thưa hỏi Thầy gì?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con thì bình thường thoi nhưng mà cái nhận biết của con thì con ... mà con cũng dễ thương con cũng đi khát thực về, nhưng mà hai ngày nay thì

con không có mang thức ăn về, con vẫn về đổ cho gà nó mang tội, con để đó không mang về, cô Út có ra cô lượm về đó, thức ăn để lại đó.

[Trưởng lão]: Vậy là không đi khát thực, hay là đi lấy cơm thôi.

[Tu sinh]: Dạ! Lấy cơm.

[Trưởng lão]: Lấy cơm thì phải lấy hết chứ, không lẽ lấy cơm có một phần người ta cúng dường rồi bây giờ bỏ.

[Tu sinh]: Dạ, còn cái hộp con để trên bàn.

[Trưởng lão]: Phải lấy hết lại, lấy hết đừng có bỏ lại, khi đi khát thực mấy con ôm hết, cái gì không ăn đó mình đem vào giao lại cho cô Út, mình xin: Ở bây giờ con bữa nay con ăn cái này nó không có được, bởi vì cái bụng con nó yếu, con ăn không được, con trả lại. Như vậy là con sẽ trả lại, mình đem về, nhờ đó thì cô Út cô sẽ cho những người khách vắng lai. Hội sáng này cũng có 3, 4 người đó, thì do đó thì nếu mà được như vậy thì nó lại đỡ cô Út nấu cơm, một số thì đỡ quá.

[Tu sinh]: Con không nhận đủ phần

nhưng mà hai ngày nay con... con thưa với Thầy.

[Trưởng lão]: Thầy nói mấy con sao mà bụng dạ tu hành gì mà yếu đuối quá vậy.

Rồi, nhớ kỹ đi khát thực ôm hết về, cái nào không ăn thì đừng có rở đũa, đừng rở đũa rồi đem cho người ta ăn là ăn thừa. Cho nên vì vậy để nguyên, đem ra đổi gạo lứt, muối mè về ăn.

[Tu sinh]: Dạ!

[Trưởng lão]: Rồi con hỏi Thầy?

[Tu sinh]: Dạ, con muốn xin Thầy chỉ cho con cách, mấy ngày nay con bị khó tiêu, nó muốn ói hoài.

[Trưởng lão]: Lại nữa, trời đất ơi, sao mà bệnh dữ vậy.

[Tu sinh]: Dạ con khó chịu lắm tại vì, với lại con không biết cái cách để mà con đuổi bệnh, con nói: thọ là vô thường, con nói vậy chứ nó cũng không có, con biết là con không biết cách.

[Trưởng lão]: Không biết cách, đúng rồi Thầy sẽ dạy cách đuổi bệnh cho, phải không, con nhớ. Bắt đầu bây giờ đó bất kỳ

con thấy sao nó, ăn uống sao nó bị làm sao, nó muốn ói, nó muốn nhợ cái gì đó, cái bệnh của con như thế nào đó thì con tác ý ngay cái bệnh đó. **“Thọ là vô thường, cái bệnh gì, cái bệnh này ớn, ói hay là hoạc là gì đó đi, cái thân phải bình thường, ăn uống phải bình thường không có bị tiêu chảy, không có bị tiêu chảy, không có bị ớn, bị gì hết, con tác ý một loạt như vậy đó, bảo nó trở về bình thường, phải không, rồi bắt đầu đó con nhắc: “an tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay ra, an tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay vô »,** rồi con cứ nhắc vậy. Rồi tới chừng đó khoảng độ chừng, thí dụ như chừng năm phút hay là 10 phút, rồi sau đó thì con lại tiếp tục con nhắc lại con tác ý nữa, rồi con thấy qua cái giờ đó con tu cái khác đi, rồi một lúc nữa con trở lại con trị bệnh hết, chừng nào mà cái bệnh này thấy nó không còn có nữa thì thôi. Nội cái tay con đưa ra, đưa vô.

[Tu sinh]: Dạ Bạch Thầy! Nếu đưa tay ra vô như vậy thì con phải theo hơi thở hay con phải làm sao?

[Trưởng lão]: Không có cần phải hơi thở, đưa ra thì đưa ra chứ đừng theo hơi thở

con. Còn khi nào mà con theo hơi thở thì « an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra » thì còn tác ý rồi con hít vô, thở ra, rồi con tác ý nữa. Nhưng mà khi cái hơi thở ra con cảm tưởng như cái bệnh con nó sẽ theo cái hơi thở nó ra, con dùng tưởng mà đẩy nó ra.

[Tu sinh]: Nếu theo hơi thở thì nó dễ hơn, chứ theo cái tay con không biết cách.

[Trưởng lão]: Thầy sợ hơi thở con nó rối loạn chứ mà nếu mà nó không có rối loạn công dùng hơi thở con đẩy ra.

[Tu sinh]: Như vậy con thở theo năm hơi thở.

[Trưởng lão]: Năm hơi thở con, rồi con tác ý lại một lần. Thí dụ bây giờ con tác ý rồi con thở ra, hít vô, thở ra. Thở ra thì con thấy cái bệnh của con nó theo cái hơi thở nó ra. Hít vô thì thấy cái thân an ổn nó đi vô, thở ra thấy cái bệnh nó đi ra, mình cứ thở ra năm hơi thở rồi tác ý một lần nữa. Tác ý bảo: Thọ là vô thường, cái bệnh đi đi rồi “an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân thành tôi biết tôi thở ra” Con tác ý luôn một loạt đó chứ đừng có tác ý từng hơi thở. Xong rồi bắt

đầu con hít, con thở. Con hít vô rồi con thở ra thì con thấy cái bệnh đi ra, rồi con hít vô con thấy sự an ổn, con cảm tưởng cái sự an ổn vô thân con không có còn bị bệnh nữa. Thở ra thấy cái bệnh đó đi ra, cứ như vậy là con sẽ làm ...

Mà con làm con thấy cái hơi thở của con, con ra thì con thấy cái bệnh đi ra hơi thở ra, thời gian sau bệnh gì cũng hết, mấy con đã có pháp, trời ơi pháp mà ăn, kêu là phải xin muối tiêu ăn để không có tiêu chảy, Thầy nói hết chỗ rồi. Có pháp chứ Phải không Pháp đâu. Nghĩa là có phương pháp trị bệnh. Trời đất ơi bệnh, tao có phương pháp mà, Thầy dạy tao có phương pháp mà vô đây thì gặp phương pháp tao là đẩy lui ra hết.

[Tu sinh]: Vậy là con sẽ đăng ký một loạt bệnh luôn rồi Con nói: “ An tịnh thân hành”

[Trưởng lão]: Rồi an tịnh, cái câu an tịnh đó là cái câu mà nó sẽ ru con đi vào cái hơi thở hoặc cánh tay con đưa, để con nằm ở trong đó con có cảm tưởng như là các cái bệnh của con ra, lúc bấy giờ lúc trị bệnh, tức là tưởng nó ra, tưởng nó ra,

tưởng nó ra, con hiểu không, cứ vậy đó, cứ tưởng, khi mà nó thở ra là tưởng cái bệnh đi ra, mà thở vô thì tưởng cái Bệnh đi ra, mà thở vô thì Tưởng cái bình an nó vô, tưởng cái không bệnh nó vô.

[Tu sinh]: Da bạch Thầy ! Bây giờ Thì con cũng có một cái tâm trạng là đến đây để tu mà nếu mà Thầy kêu tu thì tụi con người nào cũng ráng nỗ lực, mà nếu mà nỗ lực quá thì thấy như tu sai, còn nếu mà không nỗ lực thì thấy giống như mình giải đãi làm biếng.

[Trưởng lão]: Con cứ nghĩ là giải đãi như thế nào? Ngồi chơi?

[Tu sinh]: Thì tụi con cứ nghĩ như vậy, rồi giống như mình ngồi ăn của đàn na, mình không lo tu.

[Trưởng lão]: Con thấy này, bây giờ con làm bài là con tu hay là con không tu này, cái đó con nói làm không tu sao? Con triển khai cái tri kiến của con để con hiểu biết, để con ngăn chặn bao nhiêu cái tâm niệm ác của con, không phải là con tu sao.

Một làm bài là tu chứ đừng có làm bài cái kiểu mà làm bài vu vơ ở ngoài đời thì

không được, làm bài nhắm vào cái chỗ hiểu như thật biết, con hiểu không? Đó là cái tô rồi. Rồi bây giờ con ngồi chơi chứ đâu phải là ngồi chơi đâu, mà không tu. Không lẽ để ba cái niệm này nó vô nó đánh con hay hoặc là những cái trạng thái bệnh đó con ngồi chơi được à. Như vậy rõ ràng hàng ngày con ngồi chơi chứ con tu hết sức, làm sao mà nó ngồi bình yên được, Thầy nói không có cái người nào mà ngồi như gốc cây được mà nó không nhúc nhích đâu. Chứ mà nó nhúc nhích thế này, nhúc nhích thế kia. tâm nó không nhúc nhích nhưng thân nó nhúc nhích. Các con cứ ngồi thử đi, rồi các con thấy nó nhúc nhích hoài à, nó không có bình yên đâu, nó không có yên đâu. Mà nó yên là phật rồi. Bởi vì ông Phật ông ấy ngồi này giờ có thấy ông ấy cục kịch không, mình thì cục kịch lung tung. Còn ông mấy con thấy ông ngồi không cục kịch, thì chừng nào con ngồi như ông đó, mới là Phật đó.

Còn bây giờ Thầy nói bây giờ con ngồi yên vậy chứ, trong bụng của con, trong cái đầu của con nó không có yên đâu, còn cái ông này ông ấy im lìm ở trong ấy, ở trong ra ngoài cũng im lìm nó không có cái gì nó cục kịch hết, còn mình thấy thế nào, các con

như Thầy cục cục kịch hết à không có gì mà không cục cục. Cho nên nó đâu có yên, mà nó không có yên đâu có nghĩa là là bây giờ cứ phải ôm phát đau. Cái vấn đề này tu nó không phải pháp nữa, mà nó là cái cuộc sống, cái cuộc sống mà nó bình an.

[Tu sinh]: Nhiều khi tụi con không hiểu rõ rồi cứ.

[Trưởng lão]: Cứ nghĩ mình không có tu.

[Tu sinh]: Làm không có đúng theo ý Thầy, mất cái thời gian của Thầy tụi con tu cũng sai cũng mất. Thí dụ như vậy thì Thầy thấy tụi con, cái chỗ nào sai thì Thầy chỉ thẳng rồi tụi con làm vậy vậy tụi con đỡ mất cái thời gian của Thầy mà cũng không mất thời gian.

[Trưởng lão]: Thì Thầy bây giờ Thầy chỉ cho mấy con đó, Thí dụ như bây giờ mình tập tu cái pháp như bây giờ Định Vô Lậu thì mấy con triển khai, mấy con suy nghĩ mấy còn viết bài, đó là mấy con u Định Vô Lậu, chứ đâu phải ngồi không. Rồi bắt đầu bây giờ tu Định Vô Lậu rồi, bây giờ mình thấy mình buồn ngủ thì các con đi kinh hành Chánh niệm tỉnh giác là tu để mà phá cái Buồn ngủ

chứ gì? Còn bây giờ nó không buồn ngủ, mà bây giờ mình tu mình làm cái bài này rồi bây giờ nghỉ chứ gì? Thì lúc bấy giờ con ngồi nghỉ phải không, con ngồi nghỉ đâu phải là nghỉ như cái người bình thường ở ngoài đâu. Sự thật ra nghỉ chứ mà, sự thật ra nó có cái gì xảy ra ở trên thân, thọ, tâm thì bây giờ nó đau nhức thì mình có pháp mình đẩy lui rồi. Mà cái tâm mình nó lo lắng nghĩ ngợi gì đó thì mấy con có sự tư duy mấy con xả hết rồi. Có đến đó nó hoàn toàn nó bảo vệ cho các con cái sự bình an là tu rồi chứ không có gì. Tức là tu là sống, sống là tu đó. Chứ mấy con có ngồi chơi không? Hoặc là bây giờ có cái điều kiện là mấy con đi nói chuyện thì thôi rồi. Mà cần thiết để hỏi, những cái điều kiện mà cần thiết như bây giờ con muốn làm cái bài này mà con bí quá, con bí quá mà có một người bạn mình, hiểu mình mình học bạn mà, mình lại hỏi: Bây giờ em làm tới chỗ này em không hiểu chị có biết không chị chỉ em chỗ này. Em muốn nói cái thực phẩm bất tịnh mà bây giờ nói tới chỗ này em hết biết rồi thì có gì thêm em chưa biết giúp đỡ. Cái chuyện mà mấy con đang ở trong cái lớp Chánh kiến thì mấy con được tiếp duyên, được nói chuyện với nhau trên cái học, trên

cái sự học chứ đâu phải là...

Thầy đâu có rầy, còn mấy con mà nói chuyện tầm phào ở ngoài đời, chuyện này, chuyện kia, chuyện ăn, chuyện ngủ này kia nó không đúng cách thì không nên nói. Các con hiểu.

Đó, thì như vậy là mấy con tu, học, tu, học chứ, mình đến mình hỏi bạn mình để tu nữa chứ đâu phải là mình hỏi bạn mình để nói chuyện chơi đâu. Tại vì mình không hiểu, mình học bạn mình, mình thấy người bạn mình hiểu hơn.

Hoặc là bây giờ chị cho em mượn cái bài của chị, chị viết hay quá, để em đọc lại cái chỗ đó em hiểu, để có những cái tri kiến về cái phần đó. Cái chuyện đó là cái chuyện mấy con cần phải học hiểu, chứ không phải là mấy con cộp để mà viết để làm cái bài cho Thầy khen cho 10 điểm, 20 điểm không phải là cái chuyện đó đâu. Các con hiểu không? Thầy có cho điểm mấy con đâu, Thầy không có bao giờ cho điểm mà có chỗ nào đúng Thầy đúng, mà chỗ nào sai Thầy để sai thôi thì đó là mấy con hiểu không?

Cho nên Thầy dạy mấy con tu là sống mà, hàng ngày lúc nào, còn mấy con nghĩ

bây giờ mình không ôm pháp Thân Hành Niệm, không tu chánh niệm tỉnh giác, không hít thở này, không ngồi tu Tứ niệm xứ thì chắc chắn người không kiểu này chắc ăn của đàn na thí chủ chắc chết mình. đâu có, không phải đâu con.

Mấy con thấy chưa trong cái sự tôi như vậy.

Rồi, con?

Con nhưc đầu em cái đầu lên đây, có ai có cái búa dìm Thầy cho Thầy mượn để Thầy bửa, tại sao trong cái đầu nó nhưc hoài.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, Ông chỉ cái pháp độc cư cho con hiểu?

[Trưởng lão]: Mình độc cư có nghĩa là phòng hộ mắt tai mũi miệng thân ý nhất là phòng hộ ý, phòng hộ ý đừng có cho ý mình nó tiếp nhận, đừng có cho tai mình nghe những cái âm thanh bậy bạ, đó là phòng hộ tức là độc cư. Chứ cần thiết trên cái sự tu tập thì con cần hỏi chứ, con hiểu không?

[Tu sinh]: Được hỏi hả Sư Ông?

[Trưởng lão]: Được chứ sao không

được, hèn chi mà ức chế quá nhưc cái đầu đó, xả một chút.

[Tu sinh]: Nghe cái câu đó Sư Ông nói không được nói chuyện với ai hết.

[Trưởng lão]: Thầy nói không được nói chuyện với ai chứ mà nói chuyện tâm bậy thì không được chứ nói chuyện đúng thì Thầy cho chứ. Chừng nào mà tới Thầy nói bây giờ là không được nói chuyện với ai nữa hết nghe không, hoàn toàn là sống độc cư 100% không được ; nói chuyện Phật pháp cũng không được ; nói chuyện gì không được. Bây giờ tới lúc là phải mở mặt trận mà đánh, giải phóng quê hương của con rồi. Thì bắt đầu bây giờ 7 ngày không có nói chuyện, hoàn toàn là không có tiếp duyên, mở mặt trận là đánh suốt ngày đêm thì con còn chỗ nào để nói chuyện. Nếu hở nói chuyện thì làm sao đánh giặc.

[Tu sinh]: Thưa xưa ông, con có thể mượn bài của mọi người con đọc... được không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Được chứ con, để cho mình tìm hiểu thêm, mình học hỏi thêm để cái tri kiến của mình nó hiểu thêm không có sao.

[Tu sinh]: Con thưa Sư Ông ! Con cần hỏi là tập tỉnh thức một cách vừa sức của mình chứ không phải là.

[Trưởng lão]: Đúng vậy con chứ quá sức là nó bị đố con. cái đầu của con là tại vì quá sức đó cho nên Thầy muốn trẻ ra Thầy coi cái chỗ nào nó quá thì Thầy lôi nó lại.

[Tu sinh]: Thưa Sư ông con hỏi con

[Trưởng lão]: Con sẽ rút kinh nghiệm là con tu tập vừa thôi, giờ nào ra giờ nấy, nhưng mà cái sự tập trung của con, con nhẹ nhàng. Để cho mình mục đích của mình ở đây là tu tập xả tâm con. thành ra vì vậy nó nhẹ nhàng hơn, thì mấy con sẽ không còn bị nhức đầu.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, mình phòng hộ 6 căn của mình có lúc thì mình phòng hộ được, cũng có lúc thì mình phải thả lỏng nó ra phải không?

[Trưởng lão]: Phải rồi, chứ mà con kèm nó quá tức là riết rồi chịu không nổi là con phải bay về xứ đó, không có để đâu. Đúng là có lúc thì mình phải phòng hộ giữ gìn nó, nhưng mà ít ra mình thấy ở bây giờ mình phải thả lỏng cho nó nhẹ nhàng một

chút xíu, thì nó mới thoải mái chứ con cố gắng quá là bị ức chế đó.

[Tu sinh]: Con thưa Sư Ông là

[Trưởng lão]: Được con làm cũng là một cái vấn đề tu đó con, chứ không phải không tu đâu, mà không có nghĩa là con tập trung trong cái hành động làm đâu, nhưng mà để cho nó khuây khỏa, để cho nó giảm bớt cái chỗ tu tập, cho nó nghỉ ngơi đó.

Chẳng hạn bây giờ con ra con chặt cái gốc cây hay hoặc cái gì đó, hoặc làm cái gì đó, nó thì đó cũng là cái thư giãn. Không có sao đâu, con làm như vậy. Thầy chấp nhận cho những cái điều kiện mà có thể nói thư giãn nói nhẹ nhàng một chút. Thầy biết rằng gò bó mấy con mà vô độc cư mà khép chặt quá, ít bữa mấy con điên luôn.

[Tu sinh]:.. Sư Ông dạy con...

[Trưởng lão]: Đúng rồi, thực sự là mấy con nghe mà mấy con không hiểu nổi Thầy. Hầu như là mấy con nghe độc cư là nhất định là không nói chuyện, tức là mấy con hiểu Thầy cái kiểu gì lạ vậy, bộ độc cầm hay sao đó, Có phải không? Thầy có bảo mấy con cầm làm sao? Thầy bảo độc cư chứ

Thầy có bảo cầm đâu.

[Tu sinh]; Nói những điều cần thiết.

[Trưởng lão]; Cần thiết cho sự tu tập của mình thì được nói nhưng những điều mà không cần thiết thì không được nói, nói chuyện về ăn uống, rồi ngủ nghỉ, nói về chuyện đi chơi, nói về chuyện học hành năm xưa rồi thì thôi đừng, dẹp cái đó đi, đừng có nói cái chuyện đó chuyện tào lao con hiểu không. Còn cái chuyện mà hiện giờ tôi không hiểu, cái bài này tôi không hiểu cái này tôi xin mượn chị, mượn cô, cho con mượn cái bài của cô, chị để con đọc con hiểu. thì cái chuyện đó chuyện được chứ đâu có sao con. con hiểu không? Bởi vậy Thầy thường nhắc nhở cho mấy con.

Rồi mấy con hỏi đi?

[Tu sinh]; Bạch Thầy cánh tay con đưa ra con tập. Kính bạch Thầy nhờ Thầy dạy dùm thì ra nó nhẹ nhàng nói cái chuyện ra mấy cô, Thầy dạy là sáng đến giờ thì nhưng mấy cô dạy thì ... 2 giờ thì thấy không dậy, 2 giờ rưỡi là con, hơn hai giờ là con đi nộp thì đến đây cũng xin Thầy 3 giờ con dậy con không hay, nhưng 2 giờ mấy con lại gõ cửa thì thấy như gốc cây, cô không có nói gì hết

thì con không hiểu cái hồi đó mà dơ ba ngón tay thì chắc con hiểu. Hồi sáng này cũng vậy, đứng ở trong thất chứ không dám đứng ngoài. Con chờ không có thấy cái gì hết.

[Trưởng lão]: Bây giờ đọc cư nó thành ra người điên hết ráo.

[Tu sinh]: Con mới nói được cơ chứ không phải đọc cam, trời đất, cứ nói đi, mượn cái chìa khóa thì cứ đứng...

[Trưởng lão]: Đúng là đọc cam, đây không phải là đọc cư. Thật sự ra tu riết rồi mấy con thành khỉ hết ráo, Hết nói mà cứ ra dấu không.

Thôi bây giờ hiểu rồi phải không mấy con.

142-(LCK-059C)

* Vấn đạo Tứ Niệm Xứ

* Cảm thọ

* Huân tập tri kiến

Rồi con hỏi đi con. Bây giờ con hỏi đi rồi Thầy trả lời cho Hải Tâm nữa

[**Tu sinh**]: Thưa Thầy con trình bày trước?

[**Trưởng lão**]: Con hỏi đi con, hỏi trước

[**Tu sinh**]: Con kính bạch Sư Ông! Con muốn nói là hôm qua con xin Sư Ông, con xin Sư Ông cho con Tự nhiên con đi ngủ sớm lắm, con đi ngủ 10 giờ, nhưng mà sáng con dậy sớm mà con cứ hốt hải đó, con giống như chuẩn bị đi xa vậy đó. Rồi con 1 giờ con dậy con tập thể dục, con chuẩn bị 2 giờ, 1 giờ 15 con ra đó thì con ngồi với chị Diệu Hiền với lại má con, ba người ngồi. Con không biết cảm giác mọi người ra sao nhưng mà con cũng muốn hỏi Sư Ông. Hôm nay không ai chịu đi với con nữa hết, mà con thì

con ra đó thì con không biết là con hiểu sai hay không về cái giông kêu là Tu 30 phút, thì con dự định là con tu 30 phút thì con ngồi con phải nói là rất là thanh thản An Lạc mà cảm giác lạ lắm.

Hồi đó tới bây giờ con tu Tứ Niệm Xứ thì con nhắm mắt. Bây giờ thì con ngồi con nhìn Phật, thì con ngồi con nhìn Phật thì cái cảm giác của con bây giờ nó không giống như là đứng canh bốn cửa thành, mà nó cũng không giống như chú dê con nghe lời mà nó là một cái cảm giác như vậy nè: Giống như là nhà đổi chủ, giống như là hồi đó ai mà tới thì con nói là: Bây giờ nhà này có chủ mới rồi, chủ mới tên là Thanh thản, An lạc, Vô sự, mấy người khách cũ tới kiểm, kiểm thí dụ chủ nhà người là phiền não, lo lắng. Chủ nhà người lại nhớ nhưng, lo nghĩ không ở đây nữa, tao không biết bán nhà tao đi đâu hết rồi.

Thì cứ tới hồi, bất cứ cảm thọ, cảm giác về thân, về thọ, về tâm, về pháp tới tới thì con nói: ở đây không có chủ đất, đi rồi. Rồi không có cái cảm giác nào hết, rồi con ngồi bất động, con ngồi, con có thể ngồi thật lâu được, mà không có cái gì hết thì, con cứ giữ

có một câu đó đó. Nhưng mà trước khi con tu thì con có niệm Phật, con niệm Sư Ông, xong sau đó thì con giữ cái cảnh mà chủ nhà mới, con nói ngay nhà cũ thì ông chủ cũ ông tên là nhớ nhưng, lo lắng, suy nghĩ, ông ấy đi chuyển nhà chỗ nào tôi không biết, mà tôi bây giờ tôi nhà mới tôi không biết. Cứ ai vô con cũng nói tôi bây giờ nhà mới, chủ mới rồi tôi không biết. Cứ như vậy không à. Mà không biết phải tránh nó hay không mà thấy nó vui lắm. Con tu mà con ngồi con thấy con vui mà con cứ cười cười, cười vui trong đầu thôi chứ không có ra, tại bất động rồi không có ra nhiều nhưng mà thì không biết cái đó có sai không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Cái đó đúng con, bởi vì cái đó là cái thiện xảo của con, nó thiện xạ, nó làm cho mấy con thấy: Đây là cái nhà tôi, cái nhà thanh thân rồi, cái nhà của tôi nó không có phiền não nữa, không có tham sân si, không có giận hờn trong này rồi, cái ông chủ kia ông đi mất rồi, ông ấy giao cái nhà này cho tôi, thì mấy người đừng có đến, cái này không phải, thì được chứ không sao. Cái đó là cái cách thiện xảo trong cái pháp tác ý đó con.

[Tu sinh]: Con nghĩ mấy người đi kiêng, ví dụ cảm giác nhức mỗi đây, hay bất cứ cái cảm giác nào đó đều là khách cũ của chủ cũ hết. Còn mình chủ mới không liên can gì hết.

[Trưởng lão]: Đó, đó là cách Thiện xảo của pháp tác ý.

[Tu sinh]: Mà con thấy có nói câu đó không nó đi hết trơn. Có con muỗi nó bay vậy này, nó đậu ở đây, nó đậu lỗ mũi con nó chuẩn bị trích cái kim vô, thì con mới nói: Giờ này là giờ thanh thân, an lạc, vô sự nha, tao đang bất động, hút được cái giọt máu này là người cũng phải bất động và thanh thân, an lạc, vô sự, tự nhiên nó không đâm con Sư Ông, nó bay luôn Sư Ông.

[Trưởng lão]: Tại vì có cái lực.

[Tu sinh]: Nó bay bay vòng trước mặt con rồi nó đi luôn, mà nó không trích con giống như là xưa nữa. Nhưng mà trước đây con tu ở trong mùng thì con cũng an lạc lắm, tại không có muỗi, ngồi trên cái ghế ở trên mùng rất là sướng, nhưng mà bây giờ ra ngoài đây cũng có cái cảm giác nhưng mà nó khác. Thì con không biết Sư Ông bây giờ con tiếp tục như vậy mà giờ má con với chị

Diệu Hiền không ai chịu. Chị Diệu Hiền thì sáng ra thì nói muốn ói.

[Trưởng lão]: Nhiếp tâm quá đó.

[Tu sinh]: Rồi, mà chị tu Định Vô Lậu mà chị cứ cầm cuốn sách đi đi. Con nói: Chị đừng có đi, em chóng mặt quá. Chị cứ đi, thì con không biết mà tu Định Vô Lậu mà cầm cứ đi, đi, đi vậy có đúng không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Đi để mà tư duy suy nghĩ để mà viết chữ.

[Tu sinh]: Con nói đi nó rớt chữ xuống hết thì sao? Như vậy là có đúng không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Tại theo cái đặt tướng con, đi như vậy để cho nó tìm cái dòng tư tưởng để mà viết, con hiểu không? Còn con nghĩ đi như vậy nó rớt xuống hết, chứ nó không phải, tại mọi người con. Khi mà mình viết cái gì nó bí rồi nó không biết thì mình đi ra mình nhìn trời, mình nhìn đất để mình tìm, đó là cái lối đi tìm, đi tìm cái dòng tư tưởng trở lại, cách thức nói. Còn rượu hiền thì đi cứ lác tới lác lui vậy, để mà may ở đâu nó bay xuống cái.

[Tu sinh]: Còn mẹ con thì nói muỗ

quá không chịu ra với con nữa, bây giờ còn có một mình con, thì ở trong lòng con cũng thấy có cái cảm giác rất là tốt, mà ở ngoài không có cảm giác tốt thì con phải tiếp tục như thế nào?

[Trưởng lão]: Rất tốt con, nếu mà điều kiện, thỉnh thoảng con, con cũng ra ngoài con tu một bữa, hai bữa, còn ở trong lòng thì mình tránh duyên của chúng sanh. Thứ nhất là mình tránh chúng sanh làm ác ; thứ hai là mình có lòng tốt thì mình bố thí rồi nhưng mà mình tránh duyên cho chúng đừng có tạo việc ác, coi vậy chứ nó hút máu mình cũng là việc ác, cho nên mình tránh thì tốt chứ không sao đâu.

Nhưng mà khi mình ra đó mình tu đó, thật sự ra Thầy nói đây là cái kinh nghiệm của Thầy, cái tượng Phật đẹp lắm mấy con, cái tượng Phật đẹp thật.

[Tu sinh]: Đúng rồi, cảm giác con thấy tượng Phật đẹp lắm.

[Trưởng lão]: Cho nên Thầy, hồi đầu tiên Thầy ngồi trước tượng Phật, Thầy ngồi thiền Thầy nhìn ông Phật, nhìn chăm chăm, nhìn cái mình thích thú tu lắm. Thấy cái tượng nó đẹp quá, mình cũng thích lắm

mình tu, cho nên Thầy khi mà Phật tử cúng dường cái tượng đó Thầy đi đâu Thầy mang theo hết, mặc dù nó nặng, nó bự đó con, mà Thầy Thấy đẹp lắm. Đối với Thầy Thầy thấy cái tượng rất đẹp, từ cái gương mặt, từ cái miệng của đức Phật cái hình ảnh đó, cái mũi cũng đẹp lắm. Cho nên Thầy nhìn chăm chăm mà Thầy nhiếp tâm rất tốt, cho nên cố sức mà có cái tượng đó mà theo Thầy, cho nên Thầy tu mới được đó mấy con. Trong chiến tranh Thầy ngồi với cái tượng, Thầy chết với cái tượng mà không chết đâu, súng đạn bắn, tượng không lủng lỗ nào hết, mà Thầy cũng không lủng, mà cái nhà nát hết, thì con biết cái tượng đó đó, là tượng ngồi dưới đất với Thầy.

[Tu sinh]: Như vậy có phải là do mình, mình dựa vào tha lực hơn là tự lực.

[Trưởng lão]: Nó tự lực của mình bằng cách là mình biết sử dụng cái tượng bằng hình ảnh đó con. Bởi vì nó có cái gì mà sở thích, Từ khi mà Thầy còn đi dạy học ở dưới Thành phố thì cái người Phật tử đó họ đem cái tự Phật đó họ cúng dường Thầy. Họ nói con cúng dường Thầy khi nào thấy có cái chùa Thầy đem về Thầy thờ. Thôi Thầy sao

mà đẹp quá Thầy gửi trong chùa Giác Ngộ. Thầy nói thôi bây giờ Thầy gửi cho Thầy Thiện Huệ, Thầy để đây khi nào mà có khi mà Thầy cấp thất, có gì thì ở thì Thầy đem ông Phật này về. Mà đúng vậy Thầy đi đâu Thầy đem ông Phật về tu thôi. Thầy sống sát với cái hình ảnh Phật. Thầy nói: Phật ở đâu, mình ở đó mà có cái tượng tượng trưng cho Phật thấy dễ dàng hơn. Còn nếu mình nghĩ tưởng nó như Phật luôn luôn nó vô hình thì mình thấy nó xa quá. Hơn nữa lúc nào mình cũng quán quyết bên Phật thì chắc chắn là Phật làm gì mình cũng sẽ làm cái ấy. Cho nên Giới luật Thầy nghiêm chỉnh, đúng là cái tượng Phật đó giúp Thầy. Đó thành ra cái hình ảnh nó quanh mình lắm mấy con chứ không phải, cái tượng mà ông thợ, mặc dù là nó mập, nhưng mà nó rất là đẹp nó làm cho mình thích tu.

[Tu sinh]: Con thấy con có cảm giác thích nhưng mà con lại sợ cái cảm giác thích đó nó làm cho mình mê không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Bởi vì mình nương vào chỗ đó mà mình tu, chứ không phải là mình mê.

[Tu sinh]: Sư Ông nói là Tứ Niệm Xứ tu

chỉ 30 phút, nhưng mà hồi sáng này 2 giờ tới 2 rưỡi là ngồi, xong là đi Thân Hành Niệm từ 2 giờ 30 tới 3 giờ, rồi từ 3 giờ chị Diệu Hiền kia ngồi tiếp, thì từ 3 giờ đến 3 rưỡi, rồi lại đi Thân Hành Niệm từ 3 rưỡi tới 4 giờ, rồi lại ngồi tiếp từ 4 rưỡi tới 5 giờ. Như vậy là sai hay đúng Sư Ông? Hay là quá, hay là !? Con nói chỉ cần 30 phút thôi rồi là tu, con tính ngồi tu Định Sáng Suốt nghỉ ngơi, giống như mọi người nhưng mà chị nói Sư Ông bảo, 30 phút. Vậy có phải không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Cứ khoan, mình nghỉ rồi mình tu, khi không mình tu

[Tu sinh]: Nghĩa là liên tục Tứ Niệm Xứ hay là nghỉ mình tu pháp khác.

[Trưởng lão]: Không mình nghỉ rồi mình tu, tiếp tục mình nghỉ rồi mình tu Tứ Niệm Xứ.

[Tu sinh]: Nghĩa là một thời là 3 lần. Dạ, vậy là ý của Sư Ông là như vậy con muốn biết cho nó rõ ràng, ý Sư Ông mà chỉ có 30 phút trong một thời.

[Trưởng lão]: Một thời thôi con.

[Tu sinh]: Như vậy một thời buổi sáng tụi con là tới 3 lần 30 phút phải không thưa

ông? Một tiếng rưỡi phải không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Đúng vậy con?

[Tu sinh]: Là làm sao Sư Ông con chưa hiểu?

[Trưởng lão]: Ba tiếng rưỡi là một thời con tu mà mỗi lần 30 phút, con hiểu không?

[Tu sinh]: Nghĩa là vậy là một thời 3 là trong một tiếng rưỡi Tứ Niệm Xứ, còn lại là một tiếng rưỡi nghỉ ngơi.

[Trưởng lão]: Đúng vậy đó con.

[Tu sinh]: Còn Sư Ông cho con hỏi một câu nữa. Con thì không có bị vấn đề của đau bụng hay về thức ăn, nhưng mà con lấy về thì con không có ăn, con đem ra con cho gà hết trơn, Tại vì con biết, mấy đồ đó không tốt thành ra con đem cho. Nhưng mà Sư Ông, nếu mà con cho gà rồi mấy con gà nó hình như là tới thấy mình giờ ăn Sư Ông là nó tới. Mà hôm qua nó chờ con không được hay sao, nó bay qua con chó dẫn chết 3 con, vậy thì sao Sư Ông? Con cũng không biết là do mình, mình cho nó, rồi nó quen, mà mình không cho thì mình cũng phải cho chúng sanh chứ Sư Ông, con cũng không có đựng đũa tới, con đem nguyên cái đó con cho nó

luôn, chứ con không có cho đồ thừa. Còn đồ thừa thì con gói vào bịch ni lông con cất, con bỏ luôn hẳn. Đồ con chưa ăn con mới cho mấy con gà. Mà cuối cùng thì con thấy như vậy đó thì con lại hơi có vấn đề đó là không biết là giờ phải xử lý làm sao cho nó ổn thỏa.

[Trưởng lão]: Thôi bây giờ cái đó cũng là cái nhân quả của nó, chứ sự thật con đâu có phải muốn cho nó bay qua, nhưng mà vì nó lấu ăn quá, nó tưởng ăn quá cho nên nó bay qua để nó kiếm ăn thôi, đó là tại vì cái tâm tham của nó thôi con, cũng không có sao đâu, đó là cái duyên thôi. Còn bây giờ trong cái vấn đề đó thì mình biết sự kiện nó xảy ra vậy rồi đó thì theo mình phải suy nghĩ đó, thì tất cả những cái thực phẩm đó thì con có thể con không ăn, con sẽ đem vào nhà bếp con xin đổi cái thứ gì con ăn cho được thôi, cũng tốt.

[Tu sinh]: Dạ con không có đổi, tại vì con con có sẵn hũ muối rồi con ăn cơm với muối với lựa rau luộc con ăn thôi.

[Trưởng lão]: Vậy thì cũng được rồi con.

[Tu sinh]: Nhưng mà còn cái phần dư đó thì con đem đi đâu Sư Ông?

[Trưởng lão]: Cái phần dư đó, cái gì mà không ăn thì con đừng có ăn đựng trong đó thôi.

[Tu sinh]: Thì con để đâu Sư Ông? Con không có cho gà

[Trưởng lão]: Con không có cho gà đó, thì con đem vào trong này đó để cô Út có ấy vì cái này con đã gấp ở trong này rồi, thí dụ con gấp rau gì đó.

[Tu sinh]: Dạ, con gấp rau ra, cái gì mà con ăn được thì con gấp ra, còn lại những cái gì đó thì con gói vô, cô Út cô cho Chó ăn. Để không cho mấy con gà nó bay qua, nó quen rồi nó bay qua là nó kiếm ăn đó, nó bị mấy con chó dẫm chết thì cũng tội lắm. Thành ra không phải là mình không có muốn bỏ thí cho mấy con gà, nhưng mà khi nó ăn quen rồi nó lại tìm nó ăn, như vậy đó con, mình khéo léo để mấy con gà đó thì chắc chắn là cô Út cô sẽ có cơm này kia rồi nó dư đó thì chắc chắn là cô cũng cho nó ăn.

[Tu sinh]: Con cảm ơn Sư Ông!

[Trưởng lão]: Còn về cái phần Hải Tâm hỏi Thầy đó con

Hỏi: Con xin hỏi con chạy xe ngồi 2, 3

tiếng đồng hồ trên xe thì không sao nhưng tại sao về nhà tu Tứ Niệm Xứ cứ ngồi nửa tiếng mà nó không yên, thân cứ ngó quanh, tay chân mỗi không ngồi một chỗ 30 phút được, như vậy con tu Tứ Niệm Xứ bằng cách nào, xin Thầy chỉ dạy cho con?

[Trưởng lão]: Con chỉ cần quan sát thân con thôi, lúc bây giờ con đi cũng được, đứng cũng được, ngồi cũng được không cần con phải ngồi nhiều, cũng không cần con phải đi nhiều tùy theo cái khả năng mình đứng, đi, ngồi mình có thể tu được. Nhưng bây giờ mình tập ngồi với cái sức của mình thôi, mà ngồi nó cứ nó không có chịu ngồi bất động mà nó cứ ngó qua, ngó lại hoặc là mỗi tay, mỗi chân đó. Thì do đó cái sự mà nó làm cho mình không có yên lặng được đó thì mình tác ý. Bởi vì mình ngồi tu Tứ Niệm Xứ là nó có những cái chướng ngại, những cái chướng ngại đó mình phải tác ý, mình phải tác ý ra. Thí dụ như nó ngó qua, ngó lại mình bảo: Ngồi ngay một chỗ không có được ngó quanh qua lại, cái thân này ngồi bất động trong khoảng thời gian con trọn 30 phút, nửa tiếng thì con nhắc nhở nó, nó có chướng ngại thì cứ nhắc để cho nó giữ gìn cho đúng, tức là mình điều khiển, ở trên Tứ

Niệm Xứ mình điều khiển được cái Tứ Niệm Xứ. Chứ con không tập điều khiển thì con không điều khiển được cái thân con đâu.

Cho nên mình tu Tứ Niệm Xứ là cái mục đích mình điều khiển được thân tâm của mình, nó chướng ngại cái thân đau thì đuổi về cái bệnh, mà nó ngó quanh, nó gút, nó động địa thì nó có chướng ngại đó Thì mình đuổi. Bây giờ nó mỗi tay mỗi chân, đều là đủ, ngồi bất động đó mà tác ý đuổi, nó nhờ cái pháp mình tác ý đuổi sau đó nó sẽ yên ổn mà nó ngồi bất động, chứ còn con không khéo thì nó sẽ quen đi, nó quen đi thì con người không có được. Do mình tu Tứ Niệm Xứ để cho mình giữ được bất động thân và tâm của mình.

Cho nên vì vậy mà muốn bất động thì nó có cái động địa của nó, lúc nó có tay, lúc nó có chân, lúc nó nghiêng qua, lúc nó ậy lại, hoặc nó ngó qua, ngó lại. Thì lúc bấy giờ đó con bảo: ngồi yên bất động nha, không có được ngó qua ngó lại. Con tác ý như vậy, rồi con giữ, giữ gìn cho nó đừng có ngó qua ngó lại. Rồi nó mỗi tay, mỗi chân thì con tác ý: “ mỗi này phải đi, cái thân này không có được mỗi mết, chỉ có 30 phút mà ngồi không

yên”. Đó con tác ý như vậy chứ không khéo con ngồi không yên, con nhớ cái pháp tác ý nó sẽ giúp cho tâm của con nó bất động, đó là tu tu niệm xứ đó con.

Cho nên trong cái sự tu tập thì mấy con nhớ kỹ trong những cái vấn đề mà tu tập tất cả những cái điều mà mình tu Tứ Niệm Xứ là mình giữ thân tâm bất động trong cái thời gian mình ngồi. Còn trong cái thời gian mình đi cái thân mình động, chứ sự thật cái tâm mình nó vẫn nhìn cái Tứ Niệm Xứ của nó để cho nó thấy nó có gì chướng ngại ở trên bước đường đi là nó cũng tác ý nó đuổi đi, nó đem lại cái sự bình an cho thân tâm của mình là Tứ Niệm Xứ. Cho nên cái này tu nhưng mà không có tu, nó sống ở trong cái sự sống của nó để mà nó có chướng ngại thì nó mới xả cái chướng ngại đó thôi. Còn nó không chướng ngại thì nó vẫn bình an nó không có gì hết mấy con.

Còn riêng Nguyên Thanh thì con nên viết cái bài, viết cái bài đức từ tâm đó con, con nên viết cái bài đó.

Thôi như vậy là hết rồi phải không con, có hỏi gì không?

[Tu sinh]: Con kính thưa Sư Ông! Bây

giờ con ngồi, cái cảm thọ này, Sư Ông dạy cho con tác ý bỏ nó.

[Trưởng lão]: nếu biết có cảm Thọ thì con tác ý về cái cảm Thọ thôi con.

[Tu sinh]: còn cái tâm con?

[Trưởng lão]: Còn cái tâm con con tác ý để cho nó thanh thản trở lại thôi, rồi bắt đầu khi mà nó yên rồi thì con ngồi con vẽ để cho con xả ra đó con, Con xả cái cảm Thọ lạnh của con nó ra, hiểu chưa?

Rồi, Nguyên Thanh hỏi gì con?

[Tu sinh]: Thưa Thầy ngày mai là bên nữ nghỉ ngày mai không thưa Thầy? Ngày mai là ngày...

[Trưởng lão]: Bữa nay thì coi như là Thầy để giải quyết cho mọi điều kiện đó mấy con, để mấy con người nào mà tu được thì mấy con ráng tu, mà người nào tu mà thấy không được mà theo cái ý của mấy con muốn, thì coi như là mấy con không có dự cái lớp này thì thôi, mấy con cứ ở trong thất mà tu, chừng nào mà được thì hay mà không được thì mấy con ráng chịu, chứ còn Thầy không có trách nhiệm. Bởi vì Thầy dạy mấy con từ cái bước đầu thứ nhất mà con,

về cái ngày mai thì coi như bữa nay đã xong rồi mấy con, ngày mai khỏi phải hỏi Thầy gì nữa.

[Tu sinh]: Ngày mai là bên nữ khỏi lên.

[Trưởng lão]: Khỏi lên, khỏi lên mất công con, để lo mà học mà tu đi.

Rồi, con hỏi đi con?

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con ngồi thiền nhiếp tâm vào Tứ Niệm Xứ đó Thầy, nhiếp 30 phút cái chân nó đau với lại nó mỏi lưng, con tác ý nó hết đau nhưng mà nó tê, cái nó hết thì nó qua trạng thái nó nóng đó Thầy, khi mà nó nóng là con đâu có chịu nổi là con xả ra thì nó mát lạnh.

[Trưởng lão]: Thì như vậy là ở trong Tứ Niệm Xứ con đừng có ngồi nhiều con. Theo Thầy thấy mình ngồi tới mức độ nào đó mà nó có cái cảm giác, cảm Thọ

Trước khi có cái cảm giác, cảm thọ con đừng có tiếp tục ngồi nữa, nghĩa là trước khi nó xảy ra con biết cái khoảng thời gian đó con ngồi 10 phút đi, mà hể tới 15 phút thì nó có cái cảm thọ như mỏi, hay nhức gì đó thì con đừng có để cho xảy ra cái điều đó. Bởi vì nó có những cái điều kiện đó tức là nếu mà

điều kiện con tác ý nó lui được thì con tác ý, mà không lui thì thôi con đừng có tác ý. Con ngồi đến cái chỗ mà chịu đau, chứ nó hết đau rồi tới nó nóng là con chịu một thời gian đó thôi, mặc dù là nó tác ý như vậy nhưng mà sự thật ra trong cái khoảng thời gian đó đến khi nó nóng. Cho nên cái lúc mà Thầy theo Hòa thượng Thanh Từ Thầy tu, lúc đầu nó đau, nó đau rồi chịu đau cho hết đau rồi thì nó nóng, nó nóng cho hết nóng rồi thì nó mới hết, đó là cái vấn đề ngồi kiết già, ngồi thiền thì nó như vậy.

[Tu sinh]: Vậy là ức chế ?

[Trưởng lão]: Ức chế đó con, cho nên xả ra đi. Bây giờ trong cái giai đoạn này chưa phải mấy con ngồi nhiều đâu, mấy con ngồi với cái sức của mình, thí dụ ngồi được bao nhiêu hay bao nhiêu, mình ngồi thoải mái dễ chịu. Cho nên tại sao Thầy cho mấy con ngồi trên cái bàn, trên cái ghế đó để cho nó thoải mái để cho nó giữ được bốn cái chỗ thân, thọ, tâm pháp con bình an cho nó dễ nữa, cho mấy con xả từng cái tâm niệm của mấy con khi nó có niệm. Còn mấy con ngồi gò bó quá mấy con bị cái chướng ngại của cảm thọ của thân của con. Thì con sẽ tu không được,

nhiều khi con ráng con chịu đựng là con bị ức chế. Chịu đựng cái cơn đau là cũng bị ức chế cái thân của mình nữa, cho nên vì vậy mà phải nhớ kỹ.

[Tu sinh]: Con thấy đau quá con xả khoảng nửa tiếng con mới ngồi lại thì nó vô hơi thở nhẹ đó Thầy, nó không niệm mà nó vô hơi thở nhẹ, con sợ là nó rơi vào không.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, ức chế nó thì nó sẽ rớt vào trong không đó con, cho nên qua cái cơn đau rồi nó sẽ bị rớt trong không. **Nên trong cái vấn đề tu tập mấy con phải tu Tứ Niệm Xứ như là cái sống để tu, tu để sống, y như cái người bình thường thôi, không có một cái gì mà lạ lùng hết, nó an ổn, yên ổn mình ngồi nó bất động thì nó yên ổn được, thoải mái được thì mấy con ngồi bình thường, có chướng ngại đui, mà không chướng ngại thôi, đó là như một cái cuộc sống của chúng ta sống bình thường vậy, làm sao mà tu Tứ Niệm Xứ là như sống bình thường, nó bây giờ ở trong cái Chánh niệm, cái niệm thật của nó chứ nó không phải là có một cái trạng thái gì. Cho nên đức Phật nói không có thọ lạc, thọ khổ, thọ bất lạc bất khổ trong**

cái trạng thái đó được. Cái trạng thái Tứ Niệm Xứ như một người bình thường vậy, không có lạc, không có khổ gì hết thì nó đúng là bình thường. Còn nó có lạc, có khổ, có bất lạc bất khổ thì nó không bình thường. Cho nên nó có những cái gì mà khác lạ thì cái đó nó sai, ngồi thiền mà nó có khác lạ thì nó không phải Tứ Niệm Xứ đâu.

[Tu sinh]: Mình đang tu Tứ Niệm Xứ đâu có cần ngồi kiết già hả Thầy ?

[Trưởng lão]: Không có cần ngồi kiết già con, kiết già là sau khi mấy con tu lớp Chánh Định.

[Tu sinh]: Con thấy con ngồi kiết già chân ... phút con nó đau, nó mỏi đủ thứ hết.

[Trưởng lão]: Xả nó đi con, bỏ nó đi con, đừng có ngồi, để cho mình giữ được cái tâm của mình để xả được cái tâm, rồi cái thân của mình ngồi bình thường mà nó mỏi mệt, hoặc là có những cái thọ hành, hoặc là có những cái bệnh thì tức là con sẽ dùng cái phương pháp tác ý để đuổi cái bệnh của mình thôi, còn nó không có thôi. Còn bây giờ mình tạo cho nó có bệnh

rồi mình ngồi đó mình đuổi, cái thân nó không đau, không nhức mà bây giờ ngồi cho nó đau nhức, rồi bây giờ đuổi thì cái chuyện đó thiệt là mình vô lý thật. Đã nó đau nhức thì mình không có cái chỗ nào mình làm chủ được nó, tự đâu nó đau thì mình phải dùng pháp mình đuổi. Còn cái này nó không đau nhức mà chèo lên cho nó đau nhức rồi ngồi đó chống khu mà đuổi thì thiệt ra mấy con bộ điền sao hả, đã không bệnh mà tạo làm cho nó bệnh rồi bây giờ chống khu mà đuổi thì như thế nào ? Thì thôi tốt hơn đứng dậy cái nó hết đau rồi có gì đâu mà phải mất công mà đuổi phải không ?

[**Tu sinh**]: Con thấy con buồn ngủ quá Thầy ơi !

[**Trưởng lão**]: Buồn ngủ, đứng rồi buồn ngủ thì đứng dậy đi con, đi cũng giữ Tứ Niệm Xứ được mà, cho nên nó có những cái phương pháp hết mà, cho nên đi bốn cái oai nghi của nó đi, đứng, nằm, ngồi.

[**Tu sinh**]: Mới đầu con tác ý tâm thanh thân, an lạc, vô sự con thấy nó còn niệm, con mới quét tâm như đất, lìa tham, sân, si, con tập vậy đó. Con thấy nó bớt đó Thầy,

con tác ý liên tục thì con thấy im lặng quá, con sợ nó sai nữa.

[Trưởng lão]: Nói chung là coi như là cái phần mà con tu vậy coi chừng nó lọt trong cái trong cái tướng nó sai đi con, lưu ý đó con, cho nên vì vậy con tu nó rất là tự nhiên, nó bình thường như thế này này, mà nó không có gì.

Bây giờ con đang hỏi Thầy này, con nói chuyện này, con không, con thấy bình thường không có gì hết phải không ? Đó, giữ gìn cái trạng thái bình thường đó mà ở trên Tứ Niệm Xứ, nó tỉnh táo ở trên Tứ Niệm Xứ thì đúng đó con, nhớ chưa?

[Tu sinh]: Thầy con con xin cái bài viết của cô Nguyễn Thanh, cái bài các pháp vô thường con xả tâm trong Tứ Niệm Xứ con không có được.

[Trưởng lão]: Vậy hả con, để rồi Thầy sẽ gửi cho cái bài đó cho con đọc con, các pháp vô thường đó con, chưa, ở đây không có con, cái đó.

[Tu sinh]: Con để cho cô trong ...đó Thầy.

[Trưởng lão]: Vậy hả con, rồi, rồi được

rồi.

[Tu sinh]: Cho nhóm Nguyên Thủy làm tốt.

[Trưởng lão]: Để Thầy sẽ nói với Nguyên Thanh, thì chắc chắn là Nguyên Thanh cũng không hẹp hòi gì đâu, Thầy sẽ phô tô cho.

[Tu sinh]: Con có viết thư xin Nguyên Thanh rồi đó.

[Trưởng lão]: Vậy hả con, có rồi, vậy tốt rồi, được rồi.

[Tu sinh]: Con cảm ơn Thầy !

[Trưởng lão]: Ráng tu tập đó con, tu cho đúng đó chứ không con bị lọt trong tưởng đó.

Rồi, con hỏi gì con?

[Tu sinh]: Con thấy 4 giờ, con tính ngày mai rồi hỏi

[Trưởng lão]: Con hỏi luôn đi con

[Tu sinh]: Không biết là con có một cái thí dụ mà con kết hợp... nó không có thực tế sống cuộc sống, tại vì trong thời điểm đó con nghe ông sư Bửu có nói vậy thì ông cứ cái năm đó con lấy là một nhân vật, còn cái

người chết thì nhân vật (23:54) ... nó nói là nó con nhà hiền lành, sau này con cũng về Thầy, con lấy cái nhân vật đó con cho vô phần cuối cùng. Dạ như Thầy nói là những chuyện thật, mang lại những chuyện ... nhân vật như vậy con nghĩ nó không có thực tế lắm mà trong cái tâm trạng con lúc đó con ghi vô như vậy đó, con biết là sai, con xin sám hối với Thầy. Có nhiều cái nó không có thực tế.

[Tu sinh]: Thì con cũng không sao, khi biết sám hối là tốt đó con.

Với một chuyện thì con trình cái sự tu của con thì Thầy dạy con đuổi cái ... thì ngày hôm qua con đuổi hai thời liên tiếp. Bắt đầu còn 15 phút nữa mới hết giờ, bắt đầu con là con cũng cố gắng lắm nhưng con thấy là con chế ngự nó mấy hôm rồi, thay vì con biết gồng mình nhìn lại thì con nhất định.... (25:07)... cũng nhẹ dần, nhẹ dần.

[Trưởng lão]: Như vậy được rồi con, không có gì đâu con, nhớ cái pháp tác ý đó.

[Tu sinh]: Con biết con đưa tay ra, con thấy nó ra con nói con sang... Tự nhiên cái tê, cái mỏi chẳng hạn, nó chạy vô. Khi mà con có kinh nghiệm con nói bây giờ thì sau

khi mà con đưa tay rồi con mới kinh nghiệm ra được, nói tâm thanh thản, rồi tâm an ổn theo cánh tay vô, rồi sống giống vậy con dùng cái chạy vô lắm, lúc đó con thấy nó đổ ra. Còn cái... kia thì không có kinh nghiệm con đưa tay vô con thấy ... nó mới quá thì làm sao cho con áp dụng.

[Trưởng lão]: Như vậy đúng đó con, không có sai đâu, nó giảm đó con

[Tu sinh]: 25: 57 Thưa Thầy dạy cho con Thân Hành niệm chia ... và con quán tập cứ 5 phút...

Thư Thầy

[Trưởng lão]: Thân Hành Niệm à con, tập ít thôi con, trong cái lúc này tập ít, thí dụ như có bệnh thì mình tập để trị bệnh, còn mà không có bệnh thì thôi, không tập, cho nó quen, cho nó biết cái pháp thôi. Còn cái vấn đề mà đuổi bệnh thì mình nương vào cánh tay hoặc là nương vào cái hơi thở của mình để trị bệnh. Còn cái kia mình tập cho nó tỉnh, tập cho nó có cái nội lực của nó thôi, để cho nó tác ý, để cho mình trị bệnh, nó nhờ mình tập cái pháp Thân Hành Niệm, sau này mình không tập pháp Thân Hành Niệm, nhưng mà mình đuổi bệnh bằng hơi

thở, điều đó có cái sự tác ý của cái pháp Thân Hành Niệm.

[Tu sinh]: Dạ, con cảm ơn Sư Ông!

[Tu sinh]: Hôm nay con tu Tứ Niệm Xứ thì như thế là cái thân của con nó chỉ có biết có cái thân, khi nó đứng nó cũng chỉ biết cái thân, khi đi, khi ngồi thì nó chỉ biết cái thân của con thôi, như vậy thì.

[Trưởng lão]: Nó biết cái thân con là đúng chứ có gì đâu con, con đi nó cũng biết cái thân, con ngồi nó cũng biết cái thân. Do đó trên thân con nó xảy ra thì nó xảy ra, nếu mà nó xảy ra cái cảm thọ thì con biết ở trên thân nó có đau nhức, mà nó xảy ra có một cái niệm nào đó thì con biết tự nó trên thân nó con thấy có cái niệm thì con biết cái tâm nó có đó con hiểu không.

[Tu sinh]: Khi con tu thì con thấy nó không có cảm thọ nó cứ vẫn bình thường, buổi sáng bình thường, nhưng mà buổi trưa con nằm khoảng 30 phút hoặc là buổi tối trước khi con ngủ dậy thì con thấy cái lưng của con thì đau chỉ một tí phía bên dưới, chỉ một chỗ điểm 1 thôi. Thì không biết cái đau ấy là thế nào?

[Trưởng lão]: Cái đau đó là tại khi mà con nằm đó, nằm thường thường là những cái người mà lớn tuổi đó mấy con, thì sự thật ra thì Thầy rất là hiểu biết về cái tuổi mà người lớn họ nằm nghiêng một bên, thì họ cũng sẽ bị đau, họ quên cái chỗ nằm đó, cái người lớn tuổi. Còn cái người nhỏ dường như nó có cái sức đề kháng như thế nào, họ nằm bình thường, họ dậy bình thường. Nhưng mà cái người già nằm lì một chỗ là coi chừng bị đau cái chỗ đó, lúc nằm nó tập trung nó dồn cái chỗ đó, cho nên nó làm đau. Cho nên vì vậy mà khi mà bị đau vậy đó thì con sẽ đứng dậy con sẽ ngay cái đứng, chân mình đứng cái thế trung bình tấn, đứng cái thế nó ngã, nghiêng cái người qua, nghiêng bên đây qua, nghiêng bên đây qua, cúi xuống, ngửa qua, mỗi một cái động tác như vậy khoảng độ chừng 20 lần hoặc 10 lần một cái động tác như vậy, 10 lần thôi. Thì mỗi một cái động tác ngã qua vậy đó, mình đứng trở lại ngã qua vậy đó, nghiêng qua, nghiêng lại 10 lần ; bên đây cũng vậy, bên đây cũng vậy và cúi xuống 10 lần, ngửa qua cũng 10 lần thì nó giãn hết liền tức khắc.

Nó dường như là khi một cái tuổi già dường như là khi mà cái máu nó lưu thông

nó yếu lắm, nên mình nằm nghiêng một bên vậy đó, thì nó sẽ động lại ngay ở chỗ này, nó bị đau, nó không có sao đâu. Con chỉ vận động một chút xíu là hết, còn nếu không vận động thì nó kéo dài. Thậm chí như nó đau vậy con ngồi không được, con ngồi xuống không được.

Nhưng mà vấn đề tu tập đúng Pháp thì cái cơ thể nó không bị vậy con, nó có cái sự tốt hơn. Còn cái tuổi trẻ thì không sao, tuổi trẻ thì nó không bị, còn lớn tuổi như mấy con coi chừng mấy con nằm một chỗ là mấy con bị đau cái chỗ lưng.

[Tu sinh]: Ở đây.

[Trưởng lão]: Đó, chỗ đó đó con, bị nằm là Thấy nó đau ở chỗ đó, mà nằm lâu thì bị đau. Cho nên thí dụ như con nằm 30 phút thôi là bị đau đó. Thành ra Thầy hiểu biết về cái thân của mấy con dữ lắm. Cho nên thí dụ như con nằm như vậy khoảng độ chừng 10 phút, 20 phút gì, con nghiêng qua bên đây, rồi con chở nghiêng qua bên đây thì nó không có đau đâu, chứ con để lâu nó sẽ đông đặc cái chỗ đó, nó đau.

[Tu sinh]: Con Kính bạch Thầy là khi mà con đi thì tự cái chân con nó muốn đứng,

thì con đứng hay không đứng, nếu mà con đứng thế này có được hay không?

[Trưởng lão]: Được chứ không có sao hết.

[Tu sinh]: Nhưng mà con đứng như vậy thì cái tâm của con nó có nhận biết cái thân không? Thí dụ như con đứng thì có cả một bầy gà với chó nó sủa con cho nó ăn xong nó ra nó đập, nó đập lung tung.

[Trưởng lão]: Con vẫn chú ý cái thân con, đúng đó con, không có sai ; rồi nó nằm nó cũng thấy biết rõ ràng cái thân của nó từ đầu tới chân, nó cảm nhận được từ đầu, cái đó đúng chứ không ó trệt đầu, đó là Tứ Niệm Xứ đó con.

[Tu sinh]: Con vẫn giữ tiếp tục?

[Trưởng lão]: Cứ tiếp tục tu như vậy đó con, nó là cái sức tỉnh nó có rồi đó mấy con, chứ còn nó không có sức tỉnh thì nó không thấy được gì? Không có sức tỉnh nó hay quên.

[Tu sinh]: Con bạch Thầy! Trong thời quán 3 tiếng thì con tu 1,5 tiếng Thân Hành Niệm, thế còn một tiếng con tu Định Vô Lậu với con làm bài....

[Trưởng lão]: Được không có sao đâu con, tu vậy được, nhưng mà con có sức tỉnh mà nhìn lại Tứ Niệm Xứ phải không con.

[Tu sinh]: Con tu được Thầy.

[Trưởng lão]: Được, vậy thì tốt. Còn cái bệnh con bây giờ nó bớt chưa con?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con thấy cái tình trạng bệnh của con nó... thần kinh cho nên hể mà con cứ suy nghĩ nhiều là nó ảnh hưởng đến tim là con hay mơ nói thành tiếng, cho nên là nó cũng giảm (32:00)... Lẽ ra con không bị não thì con làm bài thì nó có thuận lợi hơn, nó cũng giảm. Con cứ suy nghĩ nhiều thì con thấy ngại, con hay mơ màng lắm, con cứ đụng mơ thành tiếng, nói thành tiếng được, cho nên nhiều khi là con cứ sợ nó ảnh hưởng....

[Trưởng lão]: Được con, bởi vì theo Thầy thiết nghĩ cái phần mà về cái bệnh của con thì luôn luôn lúc nào con tu cái pháp nào con phải tác ý cái tướng đó để cho nó phục hồi cái bệnh của con nó bình thường, nó dễ tu.

Còn cái vấn đề mà Định Vô Lậu để mà triển khai cái sự tư duy, suy nghĩ để con viết

thì theo Thầy thấy con nên tiếp thu bằng những cái kiến thức của người khác, nghe đọc hoặc mình đọc thôi, mình qua một cái bài vở nào đó mình đọc để cho mình hiểu thôi là đủ rồi. Bởi vì tự mình đọc nó huân vô, nó huân vô cái hiểu biết đó. Còn bắt đầu mình vận dụng cái tri kiến của mình để mình hoạt động thì nó lại ảnh hưởng đến cái bệnh của con, con hiểu không?

Còn cái này mình chỉ tiếp thu thôi, như bây giờ mở cuộn băng này nghe, nghe vậy chứ nó thu vô, nó thu cái sự hiểu biết, cái kiến thức nó hiểu biết. Mình chưa hiểu biết thì mình được nghe qua cái nó hiểu biết đó là cần tiếp thu vào những cái kiến thức, để hiểu biết về cái Chánh tri kiến của nó, đó là mình cần tiếp thu thôi. Cho nên không cần mấy con làm bài nhiều nhưng mà cần tiếp thu được những cái điều kiện đúng của cái Chánh Phật pháp. Rồi nhiều khi cần thiết mình áp dụng vào cái đối tượng nào mà trong khi cái thân mình bị đó, mình có những cái phương pháp trong đó, mình tiếp thu rồi bắt đầu mình áp dụng vào cái phương pháp đó để cho mình hiểu.

[Tu sinh]: Vâng, con dậy đêm thì con

hay đọc,... đọc thì đỡ phải triển khai cái tri kiến nó đỡ căng thẳng thần kinh.

[Trưởng lão]: Đó, nó huân vô, đọc sách là nó huân vô.

[Tu sinh]: Viết bài 33:50... những bài viết nó thuộc về triển khai tri kiến con xin là không làm, con biết tình trạng bệnh con vậy thì con ít suy nghĩ nhiều.

[Trưởng lão]: Cho nên con thì bây giờ bị cái ảnh hưởng đó thì con đừng có suy nghĩ nhiều, nhưng mà theo Thầy thiết nghĩ thì mình huân vô những cái tri kiến, cái gì của mọi người hay đó mình huân vô. Như bây giờ con đọc cái bài của người này, nghe đọc cái bài của người này, nghe đọc bài khác, những người đều có những cái góc độ hay của người ta, thì tức là khi mình nghe nó huân vô, nó huân vô sau đó nó dự trữ để cho mình thực hiện những cái phương pháp, những cách thức để hiểu biết để hóa giải, để làm cho những cái ác pháp không tác động được con. Đó mình thực hiện qua cái góc độ đó dễ hơn, tùy theo. Còn nếu mà mình triển khai được cái tri kiến của mình như mấy đứa tuổi trẻ như có khả năng đó thì người ta triển khai, người ta thực hiện cái

lòng hiểu người ta viết ra. Còn con thì bây giờ đã lớn tuổi rồi thì không có cần, mà chỉ huân vô thôi, huân vô cái hiểu biết đó, cái mình chưa hiểu biết thì mình nghe, đọc để cho mình huân vô để cho có sự hiểu biết đó. Huân bằng cái Chánh kiến, những cái điều chân chánh, những cái hiểu đúng, chứ không phải còn huân vô cái sai. Còn nếu mình huân vô cái sai thì nó làm cho cái tri kiến hiểu biết của mình nó sẽ sai, con hiểu không?

Ở đây cái lớp Chánh kiến thì Thầy không bao giờ dạy những cái sai đâu, dạy những cái cần thiết để cho mấy con huân vô những cái cần thiết đó.

Rồi con, con hỏi Thầy

Con cứ ngồi dưới đi con, không sao đâu.

[Tu sinh]: Dạ, con kính bạch Sư Ông! Tại vì giai đoạn này là tu Tứ Niệm Xứ cho nên... thì con có tiếp tục quán sát các pháp không Sư Ông ? Tại vì trước giờ con có một cái tập khí là quán sát các pháp để con làm bài, thì bây giờ con lại tu Tứ Niệm Xứ là quay vô, nhìn bên trong, thì bây giờ con có tiếp tục nhìn bên ngoài với bên trong không

Sư Ông ?

[Trưởng lão]: Không, bây giờ con mới tập thôi, mới tập Tứ Niệm Xứ đó, mình mới tập quay vô thôi, còn khi nào mà mình mở cái chiến trận mà trên Tứ Niệm Xứ để mà quét cái giặc sanh tử đó là hoàn toàn là quay vô chứ không được quay ra, mà bây giờ mình đang triển khai cái tri kiến của mình, mình quay ra để mình nhìn thì cái đó là bây giờ mình đang tu cái Định Vô Lậu con, mình triển khai cái tri kiến của mình.

Con cảm ơn Sư Ông.

Có gì không con?

[Tu sinh]: 36:30 ...

[Trưởng lão]: Thôi được nữa rồi, viết cái tên họ đó gửi cho Thầy, Thầy...

[Tu sinh]:

[Trưởng lão]: Giờ, con nên dặt cái giỏ cây dẻ đó, rồi lấy cái đó mà trị... chứ bây giờ nó có những cái loại thuốc trích ...

[Phật tử]: Kính nhờ Thầy coi dùm cho con tuổi của ba và của 69 tuổi, coi có qua không hay phải bệnh hoài uống thuốc không có trị được.

[Trưởng lão]: Mấy con bình an đi con, đó là cái nhân quả con, để trả cho hết cái quả thì nó hết con, không có gì đâu?

[Phật tử]: Vậy là không sao?

[Trưởng lão]: Không có gì đâu, con đừng có sợ con bởi vì nó thuộc về nhân quả rồi con.

[Phật tử]: Dạ! Không sao ạ

[Trưởng lão]: Không sao, an tâm đi con, đó là nhân quả mà, không có sao đâu, phải trả hết cái quả nó mới bình an được.

[Phật tử]: Chú con có gởi,

[Trưởng lão]: Thôi con, con ký gởi cái tên họ cho cô Út cát dùm Thầy con, để rồi Thầy sẽ ước nguyện cho con, ước nguyện cho con không sao đâu.

[Phật tử]: con cảm ơn !

[Tu sinh]: Con kính bạch Sư Ông! Những cái bài viết của con Sư Ông thì con viết toàn những cái quán sát.

[Trưởng lão]: Đúng là quán sát.

[Tu sinh]: Con viết những cái gì con đã thực chứng hết rồi, quán sát được thì con

viết ra.

[Trưởng lão]: Đúng đó, cái đó cái thật đó con.

[Tu sinh]: Hôm bữa Sư Ông có dạy về Từ thì con áp dụng, con đuổi, không phải là con đuổi mà con thấy con dạy một cái ổ kiến, con nói chuyện với nó, sao hôm nay nó dời đi Sư Ông, tại vì mọi lần con quét sân tới đó thì con thấy tội quá thì con nói chuyện, con nói: Thôi em ra cái gốc cây đằng kia kìa, con chỉ ở gốc cây đó, chỗ đó chị không bao giờ chị đụng tới đâu, chị không quét đâu, thì hôm nay nó dời đi hết Sư Ông.

[Trưởng lão]: Đúng đó con.

[Tu sinh]: Nguyên một cái ổ kiến lớn mà nay nó dời đi hết, mà con thấy không biết có nên viết không, tại vì những cái đó con thấy cuộc sống nó thực quá, thí dụ mình làm cái gì mình cứ áp dụng là nó ra đúng vậy, mình có cần phải nghiên cứu bài hay làm cái gì nữa không Sư Ông? Tại vì con thấy nó rất là hay, mình chỉ nói có một câu thôi, mà mỗi lần con quét tới cái ổ kiến là con nói câu đó, con ngồi xuống con nói chuyện với nó một hồi, con nói; Thôi đừng có cắn với nhau đau lắm, ngứa lắm người ta giận, mà người ta

giận thì em cũng không có vui. Con ngồi con cứ nói chuyện làm nhảm với nó. Má con nói giờ tu mà con cứ đi quét sân, con kiếm mấy ổ kiến con nói chuyện thì nó có được không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Được con, bởi vì đó là thực hiện tâm từ con, mình giao cảm được những nỗi của chúng sanh, mình trao cái tình cảm của mình với chúng sanh, trong khi đó mình dạy nó đều ở trong cái đường thiện không đó con? Mà ở đây con thấy bằng chứng rõ ràng là nó dời đi ra cái chỗ con chỉ.

[Tu sinh]: Nó đã giao cảm được đó con, nó giao cảm được qua cái tình thương yêu của mình với chúng sanh. Sau này mà học đến những cái đạo đức, về cái bài mà đạo đức lòng từ của mình, lòng thương yêu đó, mình thấy cái sự thương yêu của sự sống của chúng sanh mình thấy cái đường đi như vậy mà nó ở vậy thì tức là mình đi qua, đi lại quét nó sẽ bị động đó, cho nên mình nói với nó tức là mình đã giao cảm được, sau khi đó mỗi cái mẫu chuyện là cái mẫu chuyện thật của đời con, con viết qua cái tâm từ, do cái lòng thương yêu của mình mới thực hiện cái lời nói đó, chứ còn người ta không từ tâm ai

mà đi nói chuyện với kiến con.

[Tu sinh]: Dạ, vậy thì thưa Sư Ông, những cái giờ tu của con, con có thể uyển chuyển tùy nghi, tại vì có khi trước khi con chuẩn bị tu, con thí dụ tùy cơ ứng biến con gặp một cái chuyện gì đó, thì con phải tùy cơ chứ con không có thể nhúc nhích khi 30 phút đầu Tứ Niệm Xứ, 30 phút sau Thân Hành Niệm.

[Trưởng lão]: Đúng vậy, mình phải linh động, mình phải linh động và thiện xảo.

[Tu sinh]: Sư Ông, thí dụ con đang làm thì có người muốn xả tâm với con thì con cũng phải gác lại cái chuyện tu của con cho người ta xả phải không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Đúng rồi, nó là tùy thuận đó con. Cho nên vì vậy mà trong cái vấn đề Tu mấy con phải Thiện xảo. Lúc mình phải tu tâm Từ, lúc mình phải tu Định, lúc mình phải tu Xả. Thỉnh thoảng Đức Phật dạy mình rất rõ trong những cái bài kinh đó con. Lúc thì tu cái này, lúc thì tu cái kia, cái trường hợp đó nó xảy ra trong cái thời điểm đó là ngay cái pháp mình đang tu cái này là Chánh Niệm Tĩnh Giác, xả liền tức khắc sử dụng qua cái pháp khác.

[Tu sinh]: Con đang ngồi tu thì con thấy nó hơi căng căng một chút là con đứng dậy con đi quét, tới cái ổ kiến con nói chuyện với mấy con kiến thì con thấy nó khỏe liền, nó không còn căng nữa.

[Trưởng lão]: Nó xả ra đó, thực ra nó khéo léo đó con, như mấy con thấy khi mà mình tu mình thấy nó căng, nó nhức đầu thì mình khéo léo ra mình đi làm cái chuyện gì, mình khởi cái tâm từ cái nó xả ra liền. Đó là cách thức khéo léo, thiện xảo đó, cũng như mình lấy cây bút mình viết, mình thấy bị căng đầu, mình lấy cây bút mình vẽ chơi mình viết mình chơi vậy thôi, coi như là mình giải trí, mình thư giãn đó nó sẽ hết, đó là cách thức rồi con. Mà thiện xảo

[Tu sinh]: ... mà phạm phải, phạm giới

[Trưởng lão]: Mà thiện xảo, không có sao, không có phạm đâu con, không có sao, cái đó là cái đúng con, cái đó là đúng rồi, không có gì đâu con.

[Tu sinh]: Sư Ông chỉ cho con cái cách nằm đi Sư Ông?

[Trưởng lão]: Cái cách nằm kiết tường

hả con, cái nằm kiết tường mấy con nằm như thế này, để cái tay như thế này, tức là hai cái ngón này lỗ tai con để nằm hai cái này, đó mấy con, đó mới được, cái tay

[Tu sinh]: Suốt đêm luôn hả Sư Ông?

[Trưởng lão]: Suốt đêm con, để vậy rồi nằm, cái tay nó nằm xuống vậy thì hai cái chân mình chùng lên, tức là mình nghiêng mình chùng phẳng lên.

[Tu sinh]: Như vậy thì buổi sáng cái tay nó sẽ bị tê.

[Trưởng lão]: Mới đầu nó bị tê đó con, lần lượt nó quen nó hết tê, không có sao đâu.

[Tu sinh]: Còn cái phần nào mình nằm nghiêng qua thì cái phần trên này này Sư Ông, cái phần mà mình để xiên chéo lên cái chân bên trên nó sẽ bị lạnh.

[Trưởng lão]: Đúng là phần trên nó bị lạnh, nhưng mà trong khi đó nó bị lạnh vậy đó mà con sẽ tác ý nó, bảo cái phần chân trên nó không có được lạnh, nó phải ấm áp như trên dưới, rồi nó sẽ ấm lại, nó hay lấm con. Còn không mà con thấy con không vậy đó thì con sử dụng một cái chăn, con sẽ đắp

lên trên cái phần trên nó ấm. Bởi vì cái hơi, ở dưới cái phần dưới nó lên thì nó bị cái chặn nó giữ lại cái phần trên nó ấm. Còn không nó ở dưới này nó lên thì nó đi luôn lên thì cái chân ở trên nó bị lạnh, nó không có gì, đó là cái thiện xảo khéo léo của mình để giữ cái độ ấm của cả hai cái chân của mình, chứ không khéo thì cái chân trên nó sẽ bị lạnh, còn cái chân dưới nó sẽ bị nóng. Thiện xảo con.

[Tu sinh]: Vậy là nhất định là phải nằm kiết tường?

[Trưởng lão]: Ờ, phải nằm kiết tường là cái hạnh nằm, sau khi mà Thầy dạy oai nghi tế hạnh, Thầy sẽ dạy mấy con, phải nằm kiết tường.

[Tu sinh]: Con thấy khi nằm tay tê, chân lạnh thì con lại sợ là sai mất, không có, mình phải biết cách thức để cho mình bảo vệ cái chân nó đừng lạnh, cái tay này đó, mới đầu thì con nằm một lúc thì con lại trở qua bên đây con nằm bên tay trái, con cũng vậy, đừng có nằm giữa, mà nằm bên tay trái, rồi một lúc mình chuyển qua, mình đổi qua, đổi lại, lần lượt nó quen rồi cái mình tăng giờ lên, cũng như mình tập

ngồi tăng giờ lên, chứ còn cố gắng mình ép nó là mình bị tê đó, mình bị tê mình khó chịu, thành ra cái gì cũng phải tập cho nó thích nghi nó quen đi.

[Tu sinh]: Dạ, con cảm ơn Sư Ông.

Rồi, mấy con còn hỏi gì không con?

Hết rồi thôi con, thôi, bây giờ nghỉ.

Trước khi Thầy sẽ gọi mấy con. Cái điệp phái này không biết có ai mà viết ở trong cái tập tên Võ Thị Tuyết Lan, ai vậy con? Ở đây không có ai!

Rồi mấy con về.

[Tu sinh]: Thưa con xin sám hối

[Trưởng lão]: Được rồi, Thầy sẽ nhận con, con lấy máy về con.

Con xin sám hối là phải con, con sám hối là được rồi con, rồi.

Thầy chào mấy con mấy con

